

Giới thiệu Phú Quý Nhuyễn Nương Tử

Phú Quý Nhuyễn Nương Tử của tác giả Điền Tâm là câu chuyện về hai gia tộc và hai con người luôn đối đầu nhau trong mọi hoàn cảnh, liệu có thể kết thân ???

Đồng Phuong Gia trong quá khứ đã chiếm được mỏ vàng về cho riêng mình, tuy vậy nhưng Tây Môn Bảo thật sự thông minh đã ra tay cướp hết hàng hóa của họ thành thạo một lần. Chỉ cần nhắc đến thôi là đã thấy lửa với nước rồi, liệu có cách nào để giải tỏa được đây ???

Đám hỏi sao ? Đồng Phuong Dục Tâm là người sẽ quyết định chuyện này, đôi phương đã được mời đến cửa, liệu mọi chuyện có được giải quyết êm xui ?!!

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhuyễn Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 1

“Không ! không cần ! Ta không cần....”

Rõ như dưới ban ngày, một trận tiếng thét thê lương chói tai cắt qua hậu viện Đồng phuong gia, dần dần từ xa đến gần.

Thanh âm thổi qua rừng trúc xanh xanh, khắp cả kì hoa dị thảo, núi giả lưu thủy, xuyên thấu màn cuộn tinh xảo, quanh quẩn bên trong thư phòng.

Đồng phuong Tú ngồi ở sau bàn vuông, đối với tiếng kêu thảm thiết ngoảnh mặt làm ngo, mặt mày thanh tú vẫn thong dong bình tĩnh như cũ, đầu ngón tay trắng nõn gạt bàn phím, sau đó là bút lông, ở trên quyển sổ dày đặc ghi thêm một con số khác.

Ngồi cạnh nàng, phụ nhân mặc quần áo hoa lệ ngồi một bên nghe tiếng kêu vang trời vội vàng đặt bát trà trên tay xuống, lập tức đi qua cửa nghênh đón.

“Diễm nhi ? Làm sao vậy ? Làm sao vậy ?”

Tiếng kêu vang đến trước cửa, Đồng Phuong Diễm một thân hoa phục, đầu đầy châu ngọc phi thúy được nha hoàn nâng, vừa mới tiến vào thư phòng liền nhào vào trong lòng mẫu thân.

“Nương, ta không lấy chồng, không lấy chồng ! Ta tuyệt đối không lấy người Tây Môn Bảo !”

Y Thư Ngọc rom róm nước mắt ôm nữ nhi xinh đẹp, vội vã mở miệng an ủi “Diễm nhi.”

Đồng Phuong Diễm lại vội vã tổ hết ủy khuất, không cho mẫu thân có cơ hội nói.

“Nương, người cứu ta, người kia giống con gấu thô lỗ, trên người mặc quần áo cũ kĩ, so với hạ nhân nhà chúng ta còn kém, chẳng những màu sắc tẩy đến trắng bệch còn có chỗ bị rách, cái loại người này.....cái loại người này.....” nghĩ đến cảnh tượng mới vừa thấy ở sau bình phong, giọng Đồng Phuong Diễm lại run lên.

Mấy ngày nay trong tộc lại tung tin vịt, Đồng Phuong Dục thân là tộc trưởng muốn chấm dứt hai tộc đối địch, muốn lấy phượng thức đám hỏi để đổi lấy hòa bình sau này.

Ai cũng không nghĩ đến ngay tại lúc Đồng Phuong gia nghị luận, Đồng Phuong Dục lại đem đầu lĩnh cường đạo Tây Môn Bảo mời vào nhà, tôn sùng là khách quý khoản đãi, thậm chí còn nhắc tới việc đám hỏi.

Đồng Phuong Diễm tránh sau bình phong nghe lén, đầu tiên là bị bộ dáng hung thần ác sát của ba huynh đệ Tây Môn gia làm sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lại gặp ca ca thật sự mở miệng nhắc tới việc đám hỏi, nàng lập tức chạy trở về tìm mẫu thân cầu cứu.

Y thư Ngọc thấy nữ nhi khóc cả tâm đều đau.

“Diễm nhi, người đừng khóc, nương sẽ nghĩ biện pháp, nương sẽ nghĩ biện pháp !”

Đồng Phuong Tú ngồi ở cạnh cửa nhìn hai mẹ con trình diễn vở tuồng bi thương, lại tiếp tục tính toán sổ sách.

Chỉ là, nàng mặt ngoài bình tĩnh nhưng tâm tư đã sớm bay xa.

A, nguyên lai, Tây Môn Quý đến đây sao ?

Lần này không phải đến cướp bóc mà là quang minh chính đại tiêu sái tiến đến Đồng Phuong gia.

Lời đồn đãi của mọi người trong tộc nàng đương nhiên cũng nghe được. Bất quá, nàng nghe đi nghe lại nhưng không có hỏi nửa câu.

Đám hỏi.

Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng.

Đông Phương gia cùng Tây Môn Bảo, đừng nói là gặp mặt, chỉ cần nhắc tới đối phương chỉ sợ đều phải nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận đến đỏ mắt. Đông Phương gia chiếm mỏ vàng, mà Tây Môn Bảo năm này tháng nọ thỉnh thoảng cướp hàng hóa của Đông Phương gia, trâu cày dê, hai bên thủy hỏa bất dung, ngay cả hòa đàm đều là việc khó hướng chỉ là đám hỏi ?

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Đông Phương Dục tâm ý đã quyết, thậm chí mời đối phương vào nhà, thật sẽ có đám hỏi.

Đám hỏi ?

Tây Môn gia sẽ đáp ứng sao ?

Ca ca dùng phương thức gì để thuyết phục Tây Môn Quý ?

Cổ nén hiếu kỳ trong lòng, Đông Phương Tú trấn định xử lý sổ sách, tâm tư lại lộn xộn, muốn lên đi đến phòng khách nhìn chủ nhà Tây Môn Bảo một cái.

Đông Phương Diễm còn đang tranh cãi âm ỉ, khóc nức nở nửa ngày, khóe mắt lại không có lấy nửa giọt lệ.

“nhất định là ca ca muốn đem ta gả qua.”

“là đám hỏi của hai nhà, không nhất định phải là người gả qua a, Đông Phương gia chúng ta không phải chỉ có...”

Phát hiện chính mình nói lỡ, Y Thụ Ngọc dừng lại, không được tự nhiên nhìn đến hướng bàn học, nhìn tiểu nữ nhi còn đang tính toán sổ sách.

Thẳng đến lúc này Đông Phương Diễm mới phát hiện muội muội đã ở trong thư phòng. Chỉ là, nàng được máu thân sùng ái nhất, xưa nay tính tình rất kiêu căng, cho dù thấy muội muội ở đây vẫn ăn nói không chút khách khí.

“nhưng là, ta rất đẹp a ! Chỉ cần là nam nhân có mắt, sau khi nhìn ta cùng Tú oa đều sẽ chọn ta.”

Nghe thấy tỷ tỷ nói xấu, phản ứng của Tú oa chính là nhún vai, cúi đầu tiếp tục tính toán sổ sách.

Từ nhỏ, nàng đã biết dung mạo của bản thân so với tỷ tỷ xác thực kém cỏi không ít. Cho nên nếu tỷ tỷ mặc xiêm y hoa lệ, đeo trang sức tinh xảo, hưởng thụ ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người nàng luôn luôn lẩn đi rất xa, nhốt mình trong thư phòng gầy bàn tính, ngay cả xiêm y cũng mặc mộc mạc rộng thùng thình, đem chính mình giấu ở bên trong.

“Diễm nhi, sao người lại nói như vậy ?” Y Thụ Ngọc thấp giọng khuyên

Đông Phương Diễm lại tiếp tục nói: “như thế nào ? Ta có nói sai sao ? Nương, người nói, Tú Oa đẹp hơn ta sao ?” nàng hất cằm lên, truy vấn mẫu thân, “da nàng trắng hơn ta sao ? Miệng có nhỏ hơn ta sao ? Thắt lưng có thể nhỏ hơn ta sao ? Nếu người là người Tây Môn Bảo, người sẽ chọn nàng mà không chọn ta sao ? Cho dù là thổ phỉ cũng có mắt a !”

Vừa thấy bảo bối nữ nhi tức giận, Y Thụ Ngọc chỉ có thể hùa theo nàng.

“Không, không, không, đương nhiên người đẹp hơn Tú Oa.”

“đúng, vậy, a !” Đông Phương Diễm giậm chân, tức giận đến mặt đỏ bừng, nũng nịu nói thẳng, “Cho dù là dùng ngón chân cũng biết Tây Môn Quý nhất định chọn ta.”

“cái này...”

“nương, ta không cần gả ! Cho dù phải gả cũng phải gả trong kinh thành, gả cho vương tôn quý tộc, người làm sao có thể để ta gả vào nhà cường đạo ? nương...”

Nghe tỷ tỷ vừa khóc vừa nói, Đông Phương Tú bên ngoài trấn định, trong lòng lại như con nai con gấu kinh hách, nhảy bùm bùm không ngừng.

Hai nhà đám hỏi, nhất định phải chọn một trong hai tỷ muội xuất giá. Dựa theo lễ tiết mà nói, bình thường là tỷ tỷ xuất giá trước, sau mới đến phiên nàng. Nhưng là, nếu tỷ tỷ không chịu gả, như vậy không phải...liền...chính.....là...

Nàng gả ?

Khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn bỗng dưng đỏ lên. Đầu ngón tay trắng nõn đặt trên bàn tính, một đôi con ngươi đen trong suốt như nước nhìn chăm chăm những con số trong sổ nhưng giống như không thấy.

Đông Phương gia làm ăn, vô luận là làm gì, môn quy khổng lồ mà phức tạp. Đông Phương Dực ánh mắt tinh chuẩn, phạm vi đầu tư cực lớn, những năm gần đây dưới sự chỉ đạo của hắn, Đông Phương gia từ làm ăn bông bột dần phát triển, khuếch trương mấy lần.

Mà người ở phía sau xử lý những chuyện phức tạp, chính là Tú Oa thận trọng.

Những năm gần đây, bản tính không bao giờ rời khỏi người nàng, mỗi ngày mỗi tuần mỗi tháng mỗi năm, sổ sách phức tạp đều xử lý đầu vào đầy. Không chỉ như thế, nhân sinh cùng trời cho, cùng với mưa dầm thấm đất, việc làm ăn qua tay nàng cũng không ít.

Đông Phương gia giàu có, nàng rất rõ ràng.

Tuy rằng, ba người Tây Môn Bảo thường hay chạy tới cướp bóc hàng hóa, nhưng lại thiếu kế hoạch, chỉ cướp vài thứ cùng đồ ăn, trâu với dê chiếm đa số. Đông Phương gia rất giàu có, cho dù có bị đoạt mấy trăm con trâu với dê, mấy ngàn túi gạo, cũng không đáng kể.

Nhưng là, có hàng xóm đáng ghét như vậy, thường cướp một chút, nháo một hồi cũng làm cho người ta đau đầu không thôi. Ngẫu nhiên nếu vận khí không tốt, bị bọn họ cướp đi hàng hóa tốt nhất, cũng phải tiêu phí thời gian cùng ngân lượng hốt hoảng đi chuộc đồ về.

Là vì như thế, ca ca mới đưa ra chủ ý đám hỏi sao ?

Tú Oa suy tư.

Tây Môn Bảo bảo cướp bóc chung quanh, ác danh mọi người đều biết. Nàng có thể hiểu vì sao tỷ tỷ liều chết cũng không muốn gả Tây Môn Quý.

Không chỉ là tỷ tỷ, nàng biết trong phạm vi năm trăm dặm, bất luận là nhà ai ở thôn xóm nào, toàn đem Tây Môn gia thành ngưi quý xà thần, e sợ còn không kịp, càng miễn bàn là đem khuê nữ gả qua.

Như vậy, nàng chính là lựa chọn duy nhất ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tú Oa bởi vì ngượng ngùng mà đỏ cả mặt.

Bảy tuổi năm ấy, nàng ngoài ý muốn ngã xuống vách núi, lại được Tây Môn Quý cứu trở về. Những năm gần đây, nàng thủy chung không quên ân cứu mạng cùng dung nhan tuấn mỹ của hắn, tên hắn cùng thân ảnh, từ nay về sau lưu lại trong lòng nàng một cái dấu ấn, mãi không nhạt đi.

ở một đầu khác của thư phòng, Y Thư Ngọc còn đang dỗ trường nữ.

“được rồi, được rồi, người đừng khóc, nương bảo Tú Oa cho người chút ngân lượng, làm cho người vài bộ đồ mới.” nàng quay đầu nhìn tiểu nữ nhi mặt đỏ hồng, hai mắt nhìn chăm chăm sổ sách “Tú Oa, người xem tỷ tỷ thương tâm như vậy, người đưa chút ngân lượng cho nàng làm thêm chút quần áo mùa đông đi !”

“ân !”

Tú Oa đang không yên lòng nên thuận miệng lên tiếng.

“nếu vậy, ta đi phòng thu c hi lĩnh năm trăm lượng.”

“ân.”

Nàng không chú ý nghe, vẫn đang hồi tưởng lại.

Tỷ tỷ cùng mẫu thân phát giác nàng không thích hợp.

Có chuyện tốt như vậy ?

Ngày thường, Tú Oa quản lý thật sự nghiêm khắc, hôm nay làm sao vậy, sao lại trở nên dễ dàng như vậy ?

Mất thấy thời cơ đến, Đông Phương Diễm đánh xà tùy côn, nắm chắc cơ hội ngàn năm mới có một này, vội vàng nói “Tú Oa, cây trăm châu hoa trên đầu ta cũng đã cũ, ta đi lĩnh một ngàn lượng, thỉnh sư phó đi đánh mới lại, được không ?”

“ân.”

Nàng còn nhớ rõ ràng, chân nàng bị thương, không thể đi đường, vẫn là Tây Môn Quý công nàng, một đường đi ra vách núi, về tới Đông Phương gia.

Nàng khát, hắn liền thay nàng tìm nước.

Nàng đói bụng, hắn liền hái trái cây đưa nàng ăn.

Lần sau, đừng chạy loạn nữa.

Hắn nói như vậy với nàng.

Dưới núi đã thú nhiều, người nhỏ lại mềm yếu, nếu như bị phát hiện, khẳng định sẽ bị ăn.

Hắn răn dạy, nàng liều mình gặt đầu đáp ứng, đáp ứng sẽ không bao giờ vì nương bắt công mà thương tâm, một mình chạy vào trong núi sâu nữa.

Nếu ngươi muốn trốn, nhớ đến nơi ta giao hẹn.

Hắn công nàng, vừa đi vừa nói chuyện.

Nếu vậy, ta muốn tìm ngươi cũng dễ dàng, còn có thể mỗi lần đều đưa ngươi về nhà.

Thời điểm hắn nói những lời này, tịch dương chiếu rọi trên khuôn mặt tuần tú, làm cho nàng dù tuổi còn nhỏ nhưng trong lòng cũng rung động. Lần đầu tiên nàng phát hiện, có người còn đẹp hơn tỷ tỷ....

“như vậy, mấy ngày nữa chính là trùng dương, mọi người trong tộc sẽ trở về, ta đi lĩnh một khoản tiền để tu chỉnh cửa hàng có được không?”

“ân.”

Nhiều năm trôi qua như vậy, nàng thủy chung quên không được Tây Môn Quý.

Tuy rằng, sau đó nàng rốt cuộc không có cơ hội chuồn ra khỏi nhà, đi đến địa điểm hai người ước hẹn, làm cho hắn lại ‘cứu’ nàng trở về, nhưng là, nàng chưa bao giờ buông tha cho tin đồn có liên quan đến hắn.

Bảy tuổi năm ấy, sau khi nàng hồi phủ, liền từ trong miệng nương biết được, khi Tây Môn Quý đưa nàng trở về rồi cầm đi một đồng ngân lượng, nương tức giận đến nổi liên tục mắng, nói họ Tây môn từ nhỏ đều là thô phi cường đạo.

Tám tuổi năm ấy, nàng nghe nói hắn đi theo cha cùng huynh đệ trong ban, cướp bóc lý gia thôn.

Chín tuổi năm ấy, nàng nghe nói hắn mười tám tuổi đã thành chủ lực của Tây Môn Bảo, dẫn dắt tộc cướp bóc chung quanh, thôn xóm lân cận không có nơi nào may mắn thoát khỏi, toàn bộ đều gặp tai ương.

Mười hai tuổi năm ấy, khi hắn đến cửa cướp bóc, nàng còn đứng xa xa liếc nhìn hắn một cái.

Sau đó, mỗi lần hắn về nhà tiến đến ‘bái phỏng’ nàng đều nghĩ cách tìm cơ hội, cho dù là liếc nhìn hắn một cái, thân ảnh oai hùng kia cũng làm cho nàng thất hồn lạc phách vài ngày.

Thừa dịp Tú Oa tâm tư tan rã, không biết đang nghĩ cái gì, Đông Phương Diễm cùng mẫu thân chưa lấy được ngân lượng, tích cực hành động.

“Tú Oa, đến, đến, đến, bít ở chỗ này.”

Mấy trương ngân lượng sắp lĩnh đều ở trên bàn học, chỉ chờ nàng ký tên. Hai mẹ con biết được cơ hội hiếm có, hai người liên thủ thúc giục, thậm chí Đông Phương Diễm còn tự tay mài mực.

“mài tốt lắm, đến, đến, đến, đều ở chỗ này.”

Tây Môn Quý có nhớ nàng không?

Hai phủ đàm hỏi, hắn lựa chọn ai làm tân nương?

Hắn sẽ kiên trì chọn tỷ tỷ mỹ mạo điểm lệ sao?

Nếu tỷ tỷ không chịu gả, có phải, nàng sẽ có cơ hội hay không....

Tú Oa tâm tư hỗn loạn, khoe miệng còn mơ màng cười, tâm hồn đều sớm bay. Nàng tiếp nhận văn tự, ở ánh mắt chăm chú cùng nóng bỏng của tỷ tỷ cùng mẫu thân hạ bút, nghe lời ký tên.

“a, thật tốt quá.”

“chúng ta đi phòng thu chi đi.”

“nương, ta muốn làm châu hoa mới, còn phải có bảo thạch.”

“được, được, được.”

“còn có xiêm y đẹp nhất, thêu công phải tinh xảo, còn phải dùng chỉ vàng.”

“được, được, được.”

Mẹ con hai người phải nói trái cười, rồi đi thư phòng, đi đến phòng thu chi.

Căn phòng Tú Oa như vậy chỉ còn có Tú Oa ngồi sau bàn học, lẳng lẳng nhìn về phía trước, tay nhỏ bé nắm chặt khăn tay thêu hoa tùy thân, trong lòng không ngừng trào ra nghi vấn cùng hy vọng.

Có phải nàng thực sự có cơ hội có thể trở thành tân nương của Tây Môn Quý hay không ?

Bên ngoài cửa sổ, trăng sáng treo trên ngọn cây.

Đại sảnh hoa mai, không khí khác hẳn với ngày thường, có vẻ phá lệ ngưng trọng.

Phòng khách hoa mai chỉ dùng để mời com, bình thường chỉ có người nhà Đông Phương Dục, hoặc vài vị lớn tuổi, bồi phận trưởng lão, hoặc là thân tộc mới có cơ hội ngồi cùng bàn với Đông Phương Dục.

Nhưng mà đêm nay, Đông Phương Dục chẳng những cho Tây Môn Quý cùng hai đệ muội ngồi cùng bàn mà còn kêu mẫu thân, muội muội cùng dùng bữa. Cùng ngồi còn có vài vị trưởng lão của Đông Phương gia, càng biểu hiện ra Đông Phương Dục đối với chuyện này thận trọng cùng chắc chắn.

Nguyên bản, Đông Phương Diễm tránh ở trong phòng, nói cái gì cũng không nguyện tham dự, nhưng nàng tùy hứng cũng không dám cãi lệnh ca ca, chỉ phải nằm bên người mẫu thân, không tình nguyện đi vào phòng khách hoa mai.

Khác với thái độ của tỷ tỷ, Tú Oa lại hao hết toàn lực mới có thể khắc chế không tiết lộ cảm xúc khẩn trương cùng hưng phấn. Nàng toàn thân cứng ngắc, ngồi xuống bên cạnh ca ca, liên tục hít sâu vài hơi mới sợ hãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tây Môn Quý.

Mà hẳn, căn bản không có liếc nàng lấy một cái.

Trong mắt hẳn chỉ có một bàn đầy đồ ăn.

Đường dầm cá hoa vàng, quý phi túy gà, cá kho tàu lục tục trên bàn, đổi lại là ngày thường, người nhà Đông Phương chỉ ăn vài món xanh xao tinh xảo, số lượng cũng không nhiều. Nhưng hiển nhiên là Đông Phương Dục đã sớm biết Tây môn huynh đệ sức ăn phi phàm, liền phân phó phòng bếp chuẩn bị đồ ăn phong phú, thậm chí còn nướng một con dê dự bị để ở ngoài.

Thân là khách, Tây môn huynh đệ cũng hiển nhiên không biết cái gì kêu là khách khí. Ba người ra sức ăn, giống như gió cuốn mây tan làm cho tất cả mọi người ở đây nhìn thấy đều choáng váng.

Giống như sợ hãi mọi người giành đồ ăn với họ, chỉ cần đồ ăn dọn lên, bàn tay Tú Oa của Tây Môn Quý liền vung lên, trực tiếp dồn đống đồ ăn đến trước mặt, Tây môn kim bảo nắm đũa lên, nhanh nhẹn đem toàn bộ túy gà nhắc lên, Tây môn nguyên bảo lại một tay nhắc lên, hai tay đâm đâm, đất đất đất đất đã đem toàn bộ cá kho tàu vào bát.

Cái đường dầm chua cá kho vàng kia, lại vào trong miệng Tây Môn Quý, chỉ chốc lát sau xương cá trước mặt hẳn xếp thành núi nhỏ.

Tất cả thức ăn đều không tránh thoát mồm miệng lợi hại của ba huynh đệ.

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ thấy đồ ăn tung tóe, nước canh văng khắp nơi, người ngồi bên bọn họ không một ai may mắn thoát khỏi, mỗi người đều bị nước thịt, nước canh bắn tung tóe lên xiêm y, thậm chí là mặt.

Trường hợp quá mức kinh người, người ngồi bên cạnh ba huynh đệ vì muốn bảo vệ mình, tự giác rút lui, thức ăn còn chưa ăn, chỗ ngồi hai bên đều không còn ai.

Mọi người ngây ra như phỗng, chỉ có thể nhìn thức ăn biến mất trước miệng bọn họ. Nhưng thật ra Đông Phương Dục kiến thức rộng rãi, đã sớm chuẩn bị có thể duy trì trấn định.

Hắn đợi trong chốc lát, rốt cuộc dò xét cơ hội, gặp ba huynh đệ sắp ăn xong bàn ăn mà hơi chút hoãn hạ thế công hẳn mới mở miệng nói: “Tây Môn huynh, về việc đám hỏi của hai phủ, không biết người chọn người nào ?”

Nghe được hai chữ đám hỏi, Tú Oa cùng tỷ tỷ đồng thời hít một hơi.

Tây Môn Quý ngẩng đầu, liếc Đông Phương Dục ngồi đối diện một cái “Cái gì khoai lang khoai sọ ! Người nói cái gì ? Lão tử nghe không hiểu !”

Thanh âm gầm rú trầm thấp mà hung dữ, Đông Phương Diễm nhìn không được, sắc mặt phút chốc trắng bệch, thân mình cũng run run không ngừng, trăm cái trên đầu cùng châu hoa cũng theo đó mà rung động đình đàng.

Đối mặt với hung thần ác sát trước mặt, Đông Phương Dục bình tĩnh như thường, “Ý tứ của ta là, Tây Môn huynh thích vị muội muội nào ?” hẳn cũng nói rõ ràng.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả căn phòng hoa mai im lặng.

Trái tim Tú Oa nhảy loạn xạ, khẽ cắn môi dưới mới không vì kinh ngạc mà kinh hô ra tiếng.

Ý tứ của ca ca là, để cho Tây Môn Quý lựa chọn, người hấn muốn kết hôn là tỷ tỷ hay là nàng ?

Nàng khẩn trương đến đồ mờ hôi, cơ hồ đã quên hô hấp.

Bên một đầu khác của bàn tròn, một con người đen lợi hại sáng sủa đang thay phiên nhìn hai nữ nhân trẻ tuổi ngồi bên cạnh Đông Phương Dục kia, biểu tình cùng ánh mắt như là đánh giá hàng hóa, xem người nào có vẻ đáng giá.

Đông Phương Dục tựa hồ đã đề cập qua, hai nữ nhân trẻ tuổi này là muội muội của hấn. Có nói tên, nhưng khi đó hấn vội vàng ăn cơm, căn bản không thể nhớ, ngay cả bộ dáng cũng là đến lúc này mới giương mắt nhìn kỹ.

Bên trái kia một cái, cơ hồ run rẩy muốn ngã xuống ghế dựa, xem kim trâm châu hoa trên đầu cùng vòng tai , vòng cổ, vòng ngọc trên người nàng ít nhất cũng có thể thay thế mấy phê trâu dê.

Bên phải kia một cái, lá gan tựa hồ lớn chút, một đôi mắt đen lũng lểng yên lặng xem xét hấn. Chẳng qua, trên người nàng gia sản không nhiều như vậy, ngay cả xiêm y đều mộc mạc rất nhiều.

Một bên Tây môn kim bảo, ăn no xong mới mở miệng đưa ra ý kiến.

“ đại ca, ta xem cái bên trái kia có vẻ được.” hấn nhìn chằm chằm Đông Phương Diễm, hai mắt sáng lên, “ người xem, đầu nàng có thật nhiều vàng, sáng đến nỗi mắt ta đều mù !”

Ngay tại lúc đó, dê nướng được đưa lên bàn.

Vừa nhìn thấy đồ ăn, Tây Môn Quý lập tức dời lực chú ý đi qua. Hấn đã quên chính sự, thân thủ trực tiếp đi rút một cái chân dê đã thấy Tây môn nguyên bảo cũng đưa tay ra muốn chọn cái chân sau béo mập non mềm.

Nháy mắt, vẻ mặt hấn dữ tợn, hai mắt hung ác trùng điệp, còn từ trong cổ họng tóc ra âm thanh cảnh cáo trầm thấp.

Đông Phương Diễm rốt cuộc nhịn không nổi, khủng hoảng khóc lên, nhào vào lòng mẫu thân.

“ Không, ta không lấy chồng ! Nương, ngài cứu ta, đừng làm cho ta gả cho cầm thú dơ bẩn này !”

Lời này vừa nói ra, đừng nói là Tây Môn Quý cướp chân dê, ngay cả Kim Bảo, Ngân Bảo sắc mặt đều thay đổi.

Dơ bẩn ?

Được rồi, bọn họ nhận thức !

Nhưng, cầm thú ?

Từ này chính là mắng chửi người thôi !

Tây Môn Quý vỗ cái bàn, mày rậm nhãn lại, bộ dáng càng dữ tợn dọa người, “ Đông Phương Dục, người nói muốn đám hỏi lại để chúng ta tới nơi này chịu mất, chẳng lẽ là đùa giỡn chúng ta ?”

“ Đúng vậy, họ Đông Phương, người đùa giỡn chúng ta sao ?” Kim bảo cũng nhảy dựng lên, dùng cái chân dê béo mập chỉ thẳng vào mặt Đông Phương Dục.

Ngân bảo cũng không chịu thua, cũng nhảy dựng lên, tuy rằng miệng đầy cơm trắng còn chưa kịp nuốt xuống hấn vẫn là một bên cười sặc sụa, một bên quát, “ đại ca, ta xem bữa cơm hôm nay căn bản chính là âm mưu !”

Huynh đệ ba người gầm rú, làm mọi người đình tai nhức óc, vài vị trưởng lão ở đây, nếu không vì chân mềm nhũn ra khẳng định sẽ bỏ chạy.

Đông Phương Dục đối mặt ba người hung ác vẫn là mặt không đổi sắc.

“ Nếu ta đã đề nghị hai phủ đám hỏi, tuyệt không đổi ý.” Hấn cường điệu, ý đồ thuyết phục ba người, “ Đông Phương gia cùng Tây Môn Bảo tranh chấp đã nhiều năm, nếu cứ tiếp tục như vậy chẳng những lưỡng bại câu thương còn có thể làm cho người bên ngoài lợi dụng thời cơ.”

Tây Môn Quý nhủ mất lại, không thêm nhắc lại, chỉ trừng mắt Đông Phương Dục

Hấn chưa từng nghĩ tới hai nhà có thể sống hòa bình. Nhưng mà, Đông Phương Dục chẳng những nói có lý mà ngay cả điều kiện, hậu đãi đều làm người ta khó có thể cự tuyệt, nhất là sinh lễ cưới muội muội Nguyên bảo thật nhiều, cùng với chuyện sau khi hấn cưới nữ nhân Đông Phương gia còn có thể được rất nhiều đồ cưới.

Đông Phương Dục không ngừng cố gắng, đối với tiếng khóc nức nở của Đông Phương Diễm mất đuôi tai điếc.

“ Tây Môn huynh, vì mưu cầu lợi ích của hai tộc mới là chuyện quan trọng trước mắt, không nên kéo dài, không phải sao ?”

Tây Môn Quý vẫn là trầm mặc không nói

Đại sảnh hoa mai không khí ngưng trọng cứng ngắt, không ai dám nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng Đông Phương Diễm khóc nức nở, một tiếng hợp với một tiếng.

Ngay tại lúc đó, một cánh tay nhỏ bé chạm rầy giờ lên

“ta.....”

Tú Oa vẫn ngồi ở một bên, rốt cuộc lấy hết dũng khí, mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

Mọi ánh mắt đều rơi xuống trên người nàng.

Nàng đỏ bừng mặt, cánh tay nhỏ bé giờ lên khẽ run, tuy rằng khăn trang không thôi nhưng lại buộc chính mình bình tĩnh, không ở tầm mắt mọi người lùi bước.

“ta.....ta nguyện ý tiến gả Tây Môn gia.”

Có thể gả cho người trong lòng là giấc mộng của mọi cô gái a ! Nhân cơ hội này, có thể danh chính ngôn thuận gả cho Tây Môn Quý, cho dù da mặt nàng mỏng cũng muốn nhắc tay lên tiếng, chiếm giữ vị trí tân nương.

Các trưởng lão Đông Phương gia đột nhiên tỉnh táo lại, bắt đầu phe phẩy đầu.

“không nên, không nên.” Ngũ trưởng lão tuổi đã sáu mươi là người thứ nhất đứng ra phản đối.

Tú Oa từ nhỏ thông minh lanh lợi, tuy rằng bộ dáng không đẹp bằng Diễm nhi, nhưng lại làm người ta cực vui, mấy năm nay, mọi chuyện trong nhà đều do nàng quản, từ chuyện Tú Oa đến chuyện nhỏ nàng đều xử lý ngay ngắn có trước có sau, làm sao có thể gả một báu vật như vậy ra ngoài.

Hơn nữa, lại là Tây Môn gia

“đúng vậy, chuyện này rất ủy khuất người.” Một ông chú khác nhin không được lên tiếng.

Tú Oa xấu hổ, mặt lại càng đỏ thêm, trong lòng không ngừng reo hò lại không có can đảm nói ra..nha, không không không, nàng một chút cũng không thấy ủy khuất ! Trên thực tế, nàng cầu còn không được a !

Đang lúc vị trưởng lão thứ ba cũng muốn nhảy ra phản đối, Tây Môn Quý lại ngồi xuống, cắn cái chân dê

“tùy tiện.” hần liếc nhìn Tú Oa một cái, lại nhìn về phía Đông Phương Dục, đối với ai muốn xuất giá hần cũng không có hứng thú. Quan trọng là, có một trọng điểm.

“người nào cũng được, nhưng là, ta muốn cái nào ăn ít.”

Tú Oa xung phong nhận việc hoàn toàn ngoài dự tính của Đông Phương Dục. Hần khiếp sợ không thôi, nhất thời còn không tìm ra lý do thuyết phục Tây Môn Quý lựa chọn lại, lại thấy tiểu muội nhu thuận vẫn tĩnh lại lần nữa giờ tay lên.

Nàng nhìn nam nhân ngồi sau bàn tròn kia, thanh âm mỏng manh lại vô cùng cam đoan.

“ta.....ta ăn thật sự rất ít.....”

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhuyễn Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Ban đêm, gió thu đã mang theo mấy phần hàn ý

Bên trong viện, một thân ảnh nhỏ khoác áo choàng màu xanh đen dọc theo bóng cây tối đen trên đường mòn, rón ra rón rén hướng khách viện đi đến.

Vành áo choàng được khâu một vòng lông con cáo, che đầy hơn nửa mặt, chỉ thấy cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn hơi hơi mở, ở trong gió đêm lạnh lẽo thổi ra những hơi ấm áp.

Bữa tối qua đi, nương bởi vì kinh hách quá lớn, bị người nâng về phòng, nằm ở trên nhuyễn tháp thêu gấm nghỉ ngơi, tỷ tỷ lại ngồi ở mép tháp, lần nữa truy vấn, gặp chuyện đại sự này, nàng cũng không thể không được làm nhiều xiêm y xinh đẹp, mấy bộ trang sức hoa lệ.

Về phần Đông Phương Dực, thủy chung nhũ mảy, có chút dăm chiêu nhìn Tú Oa.

Nhưng mà, cả đêm này, bất luận mẫu thân than thở như thế nào, tỷ tỷ tham lam như thế nào, ca ca mảy vẫn không giãn ra, nàng thủy chung không yên lòng.

Tú Oa trầm trong niềm vui sướng, cả người lâng lâng, không thể tin được mộng đẹp rốt cuộc trở thành sự thật.

Thừa dịp nương huyền não mệt mỏi, nàng rút cuộc có thể trở về phòng, xử lý đầy đủ sổ sách ngày hôm nay, bóng đêm ngoài cửa đã dày đặc. Chỉ là, sau khi xử lý sổ sách, nàng không có ngủ mà lại kéo áo choàng chuồn ra ngoài.

Thẳng đến bữa tối hôm nay nàng thật vất vả mới có cơ hội vụng trộm đánh giá người trong lòng vừa xa lạ lại quen thuộc này.

Hắn như năm đó, cuồng dã không kiềm chế được, hai mắt sáng tựa như mãnh thú.

Hình dáng thiếu niên anh tuấn nay đã chuyển thành thực nam tử ngũ quan sâu sắc. Hắn so với ca ca càng cao, càng to lớn, thân thể cao lớn chen chúc trên ghế bành tinh xảo, cho dù cách thật xa bàn tròn nàng cũng không thể không nghe thấy, mỗi hồi hắn đứng dậy, bàn tay to tham lam, cướp đồ ăn đến trước mặt, khi ngồi xuống thật mạnh ghế bành phát ra tiếng kêu cạc cạc thảm thiết.

Hắn tục tằng, đã man với tốc độ cùng hung ác, mặc dù có làm nàng sợ đôi chút, lại làm nàng không dời tầm mắt đi được.

Biết Tây Môn Quý đêm nay sẽ ở tại khách viện, Tú Oa không thể an vị, cho dù đêm dài trời lạnh nàng vẫn chuồn êm đi ra, xúc động muốn nhìn hắn vài lần.

Từ trong bóng cây đen thui nhìn lại, đèn trong khách viện vẫn còn sáng.

Ngon đèn xuyên thấu qua song ca, chiếu sáng hành lang gấp khúc cùng trước viện.

Từ trong viện truyền đến thanh âm của nam nhân.

A, bọn họ còn chưa vào phòng ?

Tay nhỏ bé của Tú Oa ấn ngực, đè ép cảm xúc khẩn trương, dựa vào bụi hoa đỗ quyên để che dấu, cố gắng không phát ra nửa điểm tiếng động, tay chân cùng ghé vào trên cỏ, ẩn nấp ở một góc, âm thanh các nam nhân nói chuyện ngày càng rõ ràng.

“Đại ca, ngươi thật sự muốn lấy nữ nhân của Đông Phương gia ?”

Nghe thấy các nam nhân nhắc tới hôn sự, Tú Oa ngồi xổm, cảm xúc càng khẩn trương. Tuy rằng đã là nửa đêm, nhưng trong phòng đèn rất sáng, cho nên nàng dễ dàng nhìn thấy thân ảnh người trong lòng.

Tây Môn Quý cùng hai đệ đệ đang ngồi ở ghế đá trước viện. Gió đêm lành lạnh nhưng đối với hắn tựa hồ không có nửa điểm ảnh hưởng, làm da ngăm đen khỏe mạnh nam tính, vẫn mặc áo đuôi ngắn tổ bố, lộ ra cánh tay cùng cơ ngực rắn chắc.

Tầm mắt Tú Oa giống như bị đánh chặt, không rời ra được.

Nàng tránh ở một bên, nhìn nhất cử nhất động của hắn, còn nghe thấy thanh âm nam tính trầm thấp, thật rõ ràng tiến vào trong tai nàng.

“Cười a, vì sao không cười ?”

Ngũ quan của Tây Môn Quý, dưới ánh nến chiếu xuống lại càng tỏ vẻ không lồ.

Hắn nhún nhún bả vai rộng thùng thình, nói: “chủ ý của Đông Phương Dực đối với chúng ta là có lợi.” hắn nói thực đơn giản, đem hôn nhân đại sự nói giống như một cuộc giao dịch.

Kim bảo lại nóng này, bàn tay Tú Oa mãnh liệt gãi gãi đầu.

“nhưng là, một khi thành thân, chúng ta không thể cướp của Đông Phương gia a !” sự tình liên quan tới đồ ăn, việc rất quan trọng a.

“đúng vậy, đúng vậy !” bận tâm ích lợi của cái bụng, Ngân bảo cũng liên tục gật đầu.

Tây Môn Quý gior quyền lên, hướng tới đầu bọn đệ đệ, bang bang gõ hai cú, kim bảo, Ngân bảo ôm đầu kêu đau.

“a !”

“oa, đại ca, ngươi đánh người làm chi !”

Quyền đập vào đầu âm thanh thật sự vang dội, sợ tới mức Tú Oa trốn nghe lén cũng hơi co rúm lại. Ô a, tay hấn lớn như vậy, đập vào đầu khẳng định cực kỳ đau !

Nàng trợn Tú Oa hai mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm tay Tây Môn Quý, âm thầm hoài nghi có phải tay hấn so với đầu nàng còn lớn hơn.

Hắn đang vung tay, còn đang giáo huấn bọn đệ đệ.

“Ngốc, các người không nghe sao ? Đông Phương Dục nói, nữ nhân kia sẽ mang một đồng đồ cưới tiến vào.” Đồng đồ cưới kia, khẳng định làm bọn họ ăn no trong một thời gian dài.

Kim Bảo xoa đầu, bị đánh đến mất nhìn thấy toàn sao vẫn lo lắng.

“nếu cái tên Đông Phương Dục kia chỉ đùa giỡn chúng ta thì sao ?”

“vậy càng đơn giản.” Tây Môn Quý hừ một tiếng, “đến lúc đó trên tay chúng ta có con tin, cũng không cần dùng cái gì thân gia hay không thân gia, càng có thể quang minh chính đại đến cướp của Đông gia.”

Con tin ?

Tú Oa ngồi xồm ở bụi hoa nghe lén, sừng sốt trong chốc lát, hoang mang trừng mắt nhìn tình hình.

Ngô, con tin trong miệng bọn họ, chẳng lẽ là nàng sao ?

ở một đầu kia, cuộc nói chuyện vẫn tiếp tục.

“nhưng là, Nguyên bảo đã ở trên tay Đông Phương gia a !” Ngân bảo mở miệng.

Tây Môn Quý lại lộ ra nụ cười như định liệu trước, “không sao, chờ Nguyên Bảo ăn cho bọn họ suy sụp, lại kêu nàng đánh vỡ công về nhà.” Đối với sức ăn cùng khí lực của muội muội, hấn tuyệt đối tin tưởng.

Nói đến sức ăn, Tây môn nguyên bảo so với nam nhân có thể nói là không chút kém cỏi, lương thực tiêu hao vì nàng còn trở thành gánh nặng của Tây Môn Bảo, Mà nói đến khí lực, nàng lực đại vô cùng, năm tuổi chỉ một quyền đã có thể đá đảo đầu một con trâu.

Ngân bảo cùng Kim bảo đồng thời lộ ra biểu tình tình ngô.

“a, thì ra là thế !”

“đại ca, người thật sự rất thông minh !”

“đúng nha, bất luận tính như thế nào, chúng ta đều không sợ không có cơm ăn.”

“đúng vậy, đúng vậy.”

Hai huynh đệ vội vàng tán thưởng, cực kỳ bội phục đại ca. Nguyên lai, đại ca không chỉ là thủ lĩnh đi cướp của, ngay cả cái đầu cũng không thua người ta, sớm đã nghĩ sâu xa, vì cái bụng của nhiều người mà suy nghĩ rất nhiều, chuyện này bất luận tính như thế nào, Tây Môn gia đều chiếm ưu thế.

Thực hiển nhiên, Tây Môn Quý sớm đã được bọn đệ đệ sùng bái thành thói quen, đối với sự ca ngợi của hai người, khuôn mặt tuần tú tục tăng không lộ ra nửa điểm vui mừng, nhưng lại đuổi hai người về phòng.

“đù, đã trở thế này, về phòng ngủ đi.” Ngừ khí tuy rằng bình thân lại cực quyền uy, làm người khác không tự giác nghe theo. Có thể nói, khi hấn là thủ lĩnh cướp bóc khẳng định cũng là vừa hô liền ứng.

Kim bảo, Ngân bảo mặc dù không cao lớn bằng Tây Môn Quý, nhưng thân mình cũng cường tráng hơn người lục tục đứng lên, hướng trong phòng đi đến. Tiếng bước chân quanh quẩn trước viện, tiếp theo là thanh âm đóng cửa, rồi sau đó không nghe thấy nửa điểm tiếng vang.

Bốn phía im lặng xuống.

Tú Oa ngồi xồm ở bụi hoa, cẩn thận xem trong chốc lát, xác định không thấy nửa thân ảnh mới hết hy vọng.

Ai, hấn đã vào nhà đi ngủ.

Một cỗ phiền muộn thân nhiên nảy lên trong lòng. Nàng lưu luyến không rời, lại hướng cửa bị đóng chặt nhìn thoáng qua, mới hết hy vọng dời tầm mắt.

Xác định không nhìn thấy Tây Môn Quý, Tú Oa ở bụi hoa sờ soạng phương hướng, đang tính đứng dậy, phía sau bụi hoa sột soạt một tiếng, bị đại lực đẩy ra.

Bỗng dưng, một lực lượng cường đại cầm mất cả chân của nàng, chẳng những làm nàng không thể đi tới, còn bá đạo kéo lại, hại nàng không thể không

chế.

“a !”

Tú Oa khẽ gọi một tiếng, hoảng hốt quay đầu, nhìn thấy một đôi mắt sáng như mắt thú, ngay trước mặt nàng mấy tấc, dựa vào thật thật gần, chặt chẽ nhìn chăm chăm nàng, hơi thở ấm áp, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa trắng toát.

Thân mình nhỏ nhắn cứng đờ, giống như động vật nhỏ bị dã thú bắt, không thể động đậy.

Nàng bị nắm

Gió lạnh.

Trăng sáng.

Phía sau bụi hoa Đông Phương Tú mờ hơi lạnh chảy rùng rùng.

Không nghĩ đến người tưởng như đã vào nhà Tây Môn Quý lại xuất hiện sau lưng, đem nàng bắt lấy, tay cứng như sắt nắm lấy chân nàng.

Con người đen gần trong gang tấc hơi hơi mị lên.

“Ta còn tưởng chỉ là một con chuột nhỏ” Tây Môn Quý hí mắt đánh giá “con mèo nhỏ” run run không thôi trước mắt.

“Người nghe lên đã bao lâu?” hắn hỏi, vẻ mặt không hề giận.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tú Oa mở to, sợ tới mức không nói lên lời, mấy lần thử co rúm trốn về phía sau, hắn lại đem nàng kéo lại gần, gần đến mức nàng có thể nhìn thấy con người thâm thúy đen bóng của hắn, nhìn thấy bóng dáng chính mình kinh hãi quá độ đáng nghi.

“Sao không nói lời nào?” hắn thoát nhìn lại càng không cao hứng, mày rậm nhanh nhử lại. “Người là cầm điếc sao?”

Nàng nuốt nuốt nước miếng, vẫn là khăn trương nói không ra lời, chỉ có thể mảnh liệt lắc đầu. Mũ áo choàng, vô thanh vô tức rơi xuống, lộ ra ngũ quan tú lệ của nàng.

“là người?” Tây Môn Quý lúc này mới thật sự thấy rõ ràng tiểu nữ nhân trước mắt này, chính là người lúc trước ở bữa tối, người nhắc tay tự nguyện xuất giá, Đông Phương-, Đông Phương-, Đông Phương cái gì đó?

“Chẳng lẽ Đông Phương Dục cùng có tính toán cho người gả cho ta là muốn tới làm gian tế?” Hừ, còn chưa gả sang đây, tiểu nữ nhân này đã chạy trước tới nghe lên.

Nghe lên?

Nha, không không không không, nàng không phải đến nghe lên, nàng chính là đến nhìn lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng sang đỏ, do dự cả nửa ngày, vẫn không thể nói ra lý do. Mắt thấy khuôn mặt tuấn tú kia biểu tình càng lúc càng khó coi, nàng tâm hoảng ý loạn, lo lắng nếu cứ tiếp tục lặng yên, hắn sẽ càng tin rằng, nàng chính là gián điệp nghe lên.

Đến lúc đó đừng nói đám hỏi, chỉ sợ hai tộc ân oán càng lúc càng dây dưa đi xuống.

Vì hai tộc hòa bình!

Vì chung thân hạnh phúc!

Tú Oa rút cục cổ lấy dũng khí, dự bị mở miệng làm sáng tỏ.

Chính là, nàng mới hé miệng, hít một hơi, còn không có mở miệng nói chuyện, Tây Môn Quý cũng đã cảnh giác lên.

Này tiểu nữ nhân há mồm hít vào, hắn lập tức nghĩ đến nàng muốn thất thanh thét chói tai, kêu cứu viện. Nhiều năm hành nghiệp thổ phỉ, sớm đường thành quán tính, vừa thấy “người bị hại” muốn la lớn, lập tức suy nghĩ, dùng phương thức nhanh nhất, ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận kia –

Hắn hôn nàng!

Nhiệt năng từ bạc môi nam tính ép chặt đôi môi nhuyễn nộn đỏ mọng, Tú Oa nháy mắt kinh ngạc, cả người như là bị tiếng sấm đánh trúng, sợ tới mức vừa động cũng không thể động. E lệ đỏ bừng, theo hắn làm càn mà bá đạo hôn, trực tác nhiễm thấu da thịt của nàng, xấu hổ đến mức cả mặt nàng đều đỏ.

Tây Môn Quý miệng nhất thiết thượng, giống như là chạm đến mỹ vị khó gặp, chẳng những liếm hôn môi của nàng, đầu lưỡi lớn mật còn tiến vào miệng nàng, cố ý nhắm nháp tư vị tuyệt đẹp, cánh tay thật lớn lại đem nàng vòng tiến trong lòng, đem thân thể mềm mại của nàng ép chặt vào trong ngực.

Sau một lúc lâu sau, khi hân ngừng đầu lên, Tú Oa đã bị hôn thở hồng hộc, vô lực cơ hồ muốn xui lơ.

「 hương vị cũng không tệ lắm.」 chỉ thấy Tây Môn Quý liếm liếm khoe miệng, còn trở về chỗ cũ luyến tiếc chép chép miệng.「 là hoa quế cao đi?」 hân hỏi, nhìn chăm chăm kia đôi môi ướt át đỏ mọng, nhìn không được lại cúi đầu lại lần nữa xác nhận.

Tú Oa bị hôn tận 2 lần, hai mắt trũng thật lớn, thân mình bất lực run rẩy, tay nhỏ bé nắm lấy quần áo Tây Môn Quý, theo đầu lưỡi làm càn kia, ở miệng nàng khuấy động, một lần lại một lần thu nhanh.

Thẳng đến khi nếm đủ tư vị, hân mới rút cục buông tha nàng.

「 trong kinh thành vừa đưa tới?」 hân hỏi. Là nếm sai sao? Tư vị miệng nàng so với điểm tâm càng ngọt hơn.

Tú Oa đầu óc choáng váng, thẳng đến Tây Môn Quý hỏi lần thứ ba, nàng mới rút cục nghe rõ, đỏ mặt nhẹ nhàng gật đầu.

Ô ô, hảo tu nhân a, trước khi nàng xuất môn, thật là có ăn qua hoa quế cao! Chính là, nàng vạn vạn không thể tưởng được, tư vị trong miệng nàng, nhưng lại bị hân dùng phương thức này nếm qua.

” hoa quế cao của hiệu bánh phượng tường ? ” hân lại hỏi.

Tuy rằng e lệ như trước, nhưng câu hỏi của hân, lại làm dậy lên lòng hiếu kỳ của nàng.

「 người làm sao mà biết là hiệu bánh phượng tường ?」 Tú Oa hỏi. Phượng tường bánh phở là cửa hiệu làm điểm tâm nhất đẳng trong các danh điểm hàng đầu kinh thành, do bí quyết nấu ăn từ trong cung truyền ra, tư vị tuyệt hảo, là lễ vật của không ít quan to quý nhân.

Chính là, chỗ Tây Môn gia xa xôi, hơn nữa lại là nơi túng quẫn nhất, lương thực đều được tận dụng tối đa, như thế nào còn có thể có thừa tiền tiêu phí trên điểm tâm ngọt cao cấp kia?

Tây Môn Quý trả lời thẳng thắn.

「 ta cướp nha ! Đông Phương gia những năm gần đây đều đã có người từ kinh thành mang về .」

A, chân tướng rõ ràng !

Tú Oa bừng tỉnh đại ngộ, lại phát hiện đôi mắt mờ lớn kia lại muốn nếm thử tư vị lần 3, nàng vội vàng vươn tay nhỏ bé, nhanh đề trong ngực hân, dùng hết toàn lực đẩy ra 1 ít khoảng cách giữa hai người.

「 Tây Môn công tử..... Người, người nếu muốn ăn hoa quế cao trong lời nói, ta có thể thỉnh phòng bếp đưa tới!」 làm ơn làm ơn, không cần lại nếm trong miệng nàng, lại như vậy lần nữa, nàng cho dù không xấu hổ chết, cũng sẽ xấu hổ đến ngất xỉu!

Tây Môn Quý dừng lại động tác, nheo lại nửa con ngươi, lo lắng trong chốc lát.

「 còn có hoa quế cao?」

「 còn.」

Hân nhú mày.「 còn có bao nhiêu?」

「 Còn hân 1 giò!」 nàng vừa thẹn vừa vội, cường điệu.「 ta chỉ mới ăn một khối mà thôi.」

Con người đen chột đảo, hân thận trọng lo lắng trong chốc lát, mới chậm rãi gật đầu.「 hảo, ta muốn cả 1 giò!」 một cái giò hoa quế cao, với hân mà nói chỉ đủ dính răng mà thôi.

Tú Oa thở dài nhẹ nhõm một hơi, e lệ nhìn Tây Môn Quý, lại đợi sau một lúc lâu, mới nho nhỏ thanh nhắc nhở.「 Tây Môn công tử, mời người..... Ách, thả ta xuống dưới.....」 thanh âm của nàng càng lúc càng nhỏ.

Hân miễn cưỡng lên tiếng, thông thả buông tay ra, nhìn thấy tiểu nữ nhân trong lòng hoá tốc thối lui, thối lui đến vài thước ở ngoài. Chúc lượng con người đen thủy chung rồi không được nàng.

Nói thực ra, nàng vừa mềm lại ấm, ôm vào trong ngực cực kỳ thoải mái, chính là bất luận ở bữa tối hay lúc này, nàng đều mặc y bào rộng thùng thình, làm cho người ta xem không thấy phong ngực eo nhỏ của nàng. lúc ôm vào trong lòng mới có thể phát hiện, y bào dày rộng kia, kỳ thật là cái kính hi đáng giận.

「 Tây Môn công tử, ta.....」 nàng cúi gầm mặt, thanh âm nhỏ nhất.

「 cái gì ?」

Hân thực không thói quen xưng hô nhỏ nhả như thế này.

「ta không phải đến nghe lén.」 nàng nhỏ giọng nói, ngay cả lỗ tai đều hồng nóng lên.

「 vậy ngươi trốn ở chỗ này làm cái gì?」 nữ nhi gia đình có tiền, đều thích hơn nửa đêm, lén lút trốn trong bụi hoa sao?

Nàng xấu hổ đến mức đầu nàng không nổi .

「 ta..... Ta..... Ta là.....」 tay trắng nõn nhỏ bé níu níu khăn tay thêu hoa tùy thân, lại nắm lại thả. 「 ta là đến.....」

「 ngươi nói cái gì?」 trong thanh âm thấp trầm bắt đầu thêm chút không kiên nhẫn. Hắn trừng mắt nhìn đỉnh đầu của nàng, thái độ nàng áp a áp ứng dần dần mất đi tính nhẫn nại.

「 ta là tới gặp ngươi.」

Gặp hắn?

「 gặp ta làm cái gì?」

Tú Oa cắn môi đỏ mọng, rốt cục ngẩng đầu lên. 「 ngươi còn nhớ rõ ta sao ?」 nàng không đáp hồi lại, trong mắt tràn ngập hy vọng.

phản ứng của Tây Môn Quý là nhú mày càng nhanh.

Nàng nhẹ giọng nhắc nhở.

「 trước đây, ta ngã xuống khe suối, ngươi đã cứu ta.」 nàng nhìn hắn, trong lòng không yên , lo lắng hắn đem chuyện kia hoàn toàn đã quên.

Quên thì không quên, chỉ là , đến khi nàng nhắc nhở, hắn mới nhớ lại.

「 nguyên lai, ngươi là cái kia tiểu bất điểm.」 hắn không đem chuyện xưa để trong lòng, nhưng cũng không có quên. Năm đó, bởi vì cứu cái kia tiểu nữ oa nhi, hắn đem tiểu oa đổi lấy 1 đồng ngân lượng cùng một con bê cái.

Tú Oa đỏ mặt gật đầu, bỗng dưng, trước mắt đột nhiên hoa lên. Nguyên bản Tây Môn Quý đang đứng cách vài thước, nhưng lại nhoáng lên một cái đã đến trước mắt nàng. Hắn động tác quá nhanh, nàng thậm chí không có thấy rõ, hắn vừa đi vài bước đã vượt qua khoảng cách lúc đó giữa hai người.

Bàn tay to cường mà hữu lực, nhanh như thiểm điện, bắt lấy thất lưng của nàng, dễ dàng đem nàng nâng lên, nho nhỏ thân hình run run, ngay cả mũi chân đều không chạm đất.

Nhiệt năng từ bàn tay to của hắn đặt trên lưng nhuộm nộn, con ngươi đen bóng, lại tí mỉ, từ trên xuống dưới đánh giá nàng, không buông tha một chỗ nào , nàng bị nhìn đến tâm hoảng loạn, bản năng muốn nhắc tay che khuất bản thân, hoặc là che đi cặp mắt quá mức lợi hại kia.

Hắn vì sao muốn xem nàng như vậy ? Phảng phất hắn rất rất đói bụng, mà nàng vừa vặn là món ngon.....

Trong mắt Tây Môn Quý, nhìn thấy nàng thật muốn lấy 1 cái địa động, cả người đều trốn vào đi.

Thẳng đến đánh giá đủ, hắn mới gọi lên khoe miệng, lộ ra mỉm cười vừa lòng.

「 tốt lắm, ngươi đã trưởng thành.」 hắn buông nàng ra, tầm mắt vẫn còn chiếu trên người nàng, như là có thể nhìn thấu qua y bào thật dày, nhìn thấy bảo vật người khác chưa bao giờ từng phát hiện. Bàn tay to gọi lên nàng kéo léo càng dưới, thẳng tắp vọng tiến vào trong mắt nàng.

「 ngươi muốn gả cho ta?」 hắn tươi cười với nàng.

Khuôn mặt anh tuấn kia đủ để cho nữ nhân thất hồn lạc phách, Tú Oa cũng không địch lại cường đại mị lực, chỉ có thể ngoác gật đầu.

Hắn lại là cười.

「 ngươi sẽ mang thật nhiều tiền gả cho ta sao?」

Trái tim nàng nhảy loạn lên, lại lần nữa ngoan ngoan gật đầu, nhìn khuôn mặt tuấn tú kia, bởi vì mị lực nam tính bức người của hắn mà có chút choáng váng.

Hắn tươi cười như là mê hoặc nàng, nàng cả người nóng lên, choáng váng nhớ tới lúc trước hai nụ hôn nồng nhiệt, tầm mắt dừng ở bạc môi của hắn, như là bị thôi miên, chậm rãi, chậm rãi tiến đến, sẽ..... Sẽ.....

Khách !

Cửa phòng khách viện bị đẩy ra.

「 đại ca, ngươi còn chưa ngủ à?」 Kim Bảo nhô đầu ra.

Ngân Bảo cũng la hét:「Ồ đó có con chuột sao?」

Hai người kêu la làm bừng tỉnh Tú Oa. Nàng bỗng dựng trợn to mắt, đảo cái miệng nhỏ nhắn vội vàng lui về phía sau, không thể tin được chính mình cư nhiên tưởng — tưởng —

Ông trời, nàng thế nhưng lại chủ động hôn môi nam nhân?!

Tú Oa cực thẹn, nghe thấy Kim Bảo, Ngân Bảo tiếng bước chân dần dần hướng bụi hoa này đi tới, làm sao còn dám ở lâu. Nàng cố lấy một tia dũng khí cuối cùng, đem khăn tay thêu hoa nhét vào trong tay Tây Môn Quý, sau đó gương mặt nóng lên, xoay người liền vội vàng đào tẩu.

Kim Bảo cùng Ngân Bảo chỉ tới kịp nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ kia ly khai.

「oa, Đông Phương gia chuột thật lớn!」 Ngân Bảo bất khả tư nghị nói. Hơn nữa, chuột kia thoát nhìn thật giống như nữ nhân nha!

Kim Bảo đảo cặp mắt trắng dã.

「ánh mắt nguoi chạy đi đâu, kia không phải chuột, là 1 nữ nhân!」 ai, vì sao hần cư nhiên cùng tên ngu ngốc là song sinh đâu?

「nữ nhân? Kia nữ nhân tới nơi này làm cái gì?」 Ngân Bảo đầu tiên là sững sốt, tiếp theo lập tức lại la lên.「a! Nữ nhân này đến nghe lén chúng ta sao? Đông Phương gia quả nhiên gian trá!」

「nàng đến nghe lén?」 Kim Bảo cũng khăn trương đi lên.「đại ca, thật vậy chăng? Kia nữ nhân là tới nghe lén?」

Tây Môn Quý nhìn bóng dáng kiều nhỏ kia đi xa, dung nhập vào bên trong bóng đêm, thẳng đến rốt cuộc nhìn không thấy, mới chậm rãi mở miệng.

「nàng là tới gặp ta.」 hần vì câu khoe miệng, thủy chung nhiễm một chút cười.「còn có, chờ một chút nữa nàng sẽ cho người đưa hoa quế cao đến.」

Nghe thấy sắp có hoa quế cao để ăn, Kim Bảo, Ngân Bảo cảnh giác nháy mắt loí lóng, đồng thời nhếch miệng, vui vẻ, hoàn toàn quên tiếp tục truy cứu.

「hoa quế cao? Oa, chúng ta đã lâu chưa ăn!」

「khi nào thì đưa tới?」

「đại ca, nguoi cười cái gì?」 Kim Bảo tò mò hỏi.「nguoi đã ăn trước hoa quế cao sao?」 hần khó được thấy đại ca cười đến vui vẻ như vậy.

「a, đại ca, nguoi ăn trước bao nhiêu?」 Ngân Bảo vội vàng truy vấn, lại nghĩ tới bóng dáng kia vội vàng đào tẩu.「nữ nhân kia là ai, vì sao tốt như vậy, nửa đêm còn muốn đưa hoa quế cao đến?」

Tây Môn Quý cười đến vui vẻ.

「nữ nhân kia là người nói muốn gả cho ta.」 không nghĩ tới, nguyên bản xuất phát từ đám hỏi bất đắc dĩ, lúc này lại làm cho hần bắt đầu cảm thấy mong đợi. Hần rõ ràng nhớ rõ, tư vị của nàng, hương khí của nàng, thân thể của nàng ôm lấy có độ ấm cùng mềm mại, đầy đủ cùng tinh tế.

「đại ca, nguoi cầm trong tay là cái gì?」 thanh âm Kim Bảo đánh gãy hồi tưởng đẹp của hần.

Tây Môn Quý lúc này mới nhớ tới, tiểu nữ nhân kia trước khi đi, đem 1 miếng vải dệt nhỏ nhét vào trong lòng tay hần. Hần buông bàn tay to ra, mở khối vải nhỏ bé, vải dệt cẩn thận, nhuyễn hoạt như là da thịt của nàng, còn mang theo hương khí thân nhiên.

Khăn tay thêu uyên ương hí thủy, là tâm tư thiếu nữ, không thể nào làm

Chỉ tiếc, các nam nhân căn bản không hiểu!

「này hai con vịt hảo béo nha.」 Ngân Bảo tán thưởng, còn lau nước miếng.「nàng sao đưa nguoi cái này? Trực tiếp đưa con vịt không phải rất tốt sao?」 nghĩ đến vịt nướng phì nộn, hần giống như lại đói bụng.

Kim Bảo suy nghĩ trong chốc lát.

「nàng có thể là đang ám chỉ, nếu nguoi cưới nàng, nàng sẽ mang rất nhiều vịt béo đến làm đồ cưới.」

Con vịt?

Tây Môn Quý neho mày rậm.

「con vịt có ích lợi gì? Tiền có vẻ thực dụng hơn!」 hần còn ngần công đạo vạn dân dò, muốn nàng nhớ rõ mang ngân lượng xuất giá a! Chẳng lẽ, này đó con vịt chính là đồ cưới của nàng? Hay là nói, đây là phụ gia dự bị của nàng mang đến Tây Môn gia làm đồ ăn?

Không xong!

Tây Môn Quý bắt đầu lo lắng .

Nữ nhân mà hần sắp kết hôn , có khi nào lại là người ngu ngốc không?

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhuyễn Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Này nhất gả nhất thú, lại là đại sự oanh động phương bắc!

Đông Phương Thế Gia cùng Tây Môn Bảo trở mặt đã là chuyện tình hơn mười năm, mọi người luôn nghĩ đến này hai nhà nhất phú nhất bản, ân ân oán oán, đối địch đối phương thẳng đến dài đằng đẳng, lại không lường trước song phương lại có thể bắt tay giảng hòa, còn muốn làm thông gia lẫn nhau.

Bất luận là nhận được thiệp cưới, hay là nghe thấy cộc hôn sự này, vẫn gây khiếp sợ rất nhiều, ai cũng bắt đầu hoài nghi, có phải sắp có thiên tai lũ lụt gì không.

Đông Phương Dục quyết định, hai nhà đồng nhất gả thú, hôn lễ làm được vô cùng náo nhiệt, vui sướng. Buổi sáng, Đông Phương gia vừa nghênh hồi tân nương, buổi chiều Tú Oa đội mũ phượng, mặc giá y, đội hi khăn thêu kim tuyến, ngồi trên kiệu hoa xuất môn.

Tây Môn Quý cười tuần mã, dẫn đầu đoàn người, nửa điểm cũng không quan tâm phía sau đội ngũ đón dâu chậm rãi, tốc độ mau lẹ làm cho nhóm kiệu phu vội vàng chạy theo, Tú Oa ngồi ở trong kiệu hoa, tức thì bị lắc đến điên thất điên bát đảo, tất cả những thứ trong dạ dày đều muốn nôn ra.

Mà ở phía sau kiệu hoa kia mấy chục thứ đồ cưới trên xe ngựa, nha hoàn hồi môn, gia nhân, lão mụ tử, thậm chí cả đám người đầu bếp, ai ai đều có vẻ mặt bi tráng, phảng phất của hồi môn lần này, cùng Tú Oa không khác gì tiến vào miệng hổ.

Nhưng thật ra Kim Bảo, Ngân Bảo, cùng với vài người Tây Môn gia đường huynh đường đệ, biểu huynh biểu đệ, sớm ăn uống no đủ, cười ngựa đi theo đội ngũ đưa dâu. Nhìn thấy đồ cưới phong phú như vậy, bọn họ mặt mày hớn hớn, còn hưng phấn vô cùng.

Đội ngũ tiến về phía trước, tuần mã chạy như bay, thẳng đến qua ranh giới, vào địa giới Tây Môn gia, mới thu thế ngừng lại.

Tây Môn Quý xả cương trở lại, ngồi ở trên lưng ngựa cao cao, biểu tình không kiên nhẫn. Hần cau mày, nhìn nhóm kiệu phu vừa thờ vừa chạy, đội cả nửa ngày, mới rốt cục chạy đến.

Rõ ràng là 1 đám vô dụng, vừa đi vừa ngừng, thật là tốn thời gian!

Chỉ mới từ Đông Phương gia xuất phát, đi đến địa giới hai nhà, đã tốn hơn vài canh giờ, nếu tiếp tục như vậy đi tiếp, đợi cho kiệu hoa vào Tây Môn Bảo, khẳng định đã muốn là nửa đêm.

Kẻ nhà có tiền thật biết bày vẽ nhiều quy củ làm cho người ta đau đầu, rõ ràng, hai nhà đám hỏi, thực chất là một người đòi một người thôi, sao phải phiền toái như vậy?

Cả ngày hôm nay, lễ nghi cưới gả phiền phức, đã muốn thủ tiêu hết tính nhẫn nại của hần, nếu ở hôn lễ không có hảo rượu, không có đồ ăn ngon, hần thật muốn bắt tân nương quay về, không cần cưới gả gì nữa.

Mất thấy đội ngũ đưa dâu dài sọc, tốc độ như rùa bò, Tây Môn Quý thấp rủa một tiếng, gợn găng xoay người xuống ngựa, hướng kiệu hoa đi qua.

Bên trong kiệu hoa Tú Oa choáng váng muốn nôn, màn kiệu bỗng bị xốc lên mạnh bạo, một cái bàn tay to dò xét tiến vào, dường như giống trào con gà con, chụp lấy nàng nhấc ra.

「 a! 」nàng sợ tới mức hô nhỏ, tiếp theo nháy mắt, người đã bị đặt ở trong lòng ngực rộng lớn.

Phát hiện bản thân đập không khí, nàng theo bản năng, vội vàng ôm lấy lồng ngực cường tráng nam tính kia, bối rối rúc vào bên trong, nàng tựa hồ nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng vừa lòng kêu rên.

Một bàn tay to khác, ngay tại trước mắt bao người, cách một lớp giá y hoa lệ, dường như là đang「 nghiệm hàng 」, ở trên người nàng sờ soạng mấy bận, mò đến mức nàng mặt đỏ tai hồng, lại không chỗ có thể trốn.

「 đúng vậy, là như thế này. 」nam nhân sờ loạn nàng vừa lòng lắm lắm.

Nàng nhận ra được thanh âm này.

Tây Môn Quý giữ trong lòng tiểu nữ nhân kiều nhuyễn, mặc nhóm kiệu phu kinh ngạc nhìn chăm chú, hướng tuần mã đi đến, rất nhanh một lần nữa ngồi trên lưng ngựa.

「ngồi kiệu quá chậm」hắn cao giọng tuyên bố, hướng tới đi theo các huynh đệ vẫy tay.「ta đi về trước, các người có thể đuổi theo thì đuổi theo .」nói xong, hắn tách khỏi đội ngũ đón dâu, xả cương thay đổi phương hướng, như là đạo tặc vừa cướp bóc thành công, mang theo tân nương cũng không quay đầu lại rời đi.

Bị bỏ lại phía sau Ngân Bảo, chậm nửa nhịp, vẫn đang giơ tay, đối với bóng dáng đại ca đang dần xa, giương giọng trả lời:「đã biết!」

「uy, buông tay, đại ca không thấy đâu.」Kim Bảo trừng mắt hắn.

Ngân Bảo rút tay lại, không cam lòng đáp trả một câu:「nói không chừng, hắn có thể nghe thấy tiếng của ta.」

「được mới là lạ, đã cách xa như vậy.」

「sao người biết được? Đại ca có lỗi tai thật sự tốt a!」

Huynh đệ vội vàng đầu võ mồm, đường đệ Tây Môn Khải vội vàng tiến lên khuyên can.「đừng âm ỷ đừng âm ỷ, đỡ phải trì hoãn thời gian, a Quý ca không phải muốn chúng ta nhanh chút đi theo sao?」hắn xoay người sang chỗ khác, nhìn trên xe ngựa tràn đầy đồ cưới, vẻ mặt tán thưởng.「lại xem, đồ cưới thật đúng là nhiều a!」

Nhắc tới đồ cưới, lực chú ý của Kim Bảo, cũng thành công bị kéo lại.

「đúng vậy, so với chúng ta chém giết mười lần càng nhiều hơn!」

「so với cướp bóc, này thoải mái hơn.」

「còn có thể lấp đầy bụng!」

「rõ ràng lần tới chúng ta cũng đừng chém giết cướp, ta cũng đi cưới nữ nhân đem về.」Ngân Bảo đột phát ý tưởng, khoái trá tuyên bố.

Chủ ý này, được toàn thể nam nhân Tây Môn gia đồng ý.

Bọn họ đều gật đầu, mặc kệ đội ngũ của hội môn hoảng sợ nhìn chăm chú, bắt đầu nhiệt liệt thảo luận, nên giúp Ngân Bảo đi cưới cô nương nhà ai, mới có thể lại mang về đồ cưới nhiều như vậy.

Gió mạnh thổi thẳng đến, cuốn đi hi khăn hồng sa.

Tú Oa kêu sợ hãi một tiếng, tay muốn chụp lại hi khăn, bất đắc dĩ gió thổi quá lớn, hi khăn nhẹ nhàng tựa như lông chim, theo gió bay lại cao lại xa, đảo mắt chỉ còn một chấm hồng trên nền trời xanh.

Không có hi khăn che mặt, nàng thế này mới thấy rõ, khung cảnh trước mắt mênh mông vô bờ.

Gió mạnh đập vào mặt, mũi phượng tinh xảo hàng dây ngọc đập vào nhau vang vang không ngừng, nàng mềm mại da thịt càng bị gió mạnh thổi có chút phát đau, nhưng nàng lại trừng lớn mắt nhỏ, luyện tiếu muốn nhìn thật rõ cảnh trí trước mắt.

Khác hẳn Đông Phương gia đất đai màu mỡ, thôn xóm chìn chu, khắp nơi có ruộng tốt mĩ trì, khu vực đất đai Tây Môn gia, vào thu chỉ thấy một biển lau mọc thô cứng, Thương Mang thẳng đến phía cuối chân trời, khung cảnh đập vào mắt nàng, là đất đai không hề được canh tác qua.

Vì sao hai nhà láng giềng, Đông Phương gia có ruộng tốt vô số, Tây Môn gia lại lộ vẻ hoang tàn?

Tú Oa hoang mang không dứt, mấy lần muốn đặt câu hỏi, nhưng Tây Môn Quý giục ngựa trên đường tốc độ, mau làm cho nàng kinh hồn táng đảm, sợ bản thân mở miệng, sẽ cắn phải đầu lưỡi.

Chính là, tốc độ mặc dù rất nhanh, nàng lại được vòng ôm ở trong lòng hắn, kề sát thân hình cường tráng nam tính, được bảo hộ rất an toàn. Cánh tay hữu lực giữ nàng ở trong lòng hắn, đường cong lưng nàng nhẫn nhịn, thiếp vào trong ngực hắn không chút điểm dư thừa, phía sau nhiệt độ cơ thể nam nhân ấm nóng, khiến nàng miệng khô lưỡi khô.

Cái loại cảm giác này thật đáng tò mò, chỉ cần nhìn Tây Môn Quý, nàng không biết như thế nào, sẽ cảm thấy toàn thân nóng lên, thậm chí là không thờ nổi.

Chính là, cảm giác kia tuy rằng kỳ quái, nhưng cũng không phải khó chịu, mà là — mà là —

Nàng vụng trộm ngẩng đầu, nhìn Tây Môn Quý giục ngựa, bởi vì hắn tục tăng tuần mã, hùng tráng oai hùng, nàng nhìn xem cơ hồ muốn thất thần, trong lòng giống như là có bình mặt bị đánh nghiêng, chỉ cảm thấy từng đợt ngọt.

Bạc môi trên khuôn mặt đẹp kia giật giật, tựa hồ đang nói cái gì. Nhưng là, nàng say mê nghe không thấy, nhìn cái miệng của hắn, trong đầu không ngừng

nhớ tới lúc nàng vừa sợ vừa thẹn khi bị hấn đoạt lấy đi hai cái hôn.

「ta nói, đến!」

Thanh âm trầm thấp, so với lúc trước lớn tiếng hơn mấy lần.

Tú Oa rốt cục phục hồi tinh thần lại.

「ân?」 nàng trừng mắt nhìn, vẻ mặt mờ mờ, như là vừa trong mộng chưa tỉnh. 「ngươi nói cái gì?」

Hắn nhìn nàng một cái, nhấn lại mày rậm, biểu tình như là hoài nghi, nàng có phải hay không bỏ quên đầu ở lại nhà mẹ đẻ.

Đổi lại là người khác, Tây Môn Quý sớm liền phát hỏa. Nhưng là, nàng ở trong lòng mềm mềm nhỏ nhỏ, dường như nếu hấn quá mức dùng sức cũng có thể đem nàng bóp nát, hấn rít gào ngay cả người bình thường đều chịu không nổi, đổi lại là tiểu nữ nhân này, nói không chừng có thể sợ tới mức ngất xỉu luôn.

Hắn cũng không muốn lấy một tân nương hôn mê bất tỉnh a.

Áp lực dồn nén, hấn bày ra tính nhẫn nại hiếm thấy, lại nhắc lại một lần.

「đã đến Tây Môn Bảo.」

Tú Oa lúc này mới nghe hiểu. 「nha!」

Không suy nghĩ miễn man nữa, nàng nhìn lại phía trước, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm kinh sợ nói không ra lời.

Tịch dương màu da cam, rơi trên tòa thành to lớn, ánh chiều tà đổ xuống tường thành cao ngất, vắt ngang qua thảo nguyên rộng lớn, giống như tòa thành đột ngột từ mặt đất mọc lên, được nhuộm vàng như 1 quả núi màu hoàng kim.

Đằng trước cửa thành, sớm đã có người đứng chờ.

「thấy rồi!」

「là gia! Gia đã trở lại!」

「gia, chúng ta đều đã đợi rất lâu!」

Tuần mã phi nhanh đến trước cửa thành, lúc này mới thả chậm tốc độ. Tây Môn Quý trực tiếp giục ngựa lướt qua đám người chờ đợi trước cửa. Những người đó cũng không hết hy vọng, còn nhìn theo ở phía sau đầu, dùng ánh mắt tò mò đánh giá Tú Oa ở trong lòng Tây Môn Quý.

「đó là tân nương của gia!」 gia thú là nữ nhân Đông Phương gia a!

Có người nóng nảy cả một ngày, lúc này rốt cuộc nhìn không được.

「gia, đồ cưới của nàng đâu?」

「đúng vậy đúng vậy, đồ cưới ở nơi nào?」

「như thế nào không nhìn thấy đâu?」

Tuần mã tiếp tục hướng phía trước mà đi, Tây Môn Quý cũng không quay đầu lại ném một câu.

「đồ cưới ở phía sau chưa đến.」

Nhất thời, tiếng hoan hô thật lớn vang lên, mỗi người đều tươi cười rạng rỡ, còn có người ôm lẫn nhau, hưng phấn khóc rống rơi nước mắt.

「gia, như vậy, con vịt đâu?」 đồ cưới tất nhiên trọng yếu, nhưng là con vịt béo cũng là không thể quên nha!

「không thấy có.」 Tây Môn Quý đáp đơn giản.

Mọi người đang hưng phấn chỉ một thoáng liền lạnh xuống, Tú Oa mặc danh kỳ diệu, chỉ nghe thấy rất nhiều tiếng thở dài không ngừng phát ra.

Con vịt?

Con vịt gì?

Nàng bất luận nghĩ như thế nào, cũng đều nghĩ không ra con vịt cùng đồ cưới có cái gì liên quan.

Đám người ở đường hẻm chờ, từng người đều có cổ dài như cò, rất giống chim non đói đòi ăn, còn líu ríu nói không ngừng. Cho đến khi tuần mã đi vào khuôn viên bên ngoài một tòa kiến trúc to lớn rách nát, Tây Môn Quý mới xoay người xuống ngựa, ôm Tú Oa hướng bên trong đi vào.

Đại môn bằng gỗ tuy rằng to lớn, nhưng bởi vì đã lâu chưa duy tu, sớm bị kiến đục khoét lung lay sắp đổ, trước cửa có treo vài đồ cùng đèn lồng màu đỏ, ý tứ trang trí một chút, đại biểu hôm nay nhà có hỷ sự.

Vào đại môn, tiến vào đại sảnh, lại làm cho Tú Oa mờ to mắt.

Xem thiết kế này, có thể sánh bằng Đông Phương gia, chỉ tiếc các gian phòng, sớm đều bị mục nát hết, ba gian thành một gian, lại không thấy bài trí gì, càng có vẻ trống trải dị thường, chỉ còn mười cây trụ lớn, miễn cưỡng có thể chống đỡ nóc nhà đại sảnh.

Tây Môn Quý thả tay, làm cho mũi chân của nàng rốt cục có thể lại lần nữa chạm đến mặt đất.

Một nhóm người khác trong nháy mắt lại xông tới.

「rốt cục đã trở lại!」

「nếu không trở về, trời cũng tối mịt.」

「đúng vậy, ngay cả đồ ăn cũng đều lạnh đi!」

「nếu lạnh, vị đã có thể đỡ.」

「hừ, ta còn tính toán, nếu không trở về ta liền ăn trước một mình!」lão trung niên bộ dáng giống với Tây Môn Quý, đôi người mới trở về, hiển nhiên phi thường bất mãn.

「như vậy sao được?!」

「đúng vậy, dù sao cũng phải chờ báỉ đường xong đã!」

「nhưng là ta đói a!」lão đương nhiên gào thét.

「ai a, đừng nóng vội đừng nóng vội, chính là báỉ cái đường, rất nhanh rất nhanh mà!」

「đúng vậy, lão gia, ngài phải nhẫn nhịn chút.」

「ta đã nhẫn thật lâu!」

Mọi người ngơ ngác một lời ta một câu, nháo rùng rục nói chuyện, Tú Oa bị vây ở bên trong, chỉ có thể ngó lơ nhìn mọi người liên thanh trấn an lão trung niên đang cau kình bởi vì đói bụng kia.

Lúc trước, nàng ngồi vẫn chưa có phát hiện, đến khi đứng lên, nàng mới phát giác, những người ở đây cùng nàng so sánh đều cao lớn hơn rất nhiều, vây ở bên trong những người này, nàng có vẻ phá lệ kiêu nhỏ.

Một vị phụ nhân mỹ mạo, xiêm y trên người so với những người khác sạch sẽ hoa lệ hơn chút. Bà cúi đầu đến, hướng tới Tú Oa lộ ra gương mặt thân mật tươi cười, tay còn tại nắm lấy tay lão trung niên kia.

「tốt lắm, ngài cũng đừng nháo, mau để cho bọn nó báỉ đường đi!」

Người bên ngoài liên thanh nói theo, lão trung niên rốt cục theo lời khuyên bảo của phu nhân, ngồi trên ghế chủ vị. Trên tường sau ghế chủ vị, dán giấy hồng cất chữ song hi.

Khác hẳn lễ nghi Đông Phương gia rườm rà, nghi thức báỉ đường Tây Môn gia, bởi vì người tham dự đều bụng đói kêu vang mà trở nên đơn giản nhanh chóng, trình tự phức tạp hoàn toàn giảm đi, chỉ là báỉ thiên địa, sau đó báỉ cha mẹ, cuối cùng vợ chồng giao báỉ, người chủ trì ngay cả đưa vào động phòng vẫn chưa có hô đến, lão trung niên ngồi ở ghế chủ vị — nay đã là công công của Tú Oa, đã hướng nhà ăn vọt qua.

Chỉ sợ hi yển phong phú, có thể chỉ do tộc trưởng một người độc chiếm, mọi người cũng liên tiếp hướng nhà ăn phóng qua — bao gồm cả trượng phu của nàng!

Nhìn bóng dáng Tây Môn Quý, Tú Oa chân tay luống cuống đứng ở tại chỗ, mắt to đen thui tràn ngập bất lực, trùng hợp liền rơi vào mắt vị phụ nhân mỹ mạo mới rời ghế chủ vị, đang tính bước xuống nhà ăn.

Lúc trước, thẳng đến khi phụ nhân ngồi lên ghế chủ vị, Tú Oa mới biết được, bà chính là mẫu thân Tây Môn Quý. Lần đầu tiên cùng bà bà một chỗ, Tú Oa vội vàng phúc thân, cúi đầu thỉnh an.

「nuong—」

Bạch Thu Lan đi tới, nâng con dâu.「đứng lên đứng lên, nơi này không nhiều cấp bậc lễ nghĩa như vậy.」nàng nói xong, nhìn Tú Oa thanh lệ, càng xem

càng thích.「 mệt không?」

「 không phiền lụy.」

「 còn nói không phiền lụy, xem chân của con đều đã phát run.」

Bị người ta phát hiện, Tú Oa xấu hổ đến ngay cả đầu đều không nâng nổi.

Bạch Thu Lan liếc mắt một cái nhìn xuống nhà ăn, lại nhìn đến con dâu, tình thân rốt cục chiến thắng con thèm ăn.「 đến đây, đừng đứng, ta trước mang con trở về phòng nghỉ ngơi.」

「 cảm ơn nương.」

Trời tối dần, kiến trúc đại sảnh phía sau to như vậy, bởi vì không thấp sáng mấy cây đèn, có vẻ tối như mực, Tú Oa càng đi càng thấy kinh hồn táng đăm, hoài nghi nếu không có Bạch Thu Lan dẫn đường, bản thân có thể hay không ở nơi nào trượt chân, ngã mấy cái hố bên trong.

Trái phải vòng quanh, trong bóng tối, phía trước mơ hồ có thể thấy được ngọn đèn.

Đến gần thì thấy, là từ một gian trong phòng lộ ra ánh đèn. Trong phòng bài trí đơn giản, mấy cái bàn chạm trổ tinh xảo cùng bình phong trang trí, cùng gia cụ cổ xưa có vẻ không hợp nhau, trên bàn đốt ngọn nến hồng, trên tường cũng dán song hỉ, là cái tân phòng đơn giản.

「 đến, con trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi đi!」 Bạch Thu Lan nói, chỉ chỉ trên bàn.「 sợ con bị đói, ta trước đó có chuẩn bị một ít đồ ăn.」

「 cảm ơn nương.」

「 sớm nói, đừng lễ nhiều như vậy.」 Bạch Thu Lan nở nụ cười cười, tuy rằng nhện không được, lại vẫn là hỏi ra miệng.

「 ách, ta nói, Tú Oa a!」

「 ân?」

Nàng ngẩng đầu lên, nháy nháy mắt, nghi hoặc nhìn bà bà.

Bạch Thu Lan ho khan vài tiếng, mới hỏi:「 sao không nhìn thấy đồ cưới của con đâu?」

「 liền đi theo phía sau, trễ chút sẽ tới.」 thực hiện nhiên, quan trọng của đồ cưới là không thể bỏ qua.

Bạch Thu Lan thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười dài lại hỏi:「 còn có, con vịt đâu?」

Lại là con vịt?!

Tú Oa thật cẩn thận hỏi lại:「 nương, ngài chỉ là con vịt gì?」

「 chính là Kim Bảo, Ngân Bảo nói, con đáp ứng khi xuất giá, có thể đang vịt béo theo a!」

「 ách—」 nàng khi nào thì đáp ứng muốn dẫn con vịt theo xuất giá?

Gặp con dâu đầu tiên là nghi hoặc mờ mịt, tiếp theo biểu tình sợ hãi khôn kể, Bạch Thu Lan đảo ngực, bất khả tư nghị hỏi:「 không có con vịt sao?」

「 ách,」 Tú Oa kiên trì trả lời.「 không có con vịt.」

「 nha, được rồi.」 Bạch Thu Lan khó nén cô đơn, sợ con dâu hiểu lầm, còn miễn cưỡng nở nụ cười cười, vỗ vỗ tay Tú Oa.「 không có con vịt thì không có con vịt, không quan hệ! Con ngoan, ăn trước chút thứ này nọ, ở trong này hảo hảo nghỉ ngơi, ta phải đi trở về.」 nếu không trở về, đêm nay bà chắc chắn sẽ bị đói bụng.

「 vâng.」

Thẳng đến khi Bạch Thu Lan rời đi, Tú Oa một cơ hồ đứng không nổi, rốt cục trầm tĩnh lại, thật cẩn thận trước cõi mũi phượng, sau mới kéo chân nhỏ phát run đi đến bên giường ngồi xuống.

Đệm giường thật mềm, là tơ lụa tốt nhất, liền ngay cả chăm thương thêu hoa đều là tinh mỹ tuyệt luân. Tây Môn gia nghèo khó đã lâu, đương nhiên không có mấy thứ này, bất luận vải dệt hay gia cụ tân phòng, đều là ca ca vì sợ nàng chịu khổ, đi trước đưa tới.

Thanh âm mọi người huyền ảo, từ nơi rất xa nhẹ nhàng bay lại đây, nàng nghỉ ngơi trong chốc lát, lại miễn cưỡng đi đến bên cạnh bàn, ăn một chút này nọ. Một mùi cùng khăn trang, nàng đi trở về bên giường, nằm ở trên đệm giường mềm mại, nhắm mắt định nghỉ ngơi trong chốc lát.

Nàng nhắm chặt mắt, hô hấp chậm rãi trở nên quy luật.

Ngô, chỉ cần nghỉ ngơi lập tức thoải mái. Nàng chỉ cần nằm một chút là tốt rồi. Chỉ cần một chút thôi. Chỉ cần một chút thôi.

Thanh âm âm ỹ, bất tri bất giác, dần dần nhạt đi, trên bàn ngón nén càng lúc càng ngắn, sắp nén chảy xuống chông chất.

Chút nhắm mắt, không biết đã trôi qua bao nhiêu canh giờ.

Bỗng dung, hoa nén chợt lóe, phát ra thanh âm rất nhỏ, Tú Oa trên giường đột nhiên nhảy dựng lên. Thấy ngón nén trên bàn, cùng giá y trên người bị bản thân ép tới biến dạng, nàng kinh hoàng khẽ kêu một tiếng.

Ách, không xong, nàng cứ nhiên ngủ quên!

Đôi mắt to đen hết nhìn trái lại nhìn phải, thẳng đến khi xác định bốn bề vắng lặng, tân phòng vẫn như cũ trống rỗng, chỉ có mình nàng, cảm xúc kinh hoàng mới nhạt đi.

Tây Môn Quý vẫn chưa trở về phòng, xem ra, nàng tuy rằng ngủ quên, nhưng cũng không ngủ lâu. Ít nhất, chú rể đến giờ vẫn còn bên ngoài, chưa bước vào tân phòng.

Ngủ được một lúc, tinh thần của nàng cuối cùng khôi phục được một ít. Giá y rất dày, mà đệm giường lại ấm áp, nàng ngủ hơi hơi đồ mồ hôi, trước mắt ngay cả nha hoàn cũng không thấy bóng dáng đâu, nàng phải tự lập tự cường, ở tân phòng tìm tìm, cuối cùng ở kế bên bàn trang điểm, nhìn thấy khăn lụa cùng nước trong.

Nàng trời sanh tính thích sạch sẽ, lại gia cảnh giàu có, bất luận xuân hạ thu đông, chỉ cần muốn tắm rửa, lúc nào cũng có nước ấm vừa tay, cùng với đầy đủ các loại hương liệu.

Mọi thứ nơi này, tất cả đều hoàn toàn bất đồng với Đông Phương gia.

Nhưng, nơi này tuy rằng so ra kém thoải mái như ở nhà, lại có nam nhân làm cho nàng nguyện ý bầu bạn cả đời.

Không có nha hoàn hỗ trợ, Tú Oa mất một phen công phu, mới đem giá y cởi bỏ. Nàng trước gấp giá y lại, sau bỏ đi quần áo trong, cởi bỏ chiếc yếm thêu hoa, da thịt trắng nõn lộ ra dưới ánh đèn, non mịn không có nửa điểm tỳ vết nào.

Nước trong và lạnh, cho dù nhúng qua khăn lụa, lau ở trên người vẫn là cảm thấy lạnh, nàng một trận lại một trận run rẩy, đôi nhũ phong rất tròn, cũng hơi hơi rung động. Khăn lụa lần lượt lau đến mỗi tấc da thịt, nụ hoa đầy đặn, bởi vì lạnh mà co lại.

Dưới ánh đèn, nàng tháo thắt lưng, cởi đi trù khố hạ thân, ánh đèn nhu hòa chiếu lên ngũ quan tú lệ của nàng, thắt lưng mảnh khảnh cùng với nụ hoa đầy đặn, đều tương phản viên vàng.

Khăn lụa lạnh lạnh, cẩn thận tẩy trừ thân mình, nàng tư thái mềm mại, chuyên chú mà cẩn thận, hồn nhiên không biết bộ dáng này sớm làm cho nam nhân mới vừa đi vào phòng nhìn đến nhất thanh nhị sở.

Tây Môn Quý trở lại tân phòng, khung cảnh trước mắt làm cho hắn huyết mạch sôi sục. Tuy rằng, hắn đã sớm 「 tự tay 」 xác định qua, nàng phong ngược eo nhỏ, đường cong mạn diệu. Nhưng khi chính mắt nhìn thấy, thân thể mềm mại du nhon mê người này vẫn là làm cho hắn kinh hi không thôi.

Dục vọng mãnh liệt, thúc giục hắn đi lên phía trước, khi thân thể cao lớn tiến lên, thậm chí còn đụng phải chân ghế, phát ra một tiếng vang.

Phanh!

Ghế dựa ngã xuống đất.

Tú Oa nhìn lại, sợ tới mức thiếu chút nữa té ngã.

「 phu, phu quân. 」 nàng trừng mắt nhìn Tây Môn Quý gần ngay trước mắt, chỉ cảm thấy xấu hổ giống trận sóng triều, rầm rầm đánh úp lại, cơ hồ muốn bao phủ nàng.

Oa, hấn hấn hấn hấn hấn hấn, hấn là khi nào thì quay lại ?

Hấn vì sao muốn nhìn nàng như vậy?

Kinh hoàng cùng xấu hổ làm cho nàng vuron tay nhỏ bé, hoá tốc vứt bỏ khăn lụa, bất chấp trên người vẫn ẩm ướt, chụp lấy quần áo trong ở một bên, ý đồ che đậy thân mình trần trụi, muốn tránh đi tầm mắt nóng rực của hấn dừng ở trên da thịt của nàng, rung động giống như có luồng hỏa thiêu kỳ dị.

Tây Môn Quý cũng không làm cho nàng như nguyện.

Hắn động tác nhanh hơn, bàn tay to duỗi ra, dễ dàng nắm lấy một góc quần áo trong, hấn kéo lấy không chịu buông, chỉ sợ giảm bớt quyền lợi ngắm cảnh đẹp của bản thân.

Nàng cực kỳ cực kỳ muốn đem quần áo trong kéo trở về.

「phu quân, mời người. Mời người.」 hai bên người kéo ta kéo, đều giữ chặt quần áo trong không buông, Tú Oa áo rách quần manh, gấp đến độ sắp khóc.

Tây Môn Quý lại đem quần áo trong kéo trở lại.

「 cái gì?」

「 mời người buông ra.」

「 không cần.」 hắn trả lời phi thường quyết đoán.

Nàng xấu hổ đến rên rĩ ra tiếng, thủy chung do dự, một lòng muốn che khuất thân mình, bắt đắc dĩ lực không bằng người, bất luận kéo vài lần, quần áo trong vẫn là ở trên tay hắn.

Giằng co sau một lúc lâu, rốt cục, Tây Môn Quý không còn có kiên nhẫn chơi trò người kéo ta thả. Hắn kéo mạnh tay, quần áo trong nháy mắt bị giật lấy, toàn bộ lọt vào bàn tay to của hắn.

Tú Oa kêu sợ hãi, vội vàng ngồi xổm xuống, dùng tay nhỏ bé che chắn chính mình, giống động vật nhỏ không chỗ chạy trốn, tầm mắt hạ xuống run run.

「 che cái gì mà che?」 hắn hỏi đúng lý hợp tình.

Tú Oa xấu hổ đến không thể mở miệng, khúc mắt nhìn thấy bình phong, vội vàng liền hướng sau bình phong trốn đi. Chính là còn chạy không được vài bước, bên hông trần trụi liền đột nhiên bị chụp lấy, nàng thấy hoa mắt, cả người đã muốn bị kéo vào trong lòng Tây Môn Quý.

Trời ạ, thật mất mặt!

Nàng nhắm chặt mắt, xấu hổ đến không dám nhìn hắn, tri giác lại trở nên càng linh mẫn, rõ ràng cảm giác được da thịt trần trụi ma sát thân mình hắn, cảm giác kỳ diệu kia, làm cho nàng run rẩy không thôi.

Hơi thở ấm áp, rơi vào cần cổ mẫn cảm của nàng, trên thân thể còn vơn những giọt nước lạnh như băng, tạo ra đối lập mãnh liệt. Nàng phát ra cảm thấy thẹn đến mức rên rĩ, thân thủ muốn che lấp, hai tay lại bị hắn chặt chẽ bắt lấy, căn bản không thể động đậy.

「 nàng thật thơm.」 hắn liếm lên gáy của nàng.

Không phải hương đồ ăn, mà là hơi thở như mùi hoa nhài thanh nhã hợp lòng người. So với hoa quế cao hắn thích nhất, tiểu nữ nhân trong lòng càng ngọt, càng thơm, cũng càng khiến hắn yêu thích không buông tay.

「 phu quân!」 nàng giấy dựa muốn trốn, lại tránh không thoát khỏi cái hôn của hắn. Cánh tay hữu lực bao bọc quanh nàng, buộc nàng chỉ có thể ở trong khuôn ngực rắn chắc kia.

Hắn hôn lên gáy của nàng, dọc theo đường cong pháp phòng, dần dần đi xuống.

「 phu quân!」

Bàn tay to dày rộng, mon tron thất lưng của nàng, cũng có ý đồ đi vào giữa hai chân.

「 phu quân!」

Bàn tay to nâng lên phần nở nang của nàng, chắc chắc thưởng thức, cái lưỡi nóng bỏng vòng vòng quanh nụ hoa phấn hồng, lần nữa ôn lại nộn nhuyễn của nàng, cảm thụ run run của nàng.

「 ngô, ân. Phu quân.」

Bỗng dưng, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, quát:「 rốt cuộc có chuyện gì?」 nàng phải một câu trái một câu, tuy rằng tiếng nói mềm ngọt dễ nghe, nhưng là làm cho hắn không thể chuyên tâm.

「 ách, cũng không có gì, chỉ là chờ một chút.」 nàng khẩn trương mà khiếp đảm, đối với chuyện sắp xảy ra, chỉ cảm thấy vừa thẹn lại sợ, trong đầu trống rỗng, thậm nghĩ muốn áp dụng kế hoãn binh, làm chậm lại thể công bá đạo.

Tây Môn Quý ninh mi hỏi lại.

「 vì sao phải đợi?」 hắn trừng mắt nhìn nàng, đối với đề nghị của nàng, biểu hiện bất mãn nghiêm trọng.

「 bởi vì. Bởi vì.」 nàng đau khổ suy tư, nhưng cũng nghĩ không ra lý do. Đêm tân hôn, nam nữ chi hoan, thật là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thông minh như nàng, lúc này cũng không thể nói được lời nào.

Đợi nửa ngày, cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn kia vẫn là nói không nên lời cái nguyên nhân cần đợi, Tây Môn Quý「 tên đã muốn lên dây 」, nghĩa bất dung từ chiếm lấy quyền quyết định.

「 nếu không có việc gì, vậy tiếp tục.」 hấn lại lần nữa cúi người, quyết định giam cầm cái miệng nhỏ nhắn kia, hôn thật sâu hưởng thụ ngọt ngào của nàng, ôn lại tư vị lúc trước vụng trộm qua.

Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại, rốt cuộc nói không được tiếng nào. Một lúc lâu sau, từ sự「 cố gắng 」của Tây Môn Quý, miệng nhỏ không còn ngăn cản cùng kháng nghị nữa, mà là tiếng ưm tiêu hồn.

Theo mãnh liệt của hấn, nàng chỉ có thể ôm chặt lấy, bản thân chưa bao giờ thể nghiệm tư vị này, chỉ có thể thuận theo, phản phúc rên rỉ khóc kêu.

Ánh nến dần dần âm đạm, mà trên giường lại là chiến tranh lửa nóng, hấn vô cùng tinh lực, đẩy đưa cùng nàng mới nếm thử mây mưa, theo canh đầu thẳng đến đêm khuya, thật lâu không nghỉ.

Trời còn chưa sáng, Tú Oa liền tỉnh.

Nàng là bị lạnh tỉnh.

Vừa tỉnh lại, nàng còn có chút mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy trên mặt có chút ẩm ướt lạnh. Sau đó, giọt nước lạnh lùng, một giọt tiếp theo một giọt, từ không trung rơi xuống, thẳng xuống mặt nàng, chảy xuống da thịt ẩm áp, lạnh lạnh khiến thân thể mềm mại của nàng run run, bởi vậy nên mới bừng tỉnh dậy.

Sắc trời ngoài cửa sổ, có chút tờ mờ sáng.

Giọt nước tí tách rơi xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh, số lượng càng ngày càng nhiều, đệm giường cũng dần dần ngấm nước. Rất nhanh, trong phòng cũng nơi nơi đều là giọt nước mưa, ngoài cửa sổ còn truyền đến tiếng mưa rơi tí tách tí tách.

Đây là — mưa?

Không biết làm sao, Tú Oa kinh hoàng nhìn trượng phu, lại thấy hấn hai mắt nhắm nghiền, cho dù giọt lớn giọt nhỏ, không ngừng rơi khuôn mặt ngấm đen, hấn vẫn là ngủ say sưa, nửa điểm cũng không bị quấy nhiễu.

「 phu quân, phu quân, trời mưa.」 ngoài phòng thì mưa to, trong phòng lại mưa nhỏ, nàng kinh hoàng lay lay trượng phu, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Trời tối thì không thấy, nhưng đến khi hùng đông hoặc trời mưa, là có thể dễ dàng phát hiện nóc nhà bị lũng thật nhiều lỗ, nằm ở trên giường là có thể nhìn thấy bầu trời. Đêm động phòng ngủ dưới nóc nhà kiểu này, trú mưa so ra có vẻ tốt hơn, có nên mau mau tìm chỗ khác tị nạn không.

Tây Môn Quý đã tập mãi thành thói quen, vươn tay đến, ôm lấy thân hấn kiều thể đang ngạc nhiên, xoay người đổi phương hướng, tiếp tục ngủ.

「 xích lại đây ngủ một chút thì tốt rồi.」 hấn buồn ngủ lơ mơ nói, dùng bàn tay to thay nàng che đi giọt mưa, sau đó liền vù vù ngủ tiếp.

Tú Oa như thế nào cũng là ngủ không được, chỉ có thể nằm ở trong lòng trượng phu, tròng lớn hai mắt, nghe thanh âm tí tách khắp phòng, thẳng đến sắc trời sáng dần.

Ai, xem ra không thể nghi ngờ, sau khi nàng gả vào Tây Môn gia, việc cấp bách trước mắt chính là bắt tay vào làm cải thiện hoàn cảnh cuộc sống a!

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhuyễn Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Gần đến buổi trưa, thanh âm một đám người vừa khóc lại kêu, từ trước đình truyền tới.

Tú Oa vừa rời giường, nửa mặt chải đầu đơn giản, đang chuẩn bị tìm người hỏi của hồi môn hôm qua được mọi người để ở nơi nào, chợt nghe thấy trận khóc kêu kia.

Thanh âm này, càng nghe càng quen tai a!

Lòng tràn đầy hoài nghi, Tú Oa vội vàng đi vào tiền đình, rõ ràng phát hiện, khóc kêu thành một đoàn không phải là ai khác, lại đúng là nha hoàn nàng ngàn chọn vạn tuyển, cố ý chọn dẫn theo khi xuất giá.

Vừa thấy chủ tử xuất hiện, nha hoàn Thúy nhi lập tức chạy vội tới.

「nhị cô nương!」 Thúy nhi khóc đến khuôn mặt nhỏ nhắn hoa hoa, ôm Tú Oa khóc thất thanh.

「làm sao vậy? Làm sao vậy?」 Thúy nhi đi theo nàng nhiều năm, là một nha đầu thông minh lanh lợi, chưa bao giờ từng khóc thất kinh như thế .

「 Tây Môn gia sau khi thu đồ cưới , liền đem chúng ta đuổi ra, không cho chúng ta vào cửa.」 Tiểu Thúy khóc một phen nước mũi một phen nước mắt, ủy khuất cực kỳ.

Tú Oa có chút ngạc nhiên.

「 làm sao có thể?」 nàng vỗ vỗ Thúy nhi, nhìn bốn phía mười mấy người vừa quý vừa khóc . Nàng từ nhỏ đều dễ mềm lòng, mà những người này đều là hạ nhân hầu hạ nàng nhiều năm, cảm tình đã hơn chủ tớ tâm thường rất nhiều.「 các người đừng khóc, ta đi hỏi một chút, có lẽ có hiểu lầm cái gì .」

「 nhị cô nương, là người Tây Môn gia nói, ta nghe được rành mạch.」 Tiểu Thúy nước mắt lưng tròng cáo trạng.「 bọn họ nói, nuôi không nổi một đám người ăn không ngồi rồi, muốn chúng ta lập tức liền rời đi.」 ô ô ô, nhị cô nương đối với nàng ân trọng như núi, nàng luyến tiếc để nhị cô nương thiện lương ở lại địa phương đáng sợ này!

「 là ai nói với người?」

「 là người cao cao trắng trắng, tóc hỗn độn, xem ra rất hung dữ」

Tú Oa cẩn thận hồi tưởng, nhưng lại nghĩ không ra Thúy nhi miêu tả là người nào. Trong ấn tượng của nàng, người Tây Môn gia ai cũng đều phù hợp với miêu tả đó .

Bỗng dưng, thanh âm trầm thấp hung ác vang lên.

「 nơi này đang làm cái quỷ gì đó?」

Là trượng phu của nàng!

Tú Oa xoay người sang chỗ khác, thấy thân hình Tây Môn Quý cao lớn đủ để lấp khung cửa. Đối với thanh âm của hắn , nàng đã bắt đầu dần dần cảm thấy quen thuộc.

「 phu quân.」

Nàng nhẹ nhàng phúc thân thỉnh an. Chính là, nàng trong đầu không tự chủ được nhớ tới đêm qua đủ loại, một loạt hình ảnh hương diễm đi qua, làm cho nàng lúc nhớ lại, khuôn mặt sẽ đỏ bừng .

Bất đồng thẹn thùng của nàng , những người khác nhìn lên thấy Tây Môn Quý, tất cả đều ngoan ngoãn không dám lên tiếng, liền ngay cả người khóc không thôi Thúy nhi cũng lập tức cầm miệng cúi đầu. Mọi người im lặng, ngay cả cổ họng cũng không dám ứng thanh một tiếng.

Tây Môn Quý theo cầu thang đại đường đi xuống dưới, thấy tiền đình một đám nô bộc đang quý.

「 bọn họ như thế nào còn chưa đi?」 hắn không khách khí hỏi.

Thúy nhi thở gấp một hơi, nước mắt lại bắt đầu tí tách rơi.

Mất thấy tình thế nguy cấp, Tú Oa ngoài mỉm cười, vẫn duy trì trấn định, hướng trượng phu đi qua, mở miệng trước khi hắn lại lần nữa đuổi người .

「 phu quân, những người này đều là của hồi môn.」 nàng ôn nhu nói, ngửa đầu nhìn Tây Môn Quý.

「 của hồi môn?」 hắn nheo lại ánh mắt, hừ một tiếng.「 tất cả đều là tới ăn không ngồi không!」 nếu không sợ làm sợ nàng, hắn đã sớm một cước, đem những người này toàn đá ra ngoài!

Vì bảo trụ hy vọng của những người dưới sân, nô bộc thề sống chết đi theo của nàng , Tú Oa cố lấy dũng khí, vươn tay mềm nhỏ bé, chạm vào trước ngực hắn.

「 phu quân, người hiểu lầm.」 nàng ôn nhu nói.「 những người này không phải ăn không ngồi không, bọn họ tất cả đều là của hồi môn của ta .」

Tây Môn Quý lúc này ngừng trừng mắt, hí mắt nhìn nàng một cái, ngữ khí vẫn như cũ không tốt.

「 cái gì của hồi môn?」

「 bọn họ là một bộ phận của đồ cưới , có thể giúp đỡ —」 nàng giải thích, thanh âm đây là như vậy nhu hòa dễ nghe.

Nói còn chưa nói xong, Ngân Bảo không biết khi nào xuất hiện , lại kêu lên.

「 giúp đỡ?!」 hắn không cho là đúng là hét.「 là giúp đỡ ăn cơm hay là giúp đỡ cướp bóc, những người này xem ra tất cả đều là có gan chuột, cắn bản

không sử dụng được!]

Kim Bảo cũng có nói.

「tẩu tử, người đừng nói giỡn đi! Những người này có phải hay không do ca người phải tới, âm mưu ăn tới suy sụp nhà chúng ta ?」 chắc chắc chắc, nhiều người như vậy, mỗi ngày tốn không biết bao nhiêu lương thực a!]

Kim Bảo, Ngân Bảo liên tiếp lên tiếng, càng làm sự tình biến thành càng rối. Nhìn trượng phu sắc mặt trở nên càng lúc càng khó coi, Tú Oa vội vàng vẫn hồi cục diện.

「không phải, bọn họ là vì ta, mới—」

Tây Môn Quý sắc mặt trầm xuống, mở miệng đánh gãy lời nàng.

「ta chỉ thú một mình nàng, không rảnh đi nuôi những người khác.」

Tú Oa cuối cùng biết rõ ràng, trọng điểm trượng phu để ý.

Thời điểm chọn lựa tân nương, ngay cả 「người được đề cử」 sức ăn nhiều ít, đều phải cẩn thận so đo, đối với việc coi trọng lương thực có thể thấy được là rất quan trọng.

Nếu biết trọng điểm, nàng có thể nghĩ ra lý do thuyết phục, đã có thể thoải mái hơn.

「phu quân, xin nghe ta nói.」 nàng bắt lấy trọng điểm, cẩn thận phân tích.「đồ cưới còn bao hàm những người này cùng với phần lương thực nuôi bọn họ ở bên trong.」

Nha nha, có lương thực mang đến?

Biểu tình ba huynh đệ Tây Môn cuối cùng cũng trở nên ôn hòa hơn.

Tú Oa tiếp theo cam đoan.「bọn họ ai cũng có sở trường riêng, có thể làm không ít việc, tuyệt đối không phải ăn không ngồi không.」 nàng nhìn trượng phu, ngược mắt to ngập nước tràn ngập chờ mong.

Cố tình, tả chờ hữu chờ, đợi một hồi lâu, Tây Môn Quý vẫn là nhăn mày rậm, mỗi người đều cảm thấy bất ổn không ngừng.

Tú Oa chỉ có thể lôi kéo ống tay áo trượng phu, ý bảo hấn cúi người xuống.

「phu quân, làm ơn thấp người xuống.」

Tây Môn Quý ninh mày, tuy rằng không tình nguyện, nhưng là mắt thấy nàng điểm mũi chân, lắc lắc lắc lắc rất là vất vả. Hấn thể này mới hơi hơi xoay người, chịu thiệt để thể tử lên cao.

Nàng dùng tay nhỏ bé che khuất miệng, ở bên tai hấn nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ.「nói như vậy, không có chỉ đuổi người làm của hồi môn, thường thường là ngay cả đồ cưới cũng phải trả về.」 nàng thận trọng nói.「bởi vậy, ngay cả tiền cũng phải toàn bộ trả lại.」

Cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn, dán bên tai hấn, kia thỉnh thoảng phun ra khí ấm, khiến hấn có chút không yên lòng. Bất quá, nghe được tiếng「tiền」, hấn lập tức phục hồi tỉnh thần lại.

Cái gì?!

「trả lại tiền?」 Tây Môn Quý đột nhiên thẳng người đứng dậy, rống lớn.「mơ tưởng!」

Thân thể cao lớn, đụng phải một bên Tú Oa. Nàng hoảng sợ, nhất thời trọng tâm không vững, thân mình lung lay sắp đổ, sẽ ngã xuống thềm đá—

A, không xong!

Sẽ đau! Sẽ đau!

Nhất định sẽ rất đau a!

Thấy sắp chạm đất, nàng nhắm chặt hai mắt, chờ đau đến sắp đến, một cái bàn tay to nhanh vươn đến, đúng lúc ôm lấy thắt lưng của nàng, ổn định thân thể của nàng vững vàng, miễn đi một hồi tai nạn.

Ách—

Tú Oa kinh hồn chưa định, sợ hãi mở mắt, hai tay nhanh ôm đầu vai trượng phu, xác định phiêu lưu đã qua, thể này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng tay nhỏ bé ấn ngực, đợi tim đập chậm chút, mới mở miệng nói lời cảm tạ.

Tây Môn Quý sau khi nâng nạng lên không thả tay, làm cho nạng kiều nhỏ ngồi ở trên khuỷu tay của hắn, so với mọi người đều cao hơn rất nhiều.

Ở trước mắt bao người, bị ôm thân mật như vậy, làm cho Tú Oa có chút thẹn thùng, nhưng nạng vẫn là không quên cúi người xuống, ghé vào lỗ tai hắn nói:「 phu quân.」

「 ần?」

「 cảm ơn người.」

Hắn nhún nhún hai vai, lơ đãng.

Hồi quá khí đến Tú Oa, lại đem đề tài đầu trở về.

「 phu quân, lưu lại những người này, Tây Môn gia tự nhiên có nhiều hạ nhân làm việc không cần lương bổng. Chuyện này không tốt sao?」 trong lời nói của nạng, tất cả đều đánh trúng yếu điểm, khiến khó có thể phản bác.

Tây Môn Quý nheo lại ánh mắt, bắt đầu thận trọng lo lắng.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Tú Oa quyết định rèn sắt khi còn nóng, xuất ra tuyệt chiêu.

「 còn có, phu quân —」 nạng ôn nhu tiếng nói, lại lần nữa đem lực chú ý của hắn kéo lại.

「 chuyện gì?」

Nạng vẽ mặt vô tội.

「 nên dùng cơm trưa.」

Chiêu này quả nhiên hữu hiệu!

Tây Môn Quý rất nhanh quyết định.「 hảo, lưu lại bọn họ.」 ánh mắt hắn lợi hại, ở phía trước đình quét một vòng.「 bắt quá, chỉ cần là lưu lại, phải hỗ trợ làm việc!」

Nói xong, Tây Môn Quý ôm Tú Oa, xoay người nhập môn. Hắn đi nhanh đi trước, rất nhanh liền vút nhóm anh em kết nghĩa qua phía sau, thẳng tắp hướng nhà ăn đi đến, dự tính cướp trước người khác, giành trước đi vào nhà ăn, hưởng dụng cơm trưa thơm ngào ngạt.

Cơm trưa qua đi, Tây Môn Quý mang theo một số đồng người ngựa xuất môn.

Thừa dịp trọng phu xuất môn, Tú Oa trước đem của hồi môn dàn xếp tốt lắm, mới cùng Thúy nhi, cùng nhau xuất môn.

Hết thấy trước mắt, chỉ có thể dùng kính hồn lạc phách để hình dung.

Đá phiến trên đường, bởi vì thời gian bào mòn, lại không có duy tu, sớm đã xuống cấp. Nhà cửa cũng cũ không chịu nổi, mặt tường loang lổ không nói, còn có lũng vô số lỗ không đếm nổi, ngay cả ván cửa cũng không thấy.

Tiền phương cách đó không xa, còn có hai nam nhân đánh xe đua qua đường đất sau cơn mưa, hai xe vượt qua nhau, bánh xe vát và trượt trên đất bùn, bắn bùn văng tứ tung. Nhóm người quan sát bốn phía, hoàn toàn không khuyến can, còn đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Thấy tình hình hỗn loạn này, Thúy nhi trong lòng bắt đầu đánh trống lui quân.

「 nhị cô nương, tình hình giao thông kém như vậy, nếu không chú ý cẩn thận, nói không chừng có thể ngã bị thương!」 Thúy nhi nhìn trái nhìn phải, chú ý thật sự, chuẩn bị tùy thời xả thân bảo hộ chủ tử.「 chúng ta vẫn là trở về đi!」

「 không, ta còn muốn nhìn nhiều một chút.」 Tú Oa kiên trì thật sự, còn ôn nhu phân phó.「 còn có, ta đã xuất giá, sau này người nhớ rõ sửa miệng, bảo ta thiếu phu nhân, đừng gọi ta nhị cô nương nữa.」

「 đúng vậy, nhị cô —」 Thúy nhi vội vàng sửa miệng.「 đúng vậy, thiếu phu nhân.」

Chú tở hai người, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Khác hẳn Thúy nhi không yên bất an, hết thấy trước mắt, toàn làm cho Tú Oa ngạc nhiên không thôi.

Năm đó người thiết kế Tây Môn Bảo, đem đất đai quy hoạch rất khá, phò xá chính tề tổng thể chỉnh chu, lấy Tây Môn gia đại trạch ở trung tâm, thiết kế dần ra bên ngoài, ngã tư đường thẳng tắp, có nương máng chính tề, khi trời mưa có thể thoát nước nhanh chóng.

Nếu hảo hảo chỉnh đốn, Tây Môn Bảo kỳ thật rất có tương lai.

Nơi này tựa như một thôn trấn loại nhỏ, trong phố nhà cửa thẳng tắp, có giếng nước, thậm chí còn có lò rèn — đó là số ít cửa hiệu còn đang hoạt động.

Nơi này mọi người, hiện tại làm tất cả đều là làm 「công việc phi pháp」, tự nhiên sẽ tiêu hao số lượng đao kiếm nhiều hơn nơi khác.

Tú Oa vừa đi vừa suy nghĩ nên bắt tay vào làm từ chỗ nào.

Đầu tiên, nàng sẽ thỉnh sư phó lại đây, xem qua tình hình phổ xá rồi quyết định cải thiện phần nào trước. Lại thỉnh chút thợ mộc, tu sửa phổ xá từng bị hủy hoại nghiêm trọng, sau đó lại thay đá phiến mới, tiếp theo còn muốn khơi thông mương máng bế tắc.....

Nàng vừa đi vừa nghĩ, không có lưu tâm tình hình giao thông, đợi cho Thúy Nhi la to, bắt lấy nàng, nàng mới lấy lại tinh thần.

「nhị cô nương, cẩn thận!」thói quen nhiều năm, Thúy Nhi nhất thời còn chưa sửa được.

Tú Oa ngẩng đầu lên, rõ ràng phát hiện có người dẫn bò đi tới. Mà nàng đang đi ở đường lộ chính, trùng hợp liền cản đường đi của một người một bò kia.

「rồng..... Rống..... Rống rống rống.....」

Tiếng bò kêu dọa nàng nhảy dựng. Nàng đương nhiên từng nghe qua tiếng bò rống rồi, nhưng là, nàng chưa từng nghe qua tiếng con bò nào kêu thê lương lớn tiếng đến vậy.

「Đồ bò ngu ngốc, đi mau a! Đáng giận!」Ngân Bảo một tay cầm lấy thanh đại đao, một tay cầm lấy dây thừng cột vào lỗ mũi bò, sòng chét đi phía trước kéo, nhưng đầu bò lại ra sức lui về phía sau.

「rồng..... Rống.....」

Một tay kéo không nhúc nhích nổi, Ngân Bảo bỏ lại đại đao, hai tay cùng nhau kéo. Bò lại chịu đựng mũi đau, trì hoãn bốn chân xuống chống lại.

Ngân Bảo nhất thời không ổn định thân mình, dưới chân vừa trượt, cả người bị kéo về phía trước, chặt vật ngã xuống.

「Hừ! Ngươi đừng tưởng rằng ta kéo không nổi, sẽ không làm nữa!」Ngân Bảo bị kéo ngã chổng ăn phân, giận dữ nhảy dựng lên, cuộn tay áo lên, lau mồ hôi trên mặt, nhặt lên thanh đại đao, cắn giận đối với con bò rít gào:「tín hay không Lão Tử hiện tại, lập tức, lập tức, ngay tại nơi này làm thịt ngươi?」

Con bò ai oán vừa buồn thương kêu một tiếng.

「rống—」

Con bò kia đem đầu lắc lắc, mắt to ngập nước, vẻ mặt ai oán, lỗ mũi bị xô khoen còn đang chảy ra nước, thoát nhìn giống như đang khóc một phen nước mắt, một phen nước mũi.

Tú Oa nhìn xem không đành lòng, rốt cục cũng mở miệng, thật cẩn thận hỏi.

「giết? Vì sao muốn giết nó?」nàng sợ hãi hỏi:「nó là làm sai cái gì sao?」

「con bò cái này vài tháng nay không cho sữa!」Ngân Bảo đảo mắt, hai tay chống eo nói.「năm đó đại ca mang nó trở về, chính là muốn nuôi để lấy sữa, chúng ta đã nuôi nó mười năm, ai ngờ hiện tại nó không cho sữa nữa, giữ lại cũng chỉ tốn thức ăn, đương nhiên là giết lấy thịt ăn tốt hơn a!」

Bò cái?

Tây Môn Quý mang về?

Đã nuôi nó mười năm?

Máu chó từ một câu lại một câu, chàng tiến Tú Oa trong óc, làm cho của nàng sắc mặt một trận bạch quá một trận. Nàng run run tiến lên xem kỹ con bò, chỉ thấy nó mở to mắt to, ai oán nhìn nàng, mà tai bên phải của nó có vết cắt, cùng với con bò trong trí nhớ của nàng giống nhau như đúc!

「Tiểu Hoa? Ngươi là Tiểu Hoa sao?」nàng kinh ngạc hỏi.

「rống—」con bò vô cùng thân thiết nhích lại gần.

Nàng nhớ rõ nó!

Hồi còn nhỏ, nàng cùng ca ca đi huyện trấn lân cận tham gia hội chợ, ở trên đường cái phát hiện con bê nhỏ bị thương, lỗ tai mất một phần, vẫn đang chảy máu, khiến nàng đau lòng đến rơi nước mắt.

Ca ca vì nàng mua con bê nhỏ đó, bê nhỏ đáng yêu, từ nay về sau trở thành sủng vật, cùng nàng lúc bé như hình với bóng. Đến khi Tây Môn Quý đến nhà, sau khi lĩnh ngân lượng, nhìn thấy Tiểu Hoa, lại quyết định mang Tiểu Hoa cùng đi, nàng mới lưu luyến không rời đem Tiểu Hoa tặng cho người ta mang đi.

Nào biết đâu rằng, mười năm đi qua, lúc gặp lại, Tiểu Hoa cũng sắp bị người ta làm thịt!

Ô ô ô, Tiểu Hoa đáng thương!

Nhìn thấy một người một bò, vừa gặp mặt liền thân thiết như thế, Ngân Bảo không biết tiền căn hậu quả, ở trong lòng thầm kêu không ổn, bất an hỏi:「tàu tử, người ở đâu làm gì?」

Tú Oa quay người lại, hai tay còn ôm con bò, kiên trì không chịu buông tay, vội vã muốn thay súng vật cầu tình.

「van cầu người, đừng giết Tiểu Hoa, nó là bò của ta a.」

「gi?」

Nghĩ đến Tiểu Hoa đáng thương sắp biến thành thịt bò đem ăn, Tú Oa ngay cả hốc mắt đều đỏ, cuống quýt nhỏ xuống ngân trâm「ngô, ta dùng cây trâm mua nó, nếu không đủ, ta còn có.....」nàng vừa nói vừa điệu lệ, tiếp theo còn muốn thủ hạ ngọc thủ vòng tay.

Ngân Bảo nhất thời hoảng loạn tay chân, mãnh liệt xua tay, la hét:「cho dù người muốn mua, ta cũng không thể bán! Đây là bò của đại ca, là đại ca muốn ta đến bắt nó làm thịt, giết hay không phải từ đại ca quyết định a!」

「ta đây đi xin hân!」Tú Oa hạ quyết tâm, lúc đi còn không quên quay lại, hai mắt đầm lệ, lo lắng dặn「người trước mắt đừng giết Tiểu Hoa, được không?」

Ngân Bảo về mặt khó xử.

「nhưng là.....」

「làm ơn người!」nàng nghẹn ngào nói.

「rồng!」bò đi theo khẽ gọi.

Thúy nhi tránh ở phía sau Tú Oa, tuy rằng không dám mở miệng, nhưng cũng nhìn không được dùng ánh mắt「người quả thật là đồ tàn nhẫn」nhìn lại hân.

Ngân Bảo vô kế khả thi, chỉ có thể mắng một tiếng.

「Mẹ nó, thứ Lão Tử chịu không nổi nhất là nước mắt nữ nhân!」hân ném dây thừng, khiêng thanh đại đao bước đi, phiến chán vẫy tay đuổi người「quên đi quên đi, ta mặc kệ, chính người đi cùng đại ca nói đi!」

Mặt trời chiều ngả về tây.

Thật vất vả làm xong một mẻ cướp bóc, Tây Môn Quý mang theo nhân mã cùng tài hóa, vội vàng giục ngựa gấp trở về, hy vọng có thể trước khi mặt trời xuống núi có thể về nhà, tắm rửa một cái, hào hào nghỉ ngơi.

Ai ngờ đâu, hân vừa mới xuống ngựa, đi vào cửa phòng, vừa muốn ngồi xuống cởi giày, ngay cả móng còn chưa kịp chạm vào băng ghế, liền thấy tân nương của mình, vội vàng hấp tấp chạy vào.

「phu quân, phu quân, chàng có thể hay không đừng giết Tiểu Hoa?」nàng cầu xin.

Tây Môn Quý ngậy người ngẩn ngơ.

「ai?」

「Tiểu Hoa a!」nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hai mắt đỏ hồng nhìn chăm chú hân, giờ dây thừng trong tay lên.

Bên đầu kia dây thừng, con bò rất phối hợp kêu một tiếng.

「rồng—」

Tây Môn Quý lúc này mới phát hiện, trên tay nàng dẫn theo một con bò. Con bò đó đang đứng ở cạnh cửa, toàn thân đều được tắm rửa sạch sẽ, trên cổ mang một cái đại Linh Đang (lục lạc to)

「nó tuy rằng không thể cho sữa, nhưng lại là vật đính ước của chúng ta.」Tú Oa cực lực khuyên bảo trượng phu, lòng nóng như lửa đốt「bởi vì Tiểu Hoa, ta mới có thể gặp tới đây—」

Con người đen trong nháy mắt mị lên.

「nàng là vì con bò cho nên mới gả cho ta?」hân nhìn chăm chăm nàng, không chút nào che dấu lửa giận phát hùng lực bởi vì nghe thấy câu nói kia.

Tú Oa lờ lờ, vội vàng giải thích「không, không phải.」nàng càng nói càng gấp「chàng có nhớ hay không, năm đó sau khi chàng mang ta về nhà, lúc rời

đi liền dẫn theo Tiểu Hoa?」

「 ả?」

「 Tiểu Hoa a!」

「 ả?」

「 chính là nó đó!」

Tầm mắt của hắn nhìn theo dây thừng — nha, ra là cái đầu bò kia a!

Đúng vậy, năm ấy khi đưa Tú Oa trở về Đông Phương gia, hắn chẳng những cầm ngân lượng, mắt thấy trong tay nàng ôm đầu con bê nhỏ, hắn chỉ cảm thấy không lấy thật là lãng phí, nhất định phải ôm trở về. Lúc ấy nàng tuổi còn nhỏ, hai mắt đầm lệ lưng tròn ôm cổ con bê nhỏ, nói thật nhiều những lời ly biệt, một hồi lâu sau mới luyến tiếc đem con bê nhỏ giao cho hắn.

Thấy trượng phu không hề rầy, Tú Oa khinh thanh, lòng thấp thỏm không yên, lại lần nữa cầu tình.「 phu quân, xin chàng đừng giết Tiểu Hoa, được không?」

Hắn cúi đầu đến, nhìn tiểu nữ nhân trước mắt.

Tây Môn gia không nuôi súc sinh vô dụng.

Hắn hẳn là muốn nói như vậy.

Chính là, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia ngẩng cùng ánh mắt cầu xin của nàng, ngân ngân nước mắt đảo quanh, những lời nói ác độc này, không biết như thế nào, toàn bộ chìm lìm trong miệng của hắn, vô luận như thế nào cũng không thể nói ra được.

Tây Môn Quý nhú nhú mày rậm, thì thào rủa một tiếng.

「 quên đi!」 tính ra cũng chỉ là một con súc sinh. Hắn đặt mộng ngồi trở lại băng ghế, nâng chân bắt chéo, tay cời xà cạp.「 quên đi, nàng muốn nuôi thì cứ nuôi đi!」

Năn nỉ được trượng phu cho phép, việc kế tiếp liền dễ dàng hơn!

Tú Oa cắn môi, khắc chế không lộ ra sắc mặt vui mừng. Nàng buông dây thừng, ngồi quỳ gối bên chân trượng phu, tay nhỏ bé tiếp nhận xà cạp, linh hoạt cời bỏ da thừng. Thừa dịp hắn lắc lắc cổ, khớp xương ầm ầm rung động, mới lại tiếp tục truy vấn:「 như vậy, ta có thể lúc nào cũng mang theo nó được không?」

Vấn đề cất giấu cạm bẫy này lại tránh không khỏi trực giác dã tính của hắn. Con người đen mờ ra, lại lần nữa trở xuống trên mặt của nàng, khuôn mặt tuần tú tràn đầy hoài nghi.

「 vì sao muốn lúc nào cũng mang theo nó?」 hắn có loại dự cảm bất hảo.

Tú Oa chậm rãi cời bỏ xà cạp, còn thay hắn cời giày, sau đó mới ngẩng đầu lên, dùng biểu tình vô tội nhất nhìn hắn.

「 ta sợ nếu không thấy nó, một ngày nào đó không chú ý, nó sẽ bị người ta giết ăn luôn.」 nàng nói nghe thật đương nhiên.

Rõ ràng là có khả năng này!

Tây Môn Quý chỉ phải đồng ý.「 được rồi, nàng cao hứng thì cứ mang theo bên người đi.」

「 cảm ơn phu quân!」

Hắn lơ đãng gật gật đầu, gior chân khác lên, chờ nàng tiếp tục phục vụ, thay hắn bỏ xà cạp bên kia xuống, nàng đột nhiên mặc kệ, cầm một cây ngô trên bàn, thùng thùng thùng chạy tới cửa.

「 đến, hoa nhỏ, mau vào, ngoan nha.」 nàng dỗ con bò, từng bước từng bước lùi về phía sau.

Tây Môn Quý đứng hình trong chốc lát, mãi đến khi chân phải con bò đều đã bước vào trong phòng, mới tìm lại được thanh âm chính mình, mở miệng quát hỏi:「 đợi chút!」 thanh âm của hắn la to như sét đánh.「 nàng làm cho bò vào phòng làm chi?」

「 đi?」 Tú Oa quay đầu lại, giả bộ kinh ngạc, còn có biểu tình vô tội nhất, nháy mắt nhìn hướng trượng phu.「 phu quân không phải nói, ta lúc nào cũng có thể mang theo nó sao?」

Lúc này, chân trái của con bò cũng bước vào trong phòng.

Nàng muốn lúc nào cũng mang theo nó? Bao gồm cùng ngủ cùng ăn cơm?

Trông mắt Tây Môn Quý, cơ hồ muốn theo hốc mắt trùng lớn rớt xuống.「không được, nó phải bên ngoài!」hắn quát, bàn tay to chụp cái bàn, nói cái gì cũng không chịu đáp ứng.「phòng này vốn là nơi ta ngủ, trừ bỏ ta cùng nữ nhân của ta, mặc kệ là người hoặc súc sinh gì, cũng không được ngủ ở nơi này!」thanh âm của hắn quá lớn, con bò sợ tới mức lập tức lùi lại mấy bước, lại lần nữa thối lui đến ngoài cửa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ lộ ra biểu tình thương tâm.

Không biết như thế nào, nhìn lên thấy trên mặt nàng xuất hiện biểu tình này, hắn đột nhiên hận không thể tự đá chính mình một cước.

Tây Môn Quý phiền chán bất tráo đầu, trừng mắt nhìn thê tử một hồi lâu. Sau một lúc lâu sau, hắn tuôn ra một chuỗi lời thô tục, tiếp theo mới thở dài thật mạnh, vẻ mặt khó chịu mở miệng.

「trước nói cho nàng, ta không muốn con bò kia ở trong phòng.」hắn mở miệng báo trước nguyên tắc, mới khoan hồng độ lượng thi ân.

「nàng nghĩ ra biện pháp khác, cái gì cũng được, nhưng là tuyệt đối không để cho súc sinh ngủ ở trong phòng.」

Mắt to đen thui hạ xuống, không tiếng động đảo đảo quanh. Tú Oa khẽ cắn môi, cổ nén mừng thầm, không dám ở thời điểm máu chốt mà bật cười.

Nàng tạm dừng một lát, trước làm bộ lo nghĩ, sau mới nói nói:「như vậy, xin phu quân thông báo với mọi người, Tiểu Hoa là lễ vật chàng tặng cho ta, ai cũng không cho chạm vào. Được không?」một khi đã tuyên bố, tánh mạng Tiểu Hoa sẽ không cần phải lo nhiều nữa.

「có như vậy thôi?」hắn như rồng mây hỏi.

「chỉ như vậy.」nàng gật gật đầu.

Thật không đơn giản!

Tây Môn Quý xoay người, đi đến ngoài cửa, nhìn ra bên ngoài sân, lên tiếng hô:「Kim Bảo, lập tức rút lại dây cho ta!」tiếng gầm gừ thật lớn, vẫn quanh quần ở trong phòng.

Hồi âm còn không chưa có lặn đi, Kim Bảo đã xuất hiện.

「ta đến đây, ta đến đây—」hắn ăn com mới ăn được một nửa, chợt nghe thấy đại ca kêu to, vội vàng cầm lấy chân gà chạy tới.「đại ca bảo ta có chuyện gì?」

「đi thông báo với mọi người, con bò này—」Tây Môn Quý ngừng dừng lại, quay đầu nhìn thê tử.「tên gọi là gì nhỉ?」

「Tiểu Hoa.」

Tây Môn Quý chỉ vào con bò đứng ngay cửa, không kiên nhẫn hạ lệnh.

「con bò này kêu là Tiểu Hoa, là lễ vật ta tặng cho tẩu tử của ngươi, kêu mọi người nhớ kỹ, sau này không cho phép đánh nó! Nếu ai dám làm thịt nó, ta sẽ khiến cho hắn không thấy được mặt trời ngày mai! Nghe hiểu không?」

「nha?」Kim Bảo ngậy người ngẩn ngơ.

「không cho phép đánh con bò này!」Tây Môn Quý hét lớn một tiếng, dùng thanh lượng có thể hát văng nóc nhà, lại lần nữa quát:「nghe hiểu chưa?」

「đã hiểu đã hiểu!」Kim Bảo liên tục gật đầu.

Xác định mệnh lệnh đã báo xong, Tây Môn Quý không hề nhiều lời, phanh một tiếng, liền đem cửa phòng đóng lại, còn thuận tiện nhốt con bò ngoài cửa. Hắn trừng mắt nhìn tiểu nữ nhân bên cạnh bàn, cảm thấy chỉ cần cùng nàng nói chuyện, tất cả đều so với cướp bóc khó khăn hơn.

「như vậy đã được chưa?」

Khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ lộ ra mỉm cười cảm kích.

「cám ơn phu quân.」nàng thành ý nói lời cảm tạ.

Tuy rằng, phải dùng một ít mưu kế nhỏ, mới có thể làm cho trượng phu đáp ứng tha Tiểu Hoa một mạng. Nhưng là, nếu trong lòng hắn căn bản sẽ không để ý nàng, như vậy bất luận nàng hao hết lời lẽ, hoặc là khóc hết nước mắt, Tiểu Hoa vẫn chỉ có một con đường chết.

Tiểu mưu kế của nàng, kỳ thật còn là thí nghiệm đối với trượng phu.

Nguyên lai, hắn vẫn là để ý đến nàng!

Một trận ấm áp ngọt ngào lặng lẽ chảy qua ngực, khiến cả người nàng đều ấm nóng lên.

Thấy nàng cuối cùng cũng tươi cười, Tây Môn Quý lạt lạt ngồi trở lại ghế trên, vỗ vỗ đùi.「 được rồi, hiện tại nàng lại đây cho ta!」

Tú Oa trừng mắt nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn mờ mịt.

「 vì sao?」

Hắn có điểm không kiên nhẫn, lại vỗ vỗ đùi.「 không nên hỏi, lại đây là được!」

Thấy trượng phu kiên trì như vậy, nàng cũng ngoan ngoãn nghe theo.

Chính là, nàng vừa mới đi đến bên cạnh bàn, hắn liền đột nhiên đưa tay đem nàng kéo vào trong ngực, bạc môi lửa nóng, trong nháy mắt liền dán sát vào nàng, tham lam ôn lại ngọt ngào.

Xiêm y của nàng bị cởi ra phía trước, bên trong nàng mơ mơ màng màng, tựa hồ còn nghe thấy trượng phu chôn ở căn cổ nàng, thấp giọng mắng một câu.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhuyễn Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Hàn ý dần dần dày thêm, đào mắt đã sắp bắt đầu mùa đông.

Hôm nay, trời còn chưa sáng, Tây Môn Quý liền mang theo một nhóm người ngựa xuất môn, thẳng đến giữa trưa, mới mang theo「 thu hoạch 」hôm nay trở về, bọn họ vận khí tốt lắm, mới vừa vào đông đã cướp được mấy xe da thuộc, vừa vận có thể lấy đem làm quần áo, giúp cho mọi người thoải mái hơn.

Chính là vừa mới bước vào Tây Môn Bảo, Tây Môn Quý liền phát giác không khí có chút gì đó không thích hợp. Hắn nhắc tay, nhân mã đi theo phía sau lập tức ngừng lại.

Đường phố trước giờ đều ầm ỹ, lúc này nửa cái bóng người cũng không thấy, bốn phía trống rỗng, tĩnh lặng nghe không thấy tiếng người. Cảnh dị thường yên tĩnh này, làm cho các nam nhân cảnh giác hẳn lên, vô thanh vô tức rút ra đại đao.

Bỗng dưng, có người mở miệng mắng,

「 mẹ nó, ai động vào nóc nhà của ta!」

Thanh âm rỗng giân làm bừng tỉnh mọi người, phần đông mọi người ngo trái ngo phải xem xét, đều hướng về nóc nhà bản thân mình nhìn nhìn. Chỉ thấy mọi cái nóc nhà, tất cả đều bị vác đi, bỏ lại mấy vách tường trống huơ trống hoác, mọi người sắc mặt xanh mét, vừa sợ vừa tức, vội vã chửi ầm lên.

「 làm cái quỷ gì vậy?!」

「 trời ạ, nóc nhà của ta!」

「 đây là có chuyện gì?」

「 tám ván gỗ ta mới đóng lên được có hai ngày a.」

「 người đâu? Mọi người đi đâu hết vậy?」

「 chúng ta bị cướp sao?」 thật đáng sợ, thật đáng sợ! Làm sao có thể phát sinh chuyện đáng sợ như vậy?

Tây Môn Quý thùy chung híp mắt, lặng yên không nói, đột nhiên rống lên một câu:「 im lặng!」

Rỗng giân cùng rít gào trong nháy mắt dừng lại, các nam nhân nguyên bản nổi giận đùng đùng, tất cả đều ngậm chặt miệng, không dám nói thêm một từ, chỉ sợ Tây Môn Quý cứng rắn “day đồ” bằng mấy quyền lên đầu.

Khuôn mặt tuần tú ần ần tức giận, mày rậm cũng nhú lại chặt chẽ.

Hắn nhìn quanh bốn phía, kéo dây cương, thúc tuần mã phi tới, ạt ạt tiếng vó ngựa vang ở trên đường cái. Hắn một mặt nhìn xung quanh thôn trang, nhìn chăm chăm lên từng cái căn nhà không nóc, trực giác cho biết, chuyện này khẳng định cùng tiểu thê tử của hắn thoát không khỏi quan hệ!

Các nam nhân đều thúc ngựa chạy theo, trong bụng tất cả đều tức giận, vội vã muốn tìm đầu sỏ gây chuyện.

Nhưng mà, tức giận của mọi người chỉ duy trì đến khi bọn họ bước vào quảng trường. Nhìn thấy cả quảng trường tràn ngập rượu thơm đồ ăn ngon đập vào mắt, tất cả tức giận chỉ một thoáng đều tan thành mây khói.

Quảng trường trước kia luôn bừa bộn, nay đã được quét tước sạch sẽ, còn nhóm lên vài cái hỏa lò, hiện đang nướng toàn thịt dê thơm ngào ngạt. Mùi thịt dê bị nướng đến vàng ruộm hương thơm thân nhiên chui vào mũi, từng giọt mỡ nhỏ xuống hỏa lò kêu xèo xèo.

Ở bên cạnh hỏa lò, còn có mấy cái tô canh thịt đang bốc khói nghi ngút.

Quảng trường chật ních người, một phần là người Tây Môn Bảo, mà một phần khác tất cả đều là những gương mặt lạ. Bất quá, tất cả mọi người đều đang cùng chí hướng, vội vàng hưởng dụng thức ăn ngon, ở chung phá lệ hòa hợp.

Mà Tây Môn Tài, thân là tộc trưởng, lại mang theo thê tử, bám lấy một chỗ bên hỏa lò, tự tay 「thiếu nướng」, đối với miếng thịt dê trên bếp lộ ra biểu tình nước miếng ướt át. Nguyên bản các nam nhân đang nổi giận đùng đùng, đã bị đồ ăn xoa dịu, tất cả đều xuống ngựa mà đi, gia nhập vào người nhà bên trong, hưởng dụng mỹ vị món ngon.

Tây Môn Quý phía sau rất nhanh bước đến, không nói một lời, trừng mắt nhìn thẳng vào bên trong quảng trường thấy thê tử đang bận rộn đi lại.

Không khí càng náo nhiệt, Tú Oa càng bận rộn. Nàng chạy qua chạy lại, bảo đảm đồ ăn luôn đầy đủ, còn không quên hiếu thuận cha mẹ chồng, tự mình đem đến hai chén canh thịt, dâng đến trước mặt cha mẹ chồng.

Thu lại những cái bát không, nàng vừa mới xoay người, liền thấy Tây Môn Quý, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hiện lên ý cười.

「phu quân!」 nàng phấn khởi kêu lên, cầm lấy một cái bao giấy dầu trên bàn, vui vẻ chạy vội sang. 「phu quân, chàng rốt cục cũng đã trở lại!」

Nhìn tiểu thê tử xinh đẹp cao hứng phấn chấn chạy tới, Tây Môn Quý nhất thời cũng không biết là nên mừng nàng, hay là nên vờn hai tay ôm lấy kiều thê đang phóng đến.

Kháng cự lại sự dụ hoặc của đồ ăn, hần nhú mày, nghiêng cằm chỉ chỉ. 「những người này là ai?」

Nàng ngọt ngào cười.

「là thợ mộc ta mời đến.」

「thợ mộc?」 mày rậm nhú càng nhanh. 「tìm thợ mộc tới làm cái gì?」 những lời này hần rống hơi lớn tiếng chút, khiến cho người bên ngoài chú ý.

「nha, là phu quân – a!」

Nàng nói còn chưa nói hết câu, hần liền thay đổi chủ ý, không nghĩ khiến cho người bên ngoài nghe thấy đối thoại giữa hai vợ chồng bọn họ, nhanh chóng ôm lấy nàng vào trong lòng, tiếp theo kéo dây cương, quay đầu ngựa, giục ngựa phi ra ngoài.

Tú Oa không hề được chuẩn bị, chỉ có thể nhanh ôm lấy trượng phu, trong bàn tay nhỏ bé còn cầm lấy bao giấy dầu, tuy bên trong nàng kinh hoàng cũng không buông tay.

Mất thấy tuần mã dần dần rời xa quảng trường, nàng hoang mang trừng mắt nhìn, ngựa đầu hỏi: 「phu quân, chàng không đói sao?」

Đói!

Hần tất nhiên rất đói!

Chính là, trước mắt hần có vấn đề muốn hỏi nàng, đồ ăn đành phải bỏ qua một bên.

Thấy trượng phu sắc mặt khó coi, Tú Oa thông minh ngậm lại cái miệng nhỏ nhắn, không dám hỏi nhiều, im lặng rúc vào lồng ngực rộng lớn kia.

Đây là lần thứ hai hần mang theo nàng giục ngựa trên đường. Hần cười ngựa rất kỹ càng, bàn tay to trì dây cương, chặt chẽ ôm nàng bảo hộ trước ngực, như cái ngày tân hôn kia.

Hai người thành thân đã được một khoảng thời gian. Nhớ tới mấy ngày nay, thời gian vợ chồng ở chung càng nhiều, ban ngày chiếu cố, ban đêm kích tình, Tú Oa khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi xấu hổ đến đỏ lên.

Ra khỏi Tây Môn Bảo, thảo nguyên mênh mông vô bờ, gió lạnh nghênh diện thổi tới, khiến nàng không khỏi trốn vào trong lòng hần. Lại qua một hồi lâu sau, hần rốt cục mới dừng ngựa, ở đằng trước một gốc cây to xoay người xuống ngựa, lại giơ tay bế nàng xuống dưới.

Mũi chân của nàng còn chưa có chạm đất, trên đỉnh đầu đã vang lên tiếng cự lời nổ rầm rầm.

「nàng rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?」 hần biểu tình hung ác, thậm chí không có dừng lại để thở. 「đám thợ mộc này tới đây làm gì?」

Tù Oa miễn cưỡng giãy dụa rơi xuống đất, nhìn chăm chú vào trượng phu lửa giận bốc cao, trước hít sâu một hơi, còn dùng tay nhỏ bé vỗ vỗ ngực, nâng cao tâm lý.

Hô, chớ sợ chớ sợ, phu quân của nàng, giọng chỉ là “hoi” lớn chút thôi!

「ta là dọn dẹp lại a, thợ mộc này là tới giúp ta.」 nàng cười đến ngọt ngào, trong lòng kỳ thật có chút khản trương. Từ trước lúc làm việc này, nàng đã đoán được Tây Môn Quý nhất định sẽ không mặc kệ, chính là nàng không có lòng trước đến, hẳn có thể phản ứng kịch liệt như vậy.

Đôi mày đen nhanh nhú lại.

「dọn dẹp?」

「đúng vậy.」 nàng gật đầu mạnh mẽ, còn không quên nhắc nhở hắn.「sáng nay trước khi phu quân xuất môn, ta từng hỏi qua, có thể làm chút chuyện dọn dẹp tu sửa hay không, chàng đã chính mồm đáp ứng rồi.」

Đúng vậy, hẳn đã là đáp ứng qua.

「nhưng là, cũng không cần tháo nóc nhà mang đi?」 hắn trừng mắt nhìn nàng.

「bởi vì nóc nhà bị đột nha.」 Tú Oa về mặt vô tội.「đem nóc nhà tháo xuống sửa, có thể tiện thể làm sạch, sửa lại rồi cũng không cần phải lo lắng có thể lại bị mưa đột vào trong phòng.」

Đúng! Đúng! Nàng nói tất cả đều đúng!

Nhưng là, không biết như thế nào, hắn nghe thử gì cũng cảm thấy không đúng, nhưng thực chất tiết là tìm không ra lý do có thể phản bác nàng.

Tây Môn Quý xoay người, bực mình đi qua đi lại, sau một lúc lâu sau mới đi lại trước mặt nàng, hai tay chống thắt lưng, vẻ mặt khó chịu trừng nàng.

「nàng—」

Nàng dùng một nụ cười ngọt ngào, đánh gãy lời phát biểu dài dòng hắn sắp thốt ra.

「sáng nay, mọi người nghe thấy chàng phân phó nhiều người đến quét tước tu sửa, tất cả đều cao hứng thật sự nha!」 nàng ôn nhu nói xong, còn chủ động tiến về phía hắn vài bước.

Hắn khoi mào mày rậm, hồ nghi hỏi:「ta phân phó sao?」

「đúng là phu quân phân phó, cho nên, ta mới tìm đến thợ mộc. Mọi người thấy, đều nhiệt tâm chạy tới hỗ trợ nha!」

Phải không? Có sao?

Hắn cố gắng suy tư trong chốc lát.

「là ta phân phó?」 hắn xác nhận.

「đúng vậy.」con người trong suốt, thản nhiên đối mặt hắn hoài nghi, không có nửa điểm giả dối. Nếu đúng theo lời nàng, bất luận là quét tước hoặc tu sửa đều là hắn cho phép sáng nay.

「được rồi, cho dù là ta phân phó, nhưng ta không bảo nàng đem cả nóc nhà tháo ra!」

Nàng cười ngọt ngào.「chờ chút nữa, nhóm sư phó dùng xong cơm trưa, sẽ đem nóc nhà gắn trở lại.」

「thật sự?」

「thật sự.」 nàng dùng sức gật đầu.「ta cam đoan, tuyệt đối có thể khôi phục giống với trước kia như đúc.」

Chẳng qua, nàng là theo lời phân phó với đám thợ lúc trước mà cam đoan. Nàng tiêu phí tiền bạc, tìm đến thợ khéo lại nổi danh, đánh khế ước với bọn họ, yêu cầu bọn họ trong thời gian nhanh nhất phải hoàn thành xong.

Tây Môn Quý lại nheo mắt nhìn nàng trong chốc lát, xác định nhìn không ra nửa điểm dấu điểm, cơ bắp căng cứng mới dần dần thả lỏng ra. Chính là, vừa mới thả lỏng, hắn bụng đói lại kêu vang, truyền ra âm thanh kháng nghị.

Đáng chết, cho dù hiện tại phi nhanh trở về, đồ ăn ngon miệng khẳng định đã sớm đều bị xử hết!

Hắn ở trong lòng thầm mắng, lại nhìn không được hít vào liên tục. Không biết vì đói quá hay sao, hắn lại nghĩ thấy mùi thịt dê nướng, khiến hắn đói bụng đến mức nước miếng đều nhanh chảy ra.

「phu quân.」

Âm thanh mềm thấp truyền đến.

「chuyện gì?」hắn miên man suy nghĩ, lại ngửi thấy trong không khí nồng đậm mùi thơm. Ngô, mùi thơm kia giống như càng lúc càng dày đặc, giống như là — giống như là —

Người mùi thơm, Tây Môn Quý cúi đầu tìm kiếm, rõ ràng phát hiện, trước mắt thật sự xuất hiện hai cái đùi dê mập mạp, thơm ngào ngạt, đã được nướng rất tốt.

Tú Oa đem bao giấy dầu mở ra đưa đến trước mặt trượng phu.「ta lo lắng chàng trở về trễ, cho nên trước đó đã để dành lại một phần.」biết hắn thích ăn đùi dê, nàng trước đó đã bao lại hắn một đôi đùi dành.

Mắt thấy món ngon xuất hiện, Tây Môn Quý mừng rỡ hai mắt sáng lên. Hắn ôm lấy bao giấy dầu, hướng phía dưới tàng cây ngồi xuống đất, từng ngụm từng ngụm cắn nuốt, còn không quên khen ngợi trí tuệ của kiều thê.

「nàng rất thông minh nha!」

Được trượng phu ca ngợi, làm cho nàng vui sướng đến mặt đỏ bừng.

Lúc nàng tuổi còn nhỏ đã tiếp quản công việc sổ sách của Đông Phương gia, vô số trưởng bối hoặc là người lui tới làm ăn, đều bội phục nàng tâm tư kín đáo, huệ chất lan tâm, loại này khích lệ, nàng sớm nghe đến nhảm, thậm chí có chút phiền chán. Nhưng, một câu khen của trượng phu, lại vượt qua vô số lời ca ngợi của người bên ngoài, khiến nàng cao hứng, trái tim đập loạn nhịp.

Xem hắn ăn thật sảng khoái, nàng tuy rằng bụng có chút đói, lại vẫn ngồi chịu đựng, nhu thuận ngồi chồm hổm ở một bên, e lệ và ngưỡng mộ nhìn hắn.

Con gió thảo nguyên thổi mái tóc dài của hắn bay lên.

Không giống nam nhân bình thường trong thành tất cả đều đem tóc dài búi lên, hắn lại để mặc mái tóc đen rối tung, trên người cũng không khoác trường bào, mà là quần áo gọn ghẽ dễ hoạt động.

Tuy rằng thành thân đã hơn nửa tháng, nhưng trong lòng nàng, vẫn như trước không thể tin được chính mình đã thành thê tử của hắn. Người Tây Môn gia diện mạo đều tuấn mỹ, Tây Môn Quý lại mày kiếm lông mực, nếu không phải vì trong nhà ác danh rõ ràng, số cô nương nguyện ý gả cho hắn, khẳng định có thể xếp hàng kéo dài từ cửa lớn Tây Môn Bảo đến kinh thành nha.

Phát hiện cặp mắt to kia nhìn mình đến xuất thần. Tây Môn Quý nhìn nhìn nàng, hiểu lầm nguyên nhân nàng chần chừ, dừng lại động tác, đem đùi dê to mập tiến đến cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

「đói bụng sao? Ăn chút đi.」

Tú Oa lúc này mới phục hồi tinh thần lại, xấu hổ đến mức vội vàng quay đầu.

「ta, ta không đói bụng.」dường như nhớ tới cái gì, nàng đột nhiên ngồi thẳng người, khẩn trương quay đầu lại, thực thán trọng nói:「ta ăn thật sự rất ít.」sợ hắn không tin, nàng còn cường điệu thêm「thật sự.」nàng vội vàng dùng tay ôm bụng lại.

Nhìn trượng phu không chút nghi ngờ, lại cắn một ngụm thịt dê, nàng chỉ có thể nuốt nuốt nước miếng.

「nàng lấy tiền gì trả cho thợ mộc?」hắn cắn thịt dê, nhìn tiểu thê từ một bên.「nàng dùng tiền hồi môn sao?」

「không, ta dùng là tiền thu được trong cửa hàng.」nàng dùng tiền đã rất cẩn thận rồi.

Trong cửa hàng?

Tây Môn Quý hơi hơi sững sốt.

「cửa hàng nào?」

「Hiệu bánh Phượng Tường.」

Hắn nháy mắt trừng lớn mắt.

「nàng đi cướp ngân lượng của hiệu bánh Phượng Tường?」hắn khó có thể tin.「hay là trộm bánh đi bán trao tay?」

「không phải!」đầu nhỏ của Tú Oa lập tức lắc đến hồng. Nàng vội vàng giải thích, chỉ sợ trượng phu hiểu lầm「hiệu bánh Phượng Tường kỳ thật là do ta mở.」

Tin tức này cũng thật kinh người a!

Hiệu bánh Phượng Tường kia nổi danh kinh thành, sinh ý vô cùng tốt, đến ngày lễ ngày tết, trong tiệm bánh ngọt cung không đủ cầu. Mỗi một lần đi cướp, nếu cướp trúng điểm tâm của hiệu bánh Phượng Tường, luôn bị hấn ăn trước hết sạch.

Mà người mở hiệu bánh Phượng Tường kia, không thể ngờ lại là tiểu thê tử kiêu kiêu nhược nhược của hấn!

Tú Oa bị ánh mắt kinh ngạc của trượng phu nhìn có chút ngượng ngùng, ôn nhu chậm rãi nói.

「bởi vì, ta sớm đã biết Tây Môn gia kinh tế không tốt, cho nên từ nhỏ liền đi theo ca ca học về buôn bán. Vài năm trước, xảo ngộ một vị nữ đầu bếp rồi cùng, mới cùng nàng hợp tác, mở ra hiệu bánh Phượng Tường.」 nàng trời sinh chính là kinh thương hảo thủ, thủ độ giao thiệp với thương trường, còn có tiền lời kinh người.

Tây Môn Quý nhìn nàng, con ngươi đen lóe sáng. Khiếp sợ qua đi, hàm nghĩa khác trong lời nàng nói ngược lại càng khiến cho hấn hứng thú hơn.

「ý là, nàng từ nhỏ đã dự định gả cho ta?」 hấn hỏi nhất châm kiến huyết. (một kiếm thấy máu)

Bị nói toạc tâm tư, Tú Oa tim đập nhanh hơn, ngượng ngùng đến quên tiếp tục báo cáo, trừ bỏ đồ cưới ở ngoài, chính mình còn mang đến rất nhiều 「phụ gia có giá trị」. Nàng cúi đầu xuống, nhìn hai tay bản thân vô vô lẩn vẩn, rốt cuộc nói không ra lời.

Bản tay to dày rộng nam tính, lúc nàng đang khăn trang rất nhiều, không tiếng động tiến lại gần, cầm lấy bản tay mềm mại đang đồ mồ hôi lạnh của nàng.

「phải không?」 thanh âm thuận hậu ở trên đầu nàng vang lên, kiên trì muốn hỏi thật rõ ràng.

「phu quân.」 nàng xấu hổ đến chỉ có thể nói thật nhỏ.

Hấn dựa vào càng gần hơn.

「chẳng lẽ lại không đúng?」

Hơi thở ấm nóng thổi vào lỗ tai của nàng. Nàng hai bên tai đều đỏ như, bị bức bách không thể trốn được, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

「vâng.」 thanh âm của nàng so với muỗi còn nhỏ hơn.

Gió lạnh vẫn thổi nhưng nàng lại cảm thấy toàn thân đều nóng lên, nhất là hai tay bị Tây Môn Quý cầm, dường như là nóng như thiêu. Đôi bản tay thật to nắm lấy bản tay nàng, hơi ấm bao trùm, khiến cho nàng ấm áp.

「tốt lắm.」 hấn lẩm bẩm một tiếng, chẳng những tâm tình khoái trá, nam tính tự tôn lại đạt đến sự thỏa mãn nhất từ trước đến nay. Tiểu nữ nhân này tuy rằng phiền toái, nhưng lại có thể làm cho tâm tình của hấn trở nên khoái trá không hiểu nổi.

Tây Môn Quý tâm tình rất tốt, ôm lấy Tú Oa trong lòng, không chút nghĩ ngợi mà hôn nàng, hành động kia gần đây hấn làm đã quen, nhưng tư vị của nàng quả thật nếm nhiều vẫn không ngấy. Hấn hôn bá đạo làm càn, bản tay to lại bừa bãi sờ soạng, cách lớp y phục chạm đến thân thể mềm mại của nàng, thật lâu sau mới buông nàng ra.

Khi hấn cúi đầu nhìn thấy kiều thê môi hồng nhuận, hai mắt lơ mơ, nhìn không được a miệng rộng, cười đến thật vui vẻ.

A, cưới thê tử thật là một chuyện tốt nha!

Hấn cúi đầu đến, lại một lần nữa hôn nàng.

Trên thảo nguyên to như vậy, cơn gió từ từ thổi qua, thân ảnh hai người bị ánh nắng kéo thật dài, sau một lúc lâu vẫn không có tách ra.

Đêm nay ngoài cửa sổ trăng vừa tròn lại sáng.

Vừa xong bữa tối, nam nhân Tây Môn Bảo ngồi vây quanh bàn tròn lớn, ai cũng cảm thấy thật mỹ mãn, tất cả đều ăn no đến không thể nhúc nhích.

Tú Oa ngồi ở một bên chỉ thị hạ nhân dọn bàn, đưa lên trà ngon nóng hằm hập, hầu hạ mọi người thư thư phục phục.

Lúc đầu, mọi người Tây Môn gia không quen với sự xuất hiện của nàng, lại càng không thói quen để nàng nhúng tay vào chuyện trong nhà. Nhưng là, trí tuệ của nàng rất nhanh đã phát hiện bí quyết cùng mọi người ở chung.

Bọn họ chỉ coi trọng ba việc.

Việc thứ nhất là đồ ăn, việc thứ hai vẫn là đồ ăn, việc thứ ba vẫn như cũ là đồ ăn! Bọn họ luyện võ là vì cướp bóc, bọn họ để ý tiền tài là vì đồ ăn, bọn họ cướp bóc vẫn là vì đồ ăn.

Cho nên, nàng đã chuẩn bị phần trù nghệ kỹ càng, mời Trần Thúc từng là đầu bếp Đông Phương gia hơn mười năm tiếp nhận trọng trách nấu nướng. Còn thỉnh Trần Thúc nhằm vào sở thích của người Tây Môn gia, nấu nhiều món ăn ngon hợp khẩu vị, thay đổi món ngon mỗi ngày, làm cho tất cả mọi người ăn ngon đến hướng lên trời.

Trừ việc đó ra, nàng còn theo cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, đưa cho bà bà bao tay giữ ấm bằng lông chồn, đưa cho công công một kiện áo khoác, còn tặng Kim Bảo, Ngân Bảo kiện bảo giáp. Bên cạnh đó, nàng còn lấy danh nghĩa Tây Môn Quý, mời người đến Tây Môn gia sửa chữa.

Ngắn ngủn một thời gian, đại đa số mọi người bởi vì được ăn no mặc ấm, hơn nữa nóc nhà không hề bị đột nữa, trong lòng đều thích vị thiếu phu nhân mới qua cửa không lâu này.

Tú Oa thận trọng khéo tay, cho dù là quản lý gia đình lớn như vậy, cũng thuận buồm xuôi gió. Nhóm nô bộc với nàng cũng tận tâm hết sức, đối với chuyện nàng phân phó lại càng không dám chậm trễ.

Biết tới đó Tây Môn Quý triệu tập nam nhân trong tộc, đến họp và dùng cơm, nàng tự mình đi vào phòng bếp, hỗ trợ một chút việc nấu nướng.

Cơm chiều qua đi, sau khi cha mẹ chồng trở về phòng nghỉ ngơi, nàng lại vội vàng phân phó bọn người hầu đưa lên hoa quả, các nam nhân com rượu đã no, không kiêng nể gì ồn ào cười đùa. Chẳng qua, ngay cả hoa quả đều còn chưa kịp bung lên bàn, các nam nhân vừa mới vui vẻ tán gẫu, lúc này lại bắt đầu khắc khẩu đứng lên.

「ta nói hạ đơn sinh ý, trước nên hướng Trần gia xuống tay!」

「không đúng, ta nói nên tìm cái đầu dê béo Chu gia trang!」

「nói hươu nói vượn, hiện tại lúa mạch vừa mới thu hoạch, trước phải cướp Trần gia mới đúng!」

「vẫn là cướp Chu gia trang thỏa đáng hơn!」

Cướp?

Tú Oa sững sốt, lúc đầu còn hoài nghi là chính mình nghe lầm.

Nhưng mà giọng các nam nhân cãi nhau câu sau so với câu trước còn to hơn, nàng lúc này mới phát hiện, trong miệng bọn họ cái gọi là sinh ý, dê béo, tất cả đều là chỉ mục tiêu cướp bóc tiếp theo.

Nàng đứng một bên nghe, chỉ cảm thấy kinh hãi.

Tây Môn Bảo nghèo khó đã lâu, sớm đem cướp bóc trở thành sinh ý. Chính là, cướp bóc chẳng những là việc phi pháp, hơn nữa đao kiếm không có mắt, ai cũng khó có thể cam đoan, các nam nhân cùng nhau đi ra ngoài, có thể hay không bị khiêng trở về.

Bất luận nghĩ như thế nào, cướp bóc đều không phải là kế lâu dài, Tú Oa lo lắng, đi đến bên cạnh trượng phu, nhìn một đám cãi nhau loạn xạ trong đại sảnh.

Các nam nhân âm ỹ thành một đoàn, lại đập bàn rít gào, trên bàn cơm ăm ăm, thiếu chút nữa bị đập đổ. Mà Tây Môn Quý lại thoải mái ngồi trên ghế, làm như mọi việc không liên quan đến mình, còn lười biếng ách xì 1 cái.

Tú Oa nghe các nam nhân tranh luận càng lúc càng thấy bất an. Nàng nhìn một hồi lâu, rốt cục vẫn nhìn không được, vươn tay nhỏ bé, kéo kéo ống tay áo trượng phu.

「ân?」 Tây Môn Quý nhú mày, nhìn nàng một cái.「chuyện gì?」

Nàng mở cái miệng nhỏ nhắn, ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu, lại phát hiện thanh âm chính mình hoàn toàn bị tiếng ồn ào đè bẹp. Đang lúc nàng chuẩn bị nói lại một lần nữa, Tây Môn Quý đột nhiên ngồi thẳng người.

Bàn tay to vung lên đập bàn gỗ, phát ra một tiếng vang.

「im lặng! Im lặng! Toàn bộ câm miệng cho ta!」 một tiếng sư tử rống này làm cho đại sảnh đang ồn ào náo động lập tức biến mất vô tung.

Đến khi mọi người đều ngậm miệng lại, quay đầu nhìn hướng chủ vị, ngoan ngoãn chờ chỉ thị, Tây Môn Quý mới vừa lòng dựa vào lưng ghế, chậm rãi tuyên bố:「chúng ta không thể cướp Trần gia!」

Có người lập tức đặt ra nghi vấn.

「vì sao?」

「bởi vì Trần gia cái kia có —」 mới chỉ nói được nửa câu đầu, còn chưa có nửa câu sau.

Tây Môn Quý ninh mi nghĩ nghĩ, vẫn nhớ không nổi bản thân muốn nói gì, đành phải quay đầu lại, rử mắt nhìn tiểu nữ nhân bên cạnh.

Ánh mắt mọi người, cũng nhìn theo rơi trên người nàng.

Tú Oa cảm thấy xấu hổ cực kỳ, nhưng cũng không có can đảm tại hiện trường đào tẩu, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, tiến đến bên tai hắn, nhỏ

giọng nói một câu.

「a, đúng rồi! Chính là việc này!」 Tây Môn Quý rốt cục nghĩ ra, lại lần nữa đập bàn, thần khí nói:「Trần gia thôn sợ bị chúng ta cướp, lúa mạch của bọn họ năm nay sẽ bắt đầu chuyển đi bằng đường thủy phía nam, chúng ta cho dù muốn cướp, cũng cướp không được.」

「dùng là thuyền nhà ai?」

「đúng vậy, là thuyền nhà ai?」 Tây Môn Quý quay đầu hỏi.

「thuyền Đông Phương gia.」 nàng nho nhỏ thanh trả lời.

Mọi người im lặng, tất cả đều cảm tức trừng nàng, Tú Oa đành lui ra phía sau trượng phu.

Tây Môn Quý cảnh cáo hừ một tiếng, trừng mắt nhìn trở về, nhiều người lúc đó mới thu hồi tầm mắt, không dám lại tiếp tục trừng mắt nàng.

「làm sao lại có thể?」 nam nhân đề nghị cướp Trần gia, như là bị rút hồn không dám tin ngồi trở lại ghế.

Một nam nhân khác lại cao hứng nhảy dựng lên.

「vậy là cướp con dê Chu gia trang đi!」

Các nam nhân nháy mắt lại âm ỷ lên.

Tú Oa vừa nghe, chạy nhanh lại kéo kéo ống tay áo trượng phu.

Tây Môn Quý khom người, hướng nàng cúi đầu, đưa lỗ tai về phía nàng, cẩn thận nghe trong chốc lát, sau đó lại lần nữa trở lại phủ quyết.「Chu gia trang cũng không được!」

「vì sao?」

「thiếu gia Chu gia trang vừa đậu bằng nhãn, là quan a! Chúng ta không thể cướp thân thích của quan, cũng không muốn vào tù chờ ăn cơm!」 hần nói.

Nam nhân thứ hai mặt xám như tro tàn ngồi xuống.

「vậy cướp Lý gia kia tốt lắm!」 nam nhân thứ ba hét to đề nghị.「da thuộc của Lý gia đáng giá thật a! Chúng ta trước cướp, sau đó mang vào thành bán lấy tiền thế nào!」

Tú Oa lại lôi kéo ống tay áo trượng phu.

Hần khoi mào mảy rậm, mặc dù có chút phiền, nhưng lại như cũ lại gần.

「lần này lại làm sao?」 các nam nhân bắt mắt khe khẽ nói nhỏ.

Trong lòng nàng khẩn trương, mau nói cho xong rồi chạy nhanh trốn ra sau ghế.

Tây Môn Quý sắc mặt khó coi hai tiếng, nhìn khắp mọi người trừng mắt một cái, áp chế hết lần bầm bắt mắt, mới lại mở miệng.

「thiếu gia Lý gia cưới nữ nhi Phương gia nhà chuyên làm đao, tháng trước vừa mới trang bị thêm một đồng đao kiếm mới, chúng ta phá đồng lạn thiết người ta!」

(phá đồng lạn thiết: đồ đồng nát, mình cũng không rõ tác giả chơi chữ kiểu gì nữa)

「phá đồng lạn thiết?」 có người phát ra tiếng rủa tháp.

Tú Oa thân ở trung tâm gió lốc, nghe thấy trượng phu dùng từ, sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xuống ghế dựa. Nàng vội vã xoa xoa hai tay, vội vàng giải thích.

「ta, ta không nói là phá đồng lạn thiết, ta là nói — đao chúng ta đã cũ, khả năng có thể gãy.」

「có làm hay không?」

「đúng vậy, này không thể cướp, kia cũng không thể cướp?」

「làm chi không thể chém giết Đông Phương gia?」 đó là nơi trọng yếu cung cấp lương thực a!

「bởi vì hai nhà liên hôn.」

「kia thì thế nào? Nàng ngay cả con vịt cũng chưa mang đến!」

「rỗng—」

「vì sao con bò lại ở chỗ này?」

「ngay cả con bò cũng không thể ăn!」

「ông trời, như vậy bảo chúng ta làm như thế nào để nuôi người trong nhà, ăn no cái bụng a?」

Các nam nhân bắt đầu huyền não đứng lên, tiếng gầm gừ cơ hồ tràn ngập đại sảnh. Có người khóc kêu to, có người cơ hồ muốn đánh nhau, còn có người lại thùng thùng dùng sức đánh cái bàn, Tú Oa sợ tới mức nhất thời tâm hoảng ý loạn, rốt cuộc nói không ra lời, chỉ có thể lui vào trong lòng trượng phu.

Tây Môn Quý ôm kiều thể đang run run, nhúu đôi mày rậm, dùng sức đập bàn, đối với mọi người rống giận.

「im lặng! Im lặng! Toàn bộ câm miệng cho ta! Con mẹ nó, các ngươi là nghe không hiểu lời nói của Lão Từ a! Lão bà của ta đã sớm bị các ngươi dọa khóc!」

Hắn rống lên một tiếng đê bẹp âm lượng mọi người, làm cho đại sảnh lập tức lại im lặng trở lại.

Đến khi trong đại sảnh không ai dám hé răng, hắn mới cúi đầu đến, cổ vũ vỗ vỗ bả vai gầy yếu của nàng.

「tốt lắm, nàng đừng sợ, bọn họ không ằm ỹ nữa, nàng có ý tưởng gì, cứ yên tâm lớn mật nói ra.」

「ách.....」

「nàng yên tâm, không ai dám đối với nàng như vậy, đúng không?」 Tây Môn Quý vừa nói, một bên dùng biểu tình hung ác ngoan độc trừng mắt hỗn trượng này.

Mấy nam nhân vội vàng gật đầu.

Tú Oa lấy lại bình tĩnh, vẫn như cũ trốn ở trong lòng trượng phu, nắm chặt bàn tay to của hắn, thật vất vả mới có biện pháp lấy dũng khí, nhìn trước mặt là nhóm hung thần ác sát nhiều năm chuyên đi cướp của, nhỏ nhỏ mở miệng đề nghị.

「ta có một ý tưởng.」

Các nam nhân tất cả đều vênh tai.

「ý tưởng gì?」 Tây Môn Quý dùng ánh mắt cổ vũ nàng.

Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó mới ngẩng đầu lên, nói ra cái đề nghị chôn dấu ở trong lòng đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhuyễn Nương Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tây Môn tiêu cục thành lập !

Đại môn rất nặng rộng mở, còn được quét tước không nhiễm một hạt bụi, chờ khách quý tới cửa.

Mới đầu được vài ngày, mọi người còn cao hứng phấn chấn, hướng về trước cửa mà xem.

Sau đó, ba ngày trôi qua, mọi người bắt đầu có chút buồn bực, cảm xúc cũng từ vui sướng, dần dần chuyển thành nghi hoặc.

Đến ngày thứ mười, nghi hoặc bắt đầu chuyển thành căm giận bất bình.

Thẳng đến ngày thứ mười lăm, tiêu cục thành lập được nửa tháng, những thô lỗ hán tử bất mãn, sẽ thấy nhện không được, đột nhiên con tức bực phát.

「mẹ nó, vì sao không có người tới cửa?」Ngân Bảo tính cướp khó sửa, dẫn đầu nhảy ra.

「 đúng vậy, đừng nói người, ngay cả chim cũng không có bay ngang qua.」 đây chính là danh phù kỳ thực trước cửa có thể giăng lưới bắt chim a!

Kim Bảo ngồi trong góc cũng tham dự một câu.

「 đại ca, chủ ý này của tẩu tử có phải hay không quá ngu ngốc?」

Nghe thấy có người có lá gan chọc đến lão bà đáng yêu của hắn, Tây Môn Quý dùng ánh mắt sắc bén hung hăng trừng mắt nhìn đệ đệ một cái, hung ác chuẩn bị động thủ đem xương cốt đệ đệ bẻ răng rắc.

Kim Bảo bị trừng toàn thân cứng ngắc, một cử động cũng không dám.

Ngân Bảo một bên còn chưa có phát hiện, giương miệng, không ngừng oán giận.「 ta nghĩ cứ như vậy quả thật không được, nhiều người trong nhà chắc chắn có thể bị đối chết !」

Tú Oa bùng trà nóng, bước vào trong đại sảnh, lọt vào tai chính là những lời này. Tầm mắt của nàng rơi xuống trên người trượng phu, nhìn thấy hắn nhàu mày, trong lòng cũng không nhịn được lo lắng.

Quần cảnh không người tới cửa này, nàng đã sớm dự đoán được, dù sao tân điểm mới khai trương, bao giờ trước cửa cũng là tình hình vắng vẻ. Vì để thu hút khách hàng, nàng còn phái người đi thôn xóm lân cận, cùng những thương gia quen biết, đưa đến bái thiếp.

Đáng tiếc là, đám thương gia mặc dù có lá gan tiếp bái thiếp, lại không có can đảm đến cửa thuê người.

Dù sao, đây chính là Tây Môn gia nha!

Tây Môn gia ác danh rõ ràng, tiếng xấu lan xa, ngay cả tiểu hài tử đang quấy khóc nghe thấy, đều đã sợ tới mức đình chỉ nín luôn, lúc này lại muốn thay đổi triệt để, cải tà quy chính, bắt đầu thành lập tiêu cục, chuyên môn thay người vận chuyển hàng hóa bảo tiêu.

Việc này cùng việc tìm đàn sói hoang đến trông giữ đàn dê, có cái gì khác biệt?!

Ngay cả khi Tú Oa thành ý mui phần, nhưng là thương gia cùng thôn xóm sớm đều bị cướp đến sợ, tin tưởng đối với Tây Môn gia đã hoàn toàn biến mất, chỉ cần Tây Môn gia đáp ứng không đến cướp bóc hàng hóa, bọn họ đều cảm động đến rơi nước mắt, quỳ xuống tạ ơn, nhưng nếu là nói, muốn cho Tây Môn gia áp tải hàng hóa, đám thương gia chắc chắn tuyệt đối không chịu !

Cường đạo biến bảo tiêu, cho dù là thật sự, cũng căn bản không ai dám tới cửa.

Tây Môn Quý ngồi ở ghế chủ vị, nhìn quanh các nam nhân bất mãn, phiền chán phát phát tay, ý bảo mọi người im lặng.

「 dài dòng, mới chỉ qua vài ngày mà thôi, lại đợi thêm nữa xem sao!」

Tú Oa đứng ở góc khẽ thở dài một hơi.

Thân là thê tử, nàng ít nhất cũng có thể cảm nhận được cảm xúc của trượng phu. Hắn là người khí phách, ngạo mạn không kềm chế được, thời điểm vừa thành lập tiêu cục, có vẻ hưng trí bừng bừng, nhưng một ngày lại một ngày qua, đôi con người đen kìa cũng dần dần trở nên ảm đạm.

Những người khác uể oải cùng bất mãn lại càng rõ ràng. Về lo lắng trầm trọng, tựa như đám mây xám bao phủ Tây Môn Bảo, chậm chạp không chịu tản đi.

Mắt thấy chén trà đã chuyển lạnh. Tú Oa rời đại sảnh, một lần nữa đổi chén trà nóng khác, nhưng vừa đi được một chút, lúc nàng quay đại sảnh, các nam nhân lại náo loạn đứng lên.

「 gia, không được!」

「 tình trạng còn cứ như vậy, xương cốt đều rã ra!」

「 vẫn là chém giết đi!」

「 đúng vậy!」

「 rống—」

「 này con bò vì sao còn ở nơi này?!」

「 rống—」

「 rống cái gì? Đừng tưởng rằng có gia làm chỗ dựa, là có thể kiêu ngạo !」

「 thổ phỉ đối nghề làm bảo tiêu, căn bản không có người dám tới cửa thôi!」

「 việc buôn bán thôi, tất nhiên không đơn giản như vậy.」

「 là nha!」

「 lúc trước ngươi không phải là người thứ nhất tán thành sao?」

「 ngươi khi đó không phải cũng nói, chúng ta nhiều người võ nghệ cao cường, nhất định sẽ có người cầm bạc tới cửa?」

Tranh chấp bằng miệng rất nhanh diễn biến thành tứ chi xung đột, các nam nhân như là muốn phát tiết áp lực cùng tình lực tích lũy mấy ngày qua, người người cuồn cuộn xắn tay áo, bắt đầu triển khai 「 thi đấu hữu nghị 」.

Thân là người khôi xướng, Tú Oa từng lớn mắt, đứng ở bên cạnh trượng phu, mắt thấy các nam nhân huy quyền bốn phía, hung tợn đánh đấm, nàng vừa kinh hoàng vừa xấu hổ, cơ hồ định chạy vào đại sảnh, lớn tiếng nói cho mọi người, ngân lượng trong tay nàng, kỳ thật còn đủ để mọi người ăn uống không phải trả tiền đến vài năm vẫn còn thừa.

Chính là, nàng vừa mới đứng dậy, Tây Môn Quý lại đưa tay, dễ dàng đem nàng kéo đến trên đùi, ngăn lại ý tốt 「 điều đình 」 kết cục của nàng.

「 nàng ngồi xuống, đừng động tới bọn họ.」

「 nhưng là.....」 nàng chần chờ nhìn trước mắt một đoàn hỗn loạn, lại ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào trượng phu ung dung.

Hắn nhìn nàng, bạc môi gọi lên cười.

Nụ cười này khiến cho hồn nàng bay ra ngoài. Bốn phía như bị mất âm thanh, nàng cái gì cũng nghe không thấy, toàn bộ trong thế giới, chỉ còn lại có nam nhân trước mắt này, còn có nụ cười uy lực khôn cùng của hắn.....

Rầm!

Tiếng đập phá khiến nàng bừng tỉnh khỏi cơn mơ mộng.

Tú Oa nhất thời tỉnh táo lại, kinh hoàng nhìn xung quanh, rõ ràng nhìn thấy một cái ghế bị đập nát, mà trên bàn chỉ còn lại ấm trà ngay cả mấy chén trà đều bị chọi vào tường.

Mất thấy tình hình chiến đấu càng lúc càng kịch liệt, Tú Oa không quen nhìn thấy hành động thô lỗ, chỉ có thể ôm chặt trượng phu, càng lúc càng hướng vào trong lòng hắn mà trốn.

「 phu quân, thật sự là không cần phải xen vào sao?」 a, có người đã chảy máu nha !

「 không cần.」 Tây Môn Quý vẫn là thật sự thông dong, thậm chí cúi đầu đến, tiến đến bên tai nàng ngửi ngửi. 「 mùi hương trên người nàng là cái gì? Như thế nào lại giống mùi hương hoa?」 Tú Oa xấu hổ đến lùi người lại đằng trước, lại nhìn thấy những người bên ngoài đang nhào vô đánh đấm lẫn nhau, đành quay đầu trở về trong ngực hắn, nhìn thấy hắn dưới ánh sáng ban ngày không chút gì che lấp cử chỉ vô cùng thân thiết.

「 phu quân, đừng.....」

「 ân?」

「 mùi hương trên người ta chính là khi tắm thêm mấy đóa hoa, nha!」

Hắn, hắn hán hán hán hán hán hán, hắn cứ nhiên ở trước mặt mọi người, liếm lỗ tai của nàng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nháy mắt chuyển hồng, nàng xấu hổ đến mức nói không ra lời, chỉ có thể vội vàng dùng tay nhỏ bé che lỗ tai, đề phòng trượng phu lại lần nữa đánh lên.

Bộ dáng ngượng ngùng này ngược lại càng khiến hắn gọi lên 「 hứng thú 」, dục vọng trong con ngươi đen tủa sáng, khuôn mặt tuần tú có vẻ như là muốn một ngụm nuốt hết nàng.

Từ lúc tân hôn đến nay, biểu tình này trong mắt trượng phu, Tú Oa không biết đã gặp qua bao nhiêu lần, hơn nữa dưới lớp y phục nhiệt nằng giữa hai chân hắn kiên định đứng lên, càng chắc chắn khiến nàng không thể không để ý, căn bản chính là 「 chứng có vô cùng xác thực 」, xấu hổ đến mức nàng không biết như thế nào cho phải.

Ở trong mắt Tây Môn Quý, nàng càng biểu hiện ngượng ngùng, nhìn lại càng có vẻ ngon miệng. Hắn rồi đột nhiên ôm nàng đứng dậy, cũng không quán trong đại sảnh đang huyền ảo gả bay chó sủa, dự định nhanh trở về phòng, mau mau hưởng dụng thể từ ôn hương nhuyễn ngọc.

「 phu quân!」

「 ân?」

「 hiện tại..... Hiện tại trời còn sáng a!」 nàng ngượng ngùng không dám gặp người.

「kia thì thế nào?」

Mắt thấy trượng phu có ý định「 ăn 」 sâu sắc, Tú Oa tâm hoảng ý loạn, chỉ có thể cố gắng suy nghĩ nên dùng cái lý do gì mới có thể làm cho trượng phu dừng tay. Đột nhiên, ngoài cửa có động tĩnh, một người nam nhân vội vàng chạy vào đại sảnh, trong tay còn nắm chặt một phong thư vung mạnh, vừa chạy vừa la to.

「 thật ! Là thật —」

Tiếng kêu to rột cục làm cho Tây Môn Quý dừng lại cước bộ, nhú mảy xoay người lại, trừng mắt người kia hỏi nói:「 chuyện gì thật lại lớn tiếng ồn ào như vậy!」 khụ! Làm hỏng cả cảm xúc của hân!

「 gia — có — có —」 người nọ chạy vội tới trước bàn, thờ hồn hèn đưa bức thư trong tay ra.「 có khách nhân tới cửa !」

「 cái gì?」

「 thiệt hay giả?」

Mọi người một trận xôn xao, vừa mới còn đang đánh nhau, rống nhau, đang đánh người hoặc đang bị đánh, tất cả đều ở trong nháy mắt ngừng lại.

「 là thật, bên ngoài vừa có người truyền tin đến, nói là chủ tử của hân muốn mời chúng ta làm bảo tiêu cho một chuyến hàng!」

「 phu quân, mau buông ta xuống!」 Tú Oa nhất thời cũng đã quên xấu hổ, tay nhỏ bé lay lay bả vai trượng phu.「 để cho ta xem xem!」

Mặc dù tâm không cam, tình không nguyện, nhưng là lấy đại cục làm trọng, Tây Môn Quý tuy hé ra mặt thối, nhưng vẫn buông thả từ xuống. Chỉ thấy nàng vừa mới rời khỏi ôm ấp của hân, ngay cả chân còn chưa có đứng vững, đã đưa tay lấy đi lá thư.

Nàng vừa mới đem lá thư mở ra, vô số cái đầu cũng đồng thời hóng lại đây.

「 thế nào?」

「 đúng vậy, thật sự là sinh ý tới cửa?」

「 tâu tử, trên thư là viết cái gì?」

「 thực sự có người muốn mời chúng ta sao?」

Tú Oa nhanh chóng đọc xong thư, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cao hứng nhìn quanh mọi người.「 là thật.」 nàng cao hứng cực kỳ.「 đối phương muốn vận chuyển một đám hàng hóa đến kinh thành, muốn gửi chúng ta vận chuyển tơ lụa, qua lại một chuyến, nguyện ý trả tiền bảo tiêu là ba trăm lượng!」 bên trong phong thư, còn có ngân phiếu một trăm lượng là tiền đặt cọc.

Ba trăm lượng?!

Các nam nhân lộ ra biểu tình kính sợ.

Oa, ba trăm lượng nha! Kia có thể đủ cho mọi người ăn trong bao lâu a?

「 là nhà ai yêu cầu?」 Tây Môn Quý hỏi ra trọng điểm

「 ách.」 nàng đề thấp âm lượng, tận lực nhỏ giọng nói.「 Đông Phương gia.」

Tuy rằng, nàng đã xuất giá, nhưng là ca ca vẫn chưa từng ngừng quan tâm nàng. Ca ca chắc chắn là biết Tây Môn gia thành lập tiêu cục, hiểu được nàng sẽ gặp phải quần cảnh, thế nên mới có giao dịch lần này, thay nàng giải trừ bớt khẩn cấp.

Nhưng nam nhân Tây Môn gia, lại căn bản không cảm kích.

「 cái gì?! Đông Phương gia?」

「 tâu tử, người đùa giỡn cái gì!」

「 chúng ta chuyên cướp Đông Phương gia, sớm đã cướp thành thói quen.」

「 đúng vậy, lần này nếu chỉ có thể nhìn mà không cho cướp, kia có bao nhiêu khổ sở a?」

「 ý định Đông Phương Dục chính là tra tấn chúng ta nha!」

「 đáng giận!」

Các nam nhân rống lên một tiếng khiến cho Tú Oa sợ tới mức liên tục lui về phía sau, rốt cuộc không đứng vững, lại rơi vào trong lòng của trượng phu. Nàng quay đầu nhìn, phát hiện bàn tay to của Tây Môn Quý đỡ lấy thắt lưng của nàng, mới giúp nàng không bị té ngã.

So với kinh hoàng của nàng, hẳn chắc chắn là bình tĩnh hơn.

「đến,」 bàn tay to của hắn cầm lấy ấm trà bằng sắt trên bàn, nhét vào trong tay nàng, 「ném ra ngoài.」 hắn khẩu khí bình tĩnh như là đề nghị nàng, xào rau nên cho bao nhiêu dầu.

「a?」

「ném đi, thấy người nào âm ỷ nhất thì hướng người đó mà ném.」 hắn nhìn thoáng qua mọi người đang huyên náo. 「Ngân Bảo âm ỷ nhất, đầu cũng đủ cứng.」 hắn còn thay nàng chọn ra một người.

Tú Oa đang cầm ấm trà bằng sắt, có chút không dám tin, chỉ có thể nhìn trượng phu. 「nhưng là.....」

Trên bực môi ý cười càng đậm, hắn vươn tay đến,捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn nhuyển nộn của nàng, nhẹ nhẹ nhắc nhở nàng. 「chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho bọn họ chú ý.」

Lời nói của hắn đơn giản, lại làm cho lòng của nàng ấm áp. Hành động cùng ngôn ngữ của hắn, đều để lộ ra sự tín nhiệm cùng sùng nịch. Giữa một đám huyên náo cùng tiếng găm phản đối, hắn lại đứng về phía nàng.

Trong phút chốc, nàng hào cảm động, tất nhiên dũng khí cũng nâng cao, dựa theo hắn chỉ thị, cầm lên ấm trà nặng bằng sắt, dùng sức hướng Ngân Bảo mà ném.

Đồng!

Tất cả mọi người ngây dại.

Tuy rằng nàng dũng khí có thừa, nhưng lực đạo lại không đủ, quăng ra ấm trà sắt, không phải dừng ở trên đầu Ngân Bảo, mà là nện vào vật giữa hai chân hắn.

「a—」 tiếng kêu thê lương thảm thiết vang tận mây xanh.

Ngân Bảo chịu khổ bị công kích, hai tay chụm giữa hai chân, đau đến nước mắt chảy ra như điên, chỉ còn sức đứng tại chỗ mà chửi. 「mẹ nó, là tên nào vương bát đần dám—」

「thực xin lỗi!」 giọng nữ kinh hoàng vang lên, mọi người đều quay đầu lại nhìn. 「ta chỉ muốn ném vào đầu, nhưng là nhất thời tay chân không ổn, nào biết đầu.....」 sắc mặt nàng trắng bệch, nhìn tiều thục. 「Ngân Bảo, người có khỏe không?」

Không tốt!

Ô ô ô, đương nhiên không tốt!

Ngân Bảo giận mà không dám nói gì, nếu không ngại vì tự tôn nam tính, hẳn quả thực muốn nằm úp sấp xuống đất, kêu cha gọi mẹ lên tiếng khóc rống.

Các nam nhân lại khiếp sợ rùng mình, đối với nàng hoàn toàn nhìn với cặp mắt khác xưa, chẳng những không dám lại âm ỷ lại nháo, thậm chí không dám phát ra âm thanh, có người còn vụng trộm lui lại mấy bước, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Tú Oa tay nhỏ bé nắm chặt váy, xấu hổ lại muốn tránh vào trong lòng trượng phu. Nàng cúi đầu, không ngừng nhắc lại. 「ta..... Ta..... Ta chỉ là muốn mọi người chú ý.....」

「nàng thành công.」 Tây Môn Quý còn lộ ra biểu tình kiêu ngạo, đối thê từ lần đầu tiên 「hiện ra」, còn có hiệu quả tốt như thế, cảm thấy cùng có vui vẻ. 「thừa dịp bọn họ còn đang yên tĩnh, mau đem lời nàng muốn nói nói cho bọn họ.」 hắn nhắc nhở nàng.

A, đúng, nàng còn có chính sự cần nói!

Tú Oa chịu đựng ác cảm tội lỗi, đứng thẳng người, liên tục hít sâu mấy hơi, thật vất vả mới khôi phục được trấn định. 「hai nhà trở mặt, đã là chuyện quá khứ. Sinh ý từ Đông Phương gia, cũng là một việc để kiếm tiền, chúng ta không có lý do gì từ chối.」 lại thôi, liền thật sự không sinh ý. 「cướp bóc tuy rằng có thể mau chút kiếm được tiền, nhưng luôn trái pháp luật, không phải kế lâu dài.」

「chúng ta đã đi cướp được hơn vài chục năm.」 có người lầm bầm.

Tây Môn Quý đem một cái ấm trà sắt khác, nhét vào trong tay thê tử. Nháy mắt, người vừa nói liền rút người lại, tiện thể kẹp chặt hai chân.

Tú Oa tiếp tục nói: 「thay người bảo tiêu chuyển hàng, chẳng những có thể lĩnh ngân lượng, hưởng hồ lại quang minh chính đại, càng có thể biểu hiện ra các vị đại ca là có võ học cao siêu.」

Nghe tiếng nói ôn nhu kia không dấu vết vuốt mòng ngựa, biểu tình các nam nhân lúc này mới dần an tĩnh chút. Chẳng qua tầm mắt bọn họ vẫn là nhìn

chăm chăm ẩm trà sắt, chỉ sợ lại lỡ miệng sẽ có người dính chương.

「 vì các vị võ nghệ cao cường, Đông Phương gia mới có thể tiến đến yêu cầu, sau này chắc chắn không lo không có mối làm ăn. Lại nói, trừ bỏ các vị đại ca, làm sao còn có ai có thể cam đoan hàng hóa Đông Phương gia có thể lên đường bình an? 」

Lời nói này làm các nam nhân nghe được liên tục gật đầu.

「 đúng vậy, trừ bỏ Tây Môn Bảo chúng ta, cũng không có người có thể đảm bảo hàng hóa bình an vào kinh! 」 Kim Bảo vỗ vỗ bộ ngực, đối việc này thật sự khẳng định.

「 đúng vậy! 」

「 còn có ai dám so với chúng ta? 」 bọn họ chính là những thổ phi cường hãn nhất.

「 tâu tử nói rất đúng, đây quả là công việc kiếm tiền tốt. 」

「 đúng vậy! 」

Xác định mọi người thay đổi biểu tình, sửa lại khẩu khí, rốt cục bị nàng thuyết phục, Tú Oa cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng ngẩng đầu lên, đối tượng phụ lộ ra tươi cười, dự định tiếp tục thuyết phục thêm, lại bỗng đột nhiên cảm thấy choáng váng.

「 tâu tử, vậy người nói xem, chúng ta nên làm như thế nào? 」 có người đưa ra vấn đề.

「 đúng vậy đúng vậy, thiếu phu nhân, ngài nói xem. 」

「 thiếu phu nhân? 」

「 ngài như thế nào không nói lời nào? 」

Nàng hít sâu một hơi, ý định tươi cười, đáp lại truy vấn của mọi người. Nhưng là, thâm trầm choáng váng đánh úp lại, nàng chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, trước mắt càng lúc càng tối, rốt cục rốt cuộc đứng không vững. Trong nháy mắt trước khi hoàn toàn ngất đi, nàng còn cảm giác được vòng tay ôm ấp của trượng phu, cùng với tiếng rít gào quen thuộc kia, còn có hắc kinh hoảng giận dữ gầm rú.

Sau đó, bóng tối liền nuốt hết ý thức của nàng.

「 thế nào? Nàng rốt cuộc là làm sao vậy? 」

「 nàng. 」

「 ngươi nói mau! Nói! 」

「 ta. 」

「 ngươi không phải nói ngươi là đại phu tiếng tăm lừng lẫy nhất trong kinh thành sao? 」

「 già. Ngươi. 」

「 nói mau! Nàng vì sao té xỉu? 」

「 ngươi bóp cổ ta. Rất khó. Ta rất khó. Nói chuyện a. 」

Vẫn chìm trong bóng đêm, Tú Oa mơ màng trầm trầm, chỉ nghe thấy tiếng gầm gừ táo bạo của trượng phu.

Mới đầu, nàng còn không xác định chính mình là làm sao, là nghe thấy bên giường đối thoại, thế này mới nghĩ ra. Đúng rồi, nàng ở trong đại sảnh té xỉu.

Nàng thử mở mắt ra, lại cảm thấy cơ thể không còn nửa điểm khí lực.

「 khụ ân, thiếu phu nhân chứng khí hư thể nhược, tinh thần lo lắng, khả năng làm lụng quá mức vất vả, còn có. Còn có. nên cho nàng ăn nhiều đồ ăn hơn, bồi bổ thân mình mới được. 」

「 cái gì?! 」 tiếng kêu giận đing tai nhức óc.

Nha, không!

Không thể nói cho hắn! Không thể cho hắn biết!

Tú Oa ở trong lòng la hét, giãy dụa muốn mở mắt ra, nhưng thật sự không làm nổi. Tệ hơn là, Thúy nhi cũng khóc suốt suốt nói ra bí mật mà nàng đang che giấu.

「 cô gia, đại phu nói đúng đó, thiếu phu nhân từ khi gả về đây, mỗi lần ăn cơm đều ăn thật sự rất ít, nàng thật sự hẳn là nên ăn nhiều hơn, bồi bổ thân mình mới được.」

「 nàng không phải vốn là ăn ít sao?!」 thanh âm căm tức thấp rủa ở bên tai.

Nha, đúng vậy, sức ăn của nàng rất nhỏ, rất nhỏ !

Tú Oa vội vã muốn đổi mặt tượng phu cam đoan, nhưng không cách nào từ trong bóng đêm giãy ra.

「 cô gia, thiếu phu nhân mỗi lần ăn cơm chỉ ăn một, hai muỗng, chim chóc bên ngoài ăn so với thiếu phu nhân còn nhiều hơn a!」 Thúy nhi còn nói thêm

「 vậy khó trách mặt tượng thiếu phu nhân có thể hư nhược như vậy rồi, nàng nhất định phải ăn nhiều hơn mới được.」

Không, làm ơn, đừng nói nữa!

Sợ chính mình nếu không tỉnh lại, Tây Môn Quý biết được 「 tình hình thực tế 」 như vậy, sẽ đem nàng hưu. Tú Oa dùng hết khí lực, thật vất vả mở mắt, run run tay nhỏ bé, bắt lấy tượng phu đang đứng ở bên giường giận dữ, phát ra tiếng nói suy yếu.

「 phu..... Phu quân.....」

Hắn mạnh mẽ xoay người lại, vội vàng ở kế bên giường ngồi xổm xuống.

「 nàng có khỏe không?」

Nàng há miệng thở dốc, lại nói không ra tiếng. Hắn vội vàng cúi đầu, đem lỗ tai lại gần lắng nghe,

「 ta..... Ta..... Ta sức ăn.....」 nàng thờ gập, suy yếu kiên trì.「 sức ăn rất nhỏ..... Thật sự.....」

Hắn cứng đờ thẳng người đứng dậy, căm tức trừng mắt nhìn nàng,「 đừng nói nữa!」

Thấy tượng phu tức giận, nước mắt nháy mắt tràn mi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch chảy xuống một giọt nước mắt, bất cứ ai nhìn thấy, cũng đều đau lòng không thôi.

Tây Môn Quý nhất thời cũng hoảng, nước mắt tiểu nữ nhân này so với đao kiếm còn lợi hại hơn, khiến hắn hoảng loạn tay chân. Cũng bất chấp bên cạnh còn có người, hắn vội vàng đem nàng ôm vào trong lòng, lại nhẹ giọng an ủi.

「 đừng khóc, ta không rống nàng, nàng đừng khóc, đừng khóc.」

Tú Oa nước mắt rơi như mưa, cả người hư nhược nghẹn ngào.「 thật sự..... Ta ăn thật sự ít..... Thật sự.....」

Bóng tối lại một lần nữa lặng lẽ dâng lên, dần dần che khuất gương mặt tục tũn anh tuấn kia, nàng cực lực muốn bảo trì thanh tỉnh, lại vô lực kháng cự với bóng tối, chỉ có thể cầm lấy vạt áo của hắn, suy yếu nói:「 ta sẽ..... Ăn thiếu một chút..... Người đừng.....」

Vài thanh âm nhỏ bé cuối cùng gần như nghe không thấy. Tây Môn Quý về mặt kinh ngạc, trừng mắt nhìn thê tử suy yếu, còn tưởng rằng chính mình nghe lầm, nhin không được ngoáy ngoáy lỗ tai, mở to hai mắt nhìn, không thể tin được hỏi lại:「 nàng nói cái gì?」

Trước kia ngắt, Tú Oa dùng hết khí lực, lập lại ba chữ cuối cùng.

「 đừng hưu ta.....」

Ồ ó o o.....

Khi mặt trời mọc, tiếng gà trống vang dội gây to.

Ở Tây Môn gia không có gà trống.

Gà trống ở Tây Môn gia, bình thường đều sống không quá một ngày.

Gà trống không đẻ được trứng, cho dù bị cướp về, cũng sẽ sớm bị giết làm thịt ăn.

Cho nên, lúc Tú Oa nửa tỉnh nửa mơ nghe thấy tiếng gà gáy ngoài cửa sổ, trái tim tựa như rơi xuống vực sâu lạnh như băng.

Ồ ô, xong rồi xong rồi, nhất định là lời nói dối của nàng bị vạch trần, tượng phu hưu nàng, còn đem nàng suốt đêm đuổi về Đông Phương gia !

Nàng bị thương mở to mắt, vốn nghĩ sẽ nhìn thấy giường lớn khắc hoa lộng lẫy, cùng với mền thêu hoa lệ, lại không sao hiểu được, trước mắt lại vẫn chắn màn đơn giản, cùng với nóc nhà mới được tu bổ màu sắc không đồng nhất.

Tú Oa ngây người ngẩn ngơ.

Nàng hoang mang lại mờ mịt ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía, phát hiện chính mình còn đang ở Tây Môn gia, nằm trên giường lớn mà nàng cùng Tây Môn Quý thường ngủ.

Nhưng, hắn không ở trên giường, cũng không ở trong phòng.

Ồ ó ó.....

Gà trống bên ngoài lại kêu lên.

Nàng nhìn cánh cửa đang đóng kia, trong lòng buồn bực không thôi, thậm chí còn hoài nghi bản thân có phải hay không còn đang nằm mơ, vẫn chưa tỉnh lại?

Bỗng dung, nam nhân cao lớn đẩy cửa đi đến.

Nàng nhìn chăm chú vào thân ảnh cao lớn kia dần dần đến gần, trong khoảng thời gian ngắn, không phân biệt được nam nhân trước mắt là thật hay lại là ảo giác của nàng.

Phát hiện kiều thể rốt cục đã tỉnh, Tây Môn Quý cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn vội vàng tiến đến bên giường, lo lắng kiểm tra, chỉ sợ nàng lại có gì không khỏe.

「nàng cảm thấy thế nào? Có khỏe không?」hắn khẩu khí cùng động tác đều lộ ra bất an, cùng với coi trọng.

「ta không sao.」nàng miễn cưỡng mỉm cười, nhưng thanh âm vẫn rất mỏng manh.

Tây Môn Quý vội vàng đem chén vừa mới múc từ trong nhà ra, đưa đến trước mặt tiểu thê tử.

「đây là canh gà hầm, không có lạnh đâu, ta vừa mới đi đun nóng, tuy rằng lúc bê ra có bị sánh ra ngoài một chút, nhưng vẫn còn không ít.」hắn múc một muỗng canh nóng, đưa đến bên miệng nàng,「đến, thừa dịp nóng uống đi.」đây chính là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay, hắn đem đồ ăn đưa vào miệng người khác.

Tú Oa nhìn hắn chăm chăm, lẳng lẳng, ngây ngốc, phải sau một lúc lâu mới có khả năng mở miệng.

「canh gà?」nàng ngây ngốc nhìn hắn, mờ mịt mở miệng.「nhà chúng ta không có gà a!」

「hiện tại có.」vì sợ nàng lo lắng, hắn còn đặc biệt cường điệu.「gà này không phải là ta cướp về, mà là lấy tiền đặt cọc của Đông Phương gia đi mua về.」

Nhìn trượng phu bày ra biểu tình thật sự, Tú Oa cảm động không thôi. Nàng nói không nên lời, nhưng nước mắt lại chảy ra, một giọt lại một giọt rơi xuống.

Thấy nước mắt của nàng, Tây Môn Quý hoảng hốt đứng dậy.

「như thế nào khóc? Có phải hay không rất nóng? Nàng đừng khóc, ta thay nàng thổi thổi.」hắn giơ lên bàn tay to, đem thìa đến bên miệng, thật cẩn thận thổi.

Gặp trượng phu tri kỷ như vậy, nàng nước mắt rơi vào càng nhanh, sợ hắn bị nóng, nàng vội vàng vươn tay nhỏ bé, lôi kéo hắn ống tay áo.「phu quân, người đừng thổi, ta không đói bụng—」

Cô lổ lổ.....

Cô lổ lổ.....

Tiếng kêu từ bụng nàng như không chịu thua kém vang lên.

Tây Môn Quý dừng lại động tác, cúi đầu nhìn xem nàng, lại nhìn lại bụng của nàng, sau một lúc lâu sau, mới lại đem tầm mắt dời lại trên mặt nàng.

Nàng xấu hổ đến đỏ cả mặt, vội vàng dùng tay che khuất bụng. Nhưng là, tuy rằng là tay che được bụng, nhưng là thanh âm cô lổ lổ kia vẫn là liên tục truyền đi ra, tuyệt lưu chút mặt mũi nào cho nàng.

Con người đen tinh lượng toát ra lửa giận.

Hắn trừng mắt nhìn thê tử, khắc chế thanh âm rít gào.「ta tuy rằng cùng, nhưng mà vẫn còn có thể còn nuôi được nàng!」

「phu quân, người hiểu lầm!」thấy hắn lộ vẻ mặt giận dữ, Tú Oa kích động giải thích.「ta cũng không phải cho rằng chàng nuôi không nổi ta, chính là lúc trước chàng nói, lấy ai cũng được, nhưng sức ăn phải ít nên ta mới.....」nói đến phía sau, nàng nhẹn không được cúi thấp đầu xuống.

Mấy ngày nay, nàng thủy chung nom nớp lo sợ, không dám ăn nhiều lắm, chỉ sợ gặp một ngày, sức ăn vượt qua quy định của hân, sẽ bị hân hư.

Tây Môn Quý lúc này mới bình tỉnh đại ngộ.

「 nguyên lai trong lòng nàng nghĩ về điều này! 」mày rậm nhừ chặt rót cục buồng lòng ra.「 khi đó ta nghĩ đến nữ nhân ở tuổi này, sức ăn đều nhiều giống như muối muối ta. 」

「 giống Nguyên Bảo? 」

「 đúng. 」

「 ách, nàng ăn bao nhiêu? 」nàng tò mò hỏi.

「 nhiều gần giống ta. 」

Tú Oa nháy mắt mở to mắt.

Canh gà nóng bỏng rót cục được thổi đến mức không còn hơi nóng. Tây Môn Quý đem thìa đưa đến bên miệng nàng, còn thật sự hỏi:「 sức ăn của nàng có thể tương đương với muối muối ta sao? 」

Nàng dùng sức lắc đầu.

「 vậy thì cứ yên tâm lớn mật ăn đi, là ta sai khi đánh giá sức ăn của nữ nhân. 」hắn không chút nào che dấu, trực tiếp thừa nhận chính mình sai lầm.「 đến, mau uống đi, ta thay nàng thổi nguội rồi. 」

Biết được đây hết thảy tất cả đều chỉ là hiểu lầm, Tú Oa cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Cứ yên tâm như vậy, trong bụng âm thanh cô lỗ càng vang. Từ nhỏ đến lớn, nàng đối bộ dáng bản thân rất tự ti, so sánh với tỷ tỷ Đông Phương Diễm, nàng chẳng những bộ dạng kém cỏi, hơn nữa còn không thon thả bằng tỷ tỷ.

Cho nên, khi Tây Môn Quý yêu cầu tân nương sức ăn phải ít, nàng vì gả cho tình nhân trong mộng, mới có thể xúc động đồng ý, mà sau khi thành thân, lại lúc nào cũng cảnh giác. Cho tới hôm nay, nàng mới hiểu được, thứ hắn đề ý chính là thân thể của nàng.

Cái thìa nhẹ nhàng không tiếng động đưa đến bên môi nàng. Nàng rót cục yên tâm mở miệng, ngoan ngoãn uống hết canh gà ấm áp.

「 uống ngon không? 」

「 ần. 」nàng cảm động gật gật đầu.

Tây Môn Quý lộ ra tươi cười vừa lòng, lại múc thêm thìa nữa thổi nhẹ.「 canh này là đầu bếp hầm trong hai canh giờ, đại phu còn cho thêm thuốc Đông y, nàng nên uống nhiều chút. 」hắn một muỗng lại tiếp theo một muỗng, đem canh gà đến bên miệng nàng, xác định nàng thật sự ăn no.

Trời sáng dần, bên ngoài bắt đầu truyền đến thanh âm mọi người đi lại, phòng trong lại yên tĩnh không tiếng động, vợ chồng họ trong lúc đó không nói gì thêm.

Mà trong ngực của nàng lại ấm vô cùng, phảng phất như thứ hắn dứt cho nàng không chỉ là canh gà hầm bổ thân. Nàng biết, bên trong canh gà hầm kia, kỳ thật còn bao hàm những gì mà hắn không nói ra, là yêu thương cùng quan tâm.

Có thể gả cho Tây Môn Quý làm vợ, thật sự là sự kiện đẹp nhất trong sinh mệnh của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhuyễn Nương Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Người là sắt, com là thép, lời này một chút cũng không sai.

Tú Oa bị con đối làm hư thân mình, được dốc lòng điều dưỡng, ngày ngày ba bữa phong phú, hơn nữa đại phu trước khi đào tẩu có cho một đơn thuốc toàn thuốc bổ, nàng chỉ tĩnh dưỡng mấy ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt rốt cuộc lại lần nữa hồng nhuận trở lại.

Mọi người ở Tây Môn gia đều bị nàng làm sợ hãi. Bọn họ luôn đem con đối đặt lên hàng đầu, cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua, có người có thể đối bụng đến mức kiệt sức té xỉu.

Từ sau khi thiếu phu nhân được gả tới đây, toàn bộ Tây Môn Bảo đều thay đổi cái nhìn, bọn họ lúc đầu chỉ quan tâm đến đồ cưới. Nhưng sau khi ở chung một thời gian, cho đến khi Tú Oa té xỉu, bọn họ mới tỉnh ngộ, sự tồn tại của thiếu phu nhân có bao nhiêu trọng yếu.

Vì muốn nàng khôi phục khỏe mạnh, mọi người thay phiên mang đồ ăn đến, hỏi thăm tình trạng mỗi ngày của nàng. Công công bà bà đối nàng hỏi han ân cần, Tây Môn Quý lại dặn phòng bếp, mỗi ngày đều hầm canh gà cùng cháo nhạt, tự mình giám sát việc cho nàng ăn, lúc nào cũng phải tận mắt nhìn đến khi nàng ăn xong, hẳn mới có thể yên tâm.

Liên tiếp bị 「nuôi nấng」 một thời gian, Tú Oa dần dần có chút bứt rứt khó chịu.

Có lúc, thừa dịp trượng phu bưng cháo cho ăn, nàng thật vất vả nuốt một miếng cháo, tranh thủ lúc hắn thổi nguội cháo, mở miệng.

「phu quân,」 nếu không nói chuyện, thìa cháo nóng tiếp theo sẽ đưa ngay vào miệng nàng.「ta cảm thấy, bản thân mình đã khỏe nhiều.」

「nha,」 hắn lên tiếng.「ngoan, lại ăn đi.」

「ách.....」

「cháo này không ngon sao?」 ánh mắt hắn trừng lớn, nhú mày nhăn mặt, như là chuẩn bị đi tìm đầu bếp hảo hảo dạy dỗ một phen.

「không đúng không đúng!」 Tú Oa vội vàng lắc đầu.「cháo này hương vị ngon lắm, ta thực thích ăn!」 vì tránh cho liên lụy người vô tội, nàng vội vàng nói.

Đầu bếp là nàng mang theo từ Đông Phương gia tới, hầu hạ nàng hơn mười năm, sớm đã quen thuộc khẩu vị của nàng. Vì sợ thuốc bỏ ngấy miệng, đầu bếp nấu nhiều loại thức ăn đều là thứ nhẹ nhàng ngon miệng, dễ dàng tiêu hóa.

「vậy tại sao nàng không ăn nữa?」 Tây Môn Quý mày vẫn nhíu lại, bày ra bộ dáng không quá tin tưởng.

「ta ăn no rồi.」 nàng nhẹ giọng nói, trong mắt tràn đầy khẩn cầu.「phu quân, ta đã tỉnh dưỡng vài ngày, thân mình cũng tốt hơn, ta muốn.....」

「cái gì?」

「ta muốn xuống giường đi một chút.」

Hắn một chút cũng không đồng ý.「đi xuống làm gì?」

「chính là đi chung quanh nhìn xem.」 biểu tình hắn khẩn trương, làm cho nàng trong lòng ảm áp.「trong nhà có không ít việc cần phải để ý, trong lòng ta thật sự lo lắng.」

「đẹp đẹp làm gì! Tất cả đều để cho ta lo.」 thân thể cao lớn tới gần trên giường bé, nghiêm chỉnh nói chuyện.「bất luận có chuyện gì, toàn bộ đều để cho ta lo lắng, nàng ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho khỏe là được.」

Kết quả là trượng phu toàn lực ngăn trở, ngày Tú Oa 「tái nhậm chức」 càng xa xa không hẹn.

Nhưng cứ như vậy bị nhốt tại trong phòng, nàng cũng thật sự ngồi yên không được, nếu không thể hao phí thể lực, nàng chỉ có thể huy động trí nhớ, phân phó Thúc nhi đem sổ sách đưa tới, đem bàn tính mở ra, sau đó liền ngồi tính toán sổ sách, bắt đầu đẩy đẩy đánh đánh.

Mới đầu, Tây Môn Quý đối với chuỗi hạt châu đen trong tay thê tử kia không hề quan tâm. Dù sao hắn đã tự tay thí nghiệm qua, biết bàn hạt châu đen kia thật sự tâm thương, không phải là cái gì quý giá, dù sao việc đẩy hạt châu cũng không tốn của nàng bao nhiêu khí lực.

Nhưng mà liên tiếp hai, ba ngày, Tú Oa ngồi ở bên cạnh bàn, dùng đầu ngón tay trắng nõn, không ngừng đẩy hạt châu, một bên còn dùng bút viết chữ lên sổ, chuyện tình buồn tẻ như vậy, nàng chẳng những không có một tia phiền chán, ngược lại còn giống như là thích thú.

Thậm chí vào đêm, nàng còn muốn đốt nến, dưới ánh đèn tiếp tục đẩy đẩy đánh đánh hạt châu.

Nàng tuy rằng không biết phiền chán, nhưng Tây Môn Quý đã bị vắng vẻ đã lâu, lại bắt đầu cảm thấy nhàm chán.

Rốt cục, có một ngày trở về phòng, nhìn thấy thê tử còn vui đùa viết viết đánh đánh, hắn rốt cuộc nhịn không được, đi thông thả đi đến phía sau nàng, đứng nhìn một lúc, sau mới mở miệng hỏi:「đây là cái gì?」

Tú Oa đang chuyên tâm, kinh ngạc quay đầu, mãi đến lúc này, mới phát hiện trượng phu đã vào phòng, còn không biết ở phía sau nàng đứng đã bao lâu.

「phu quân chỉ là cái gì?」 nàng có chút hoang mang.

「hạt châu đen nàng đẩy trong tay.」 hắn chỉ vào trong tay nàng cùng cái kia làm hắn tò mò đã lâu.

Tú Oa cầm lấy bàn tính, mắt to đen thui chớp chớp.

「 này sao?」

「 đúng 」 hấn gặt đầu.

「 đây là bàn tính.」

Mới đầu, nàng còn có chút kinh ngạc, kinh ngạc vì hấn không biết bàn tính là gì. Nhưng nghĩ lại thấy đúng, dân chúng bình thường nếu không phải là thương gia, cũng rất ít người có thể học được loại phương thức tính toán này. Huống chi, trọng phu thân ái của nàng trước đây nghề nghiệp vẫn là một tên thô phi, căn bản là không cơ hội tiếp xúc loại bàn tính này nọ.

Nếu trọng phu đã đặt câu hỏi, nàng làm theo từ tự nhiên sẽ hạo hạo trả lời.

Tay nhỏ bé trắng nõn cầm lấy bàn tính thượng nhị hạ ngũ. Bàn tính này là ca ca thỉnh người đặc chế, thích hợp với tay nhỏ bé của nàng, so với cái của thương gia dùng thì ngắn nhỏ nhẹ nhàng hơn.

Nàng cẩn thận giải thích.

「 hạt châu này được xâu bằng que gỗ, mỗi hạt là một đơn vị, mỗi xâu hạt châu thì hơn nhau mười đơn vị, một bàn tính có khoảng mười ba xâu hạt châu, chỉ cần đẩy hạt châu lên hoặc xuống, là có thể giúp ta tính toán.」

Việc tính bàn tính gỗ của người xưa căn bản là dựa trên số học thông thường. Cấu tạo gồm nhiều trục số, mỗi trục số biểu thị một hàng/lớp (đơn vị, chục, trăm, ngàn, vạn, ức, triệu, ...) và đều được chia thành 2 nửa bởi thanh ngang. Nửa trên chỉ có 2 con số, mỗi con biểu thị 5 đơn vị. Nửa dưới có 4-6 con số, mỗi con biểu thị 1 đơn vị.

Chia mỗi cột ra thành hàng đơn vị, hàng chục, hàng trăm, hàng ngàn, chục ngàn, trăm ngàn, v.v... bắt đầu tính từ hàng đầu tiên, gạt hết các phím về hai rìa của bàn tính (thường là phía trên 2 phím và phía dưới 5 phím), sau đó bắt đầu đếm từ từ, cứ mỗi một số như vậy là bạn đẩy một phím lên, được 5 phím (tức 5 số) thì gạt một phím ở trên xuống, như vậy cứ mỗi một phím ở trên gạt xuống sẽ được tính là 5 (tùy theo ở hàng nào, nếu là đơn vị thì là 5 đv, hàng chục thì là 5 chục...).

(tham khảo trên <http://vn.answers.yahoo.com/question/index?qid=20071211055007AAB92gf>, phần này bản convert đọc hiểu gì chết liền)

「 tính toán?」 Tây Môn Quý hai tay ôm ngực, hỏi luôn.「 tính toán cái gì?」

「 tính toán sổ sách a.」 nàng trừng mắt nhìn.「 mấy ngày nữa, mọi người không phải định xuất môn sao? Ta phải đem lợi nhuận lần này tính toán tốt, mới có thể định ra kế tiếp nên chi cái gì. Thuận tiện lên kế hoạch, có thể hay không gửi tiền cho mọi người lên kinh mua chút thứ đem về.」

Lời theo nói tuy rằng từng chữ rõ ràng, nhưng Tây Môn Quý cũng nghe không hiểu đầu vào đầu. Từng chữ tách ra mà nói, hấn đều có thể nghe hiểu được, nhưng mà không biết như thế nào, chỉ cần đem chữ xâu lại một chỗ, hấn sẽ bắt đầu hoài nghi lỗi tại chính mình có phải hay không có vấn đề.

Mất thấy trọng phu không hiểu, Tú Oa đành phải thay đổi phương thức, chọn ví dụ đơn giản dễ hiểu nhất nói.「 tóm lại, ta là tính toán, lợi nhuận lần này có thể nuôi mọi người ăn trong bao lâu.」

Nha, ăn cơm!

Đầu óc Tây Môn Quý bỗng trở nên sáng lạn.

Tốt lắm, những lời này hấn nghe liền đã hiểu!

Bị gọi lên hưng trí, hấn kéo lấy ghế dựa, ngồi xuống ở bên người nàng, đưa đầu về phía nàng, nhìn chăm chăm sổ ghi chép kia tràn ngập chữ đen rậm rạp, hưng trí bừng bừng hỏi:「 như vậy chuyến này, có thể cho chúng ta ăn trong bao lâu?」

「 chàng đợi chút.」 Tú Oa lật lật sổ sách, xem xét trong chốc lát, tiếp theo mới nói:「 trừ đi một ít chi tiêu vặt, tốn thêm một chút ngân lượng để mua thêm trang bị mới, còn lại có thể làm cho chúng ta ăn ba tháng, mãi cho đến sau lễ mừng năm mới, cũng có thể dư.」

Ba tháng, cũng không tệ lắm! Xem ra, năm nay có thể thoải mái rồi!

Trước đây bọn họ xuất môn cướp bóc, bởi vì không nhìn được giá trị của thương phẩm, có khi cướp về vật phẩm mà không có người đến chuộc. Cho dù có thể khiến người ta chuộc đồ, cũng chỉ đòi số ngân lượng không bao nhiêu, cho nên bọn họ rõ ràng chỉ cướp gà vịt dê cừu, tiểu mã lừa mịch, lấy phương châm 「 có thể ăn 」 làm nguyên tắc cướp bóc cao nhất.

Thấy tay nàng nhỏ bé làm việc hăng say, đem sổ ghi chép lại lật đến trang tiếp theo, đặt bút viết xuống một vài chữ, hấn tò mò lại hỏi.

「 nàng đang viết cái gì?」

「 tiền hai ngày sau, Ngân Bảo không phải cầm một phong thư khác lại đây sao?」

Hấn gặt gặt đầu.「 là sinh ý từ Trần gia trang kia?」

「 ần!」 nàng ôn nhu cười.「 Trần gia trang nghe được Đông Phương gia muốn mời chúng ta tái hàng, quyết định cũng muốn gia nhập chuyến này.」

「 như vậy, bọn họ đưa ngân lượng, có thể cho chúng ta ăn trong bao lâu?」 vấn đề này là quan trọng nhất !

「 ước chừng được hai mươi ngày.」

Tây Môn Quý hai mắt sáng lên, cảm thấy thê tử thật thần thông quảng đại, chỉ dùng đầu ngón tay đẩy đẩy tính tính, lại lấy bút lông viết chút con số, có thể biến ra ngân lượng lại tính được com trong bao nhiêu ngày.

Hắn cũng vươn tay đến, học nàng lật lật sổ sách, chỉ vào một cái hạng mục trong đó, hưng phấn không thôi hỏi:「 kia thì sao? Có thể ăn trong mấy ngày?」

「 sinh ý này khá nhỏ, chỉ tới tính thành phụ cận mà thôi, đại khái được bảy, tám ngày.」 xem trọng phu có hứng thú như vậy, nàng cũng cảm thấy cao hứng, cũng đưa ra đề nghị.「 tuy nhiên, kinh thành cùng tính thành ở cùng một hướng, có thể cùng vận chuyển chung với hàng hóa Đông Phương gia, có thể giảm chút chi phí.」

「 hảo, tất cả theo lời nàng!」 hắn bắt đầu bội phục thê tử hảo bản sự !「 còn có đề nghị gì tốt? Đề nói ra xem xem.」 bàn tay to của hắn duỗi ra, đem nàng kéo đến trên đùi.

Mới đầu, đám hỏi hai nhà chỉ là kẻ tạm thích ứng, hứng thú của hắn đối với đồ cưới cao hơn tân nương. Nhưng đêm đó ở Đông Phương gia, tiểu nữ nhân nhuyển nộn kia bị hắn hôn, tư vị của nàng lại khiến cho hắn hàng đêm khó quên; Hắn quên không được đôi môi đỏ mọng của nàng, hương khí của nàng, đường cong của nàng bị quần áo che lại, nếu không phải vì Đông Phương Dục chọn hôn kỳ còn trong kỳ hạn hắn có thể nhẫn nại, hắn tám phần có khả năng chạy tới cướp cô dâu.

Sau khi thành thân, hắn nhìn nàng việc đông việc tây, khắp nơi vì hắn, vì Tây Môn gia mà suy nghĩ, cố gắng cải thiện hoàn cảnh. Nàng ôn nhu, nàng thật lòng, dễ dàng có thể thu mua lòng người — bao gồm có cả hắn ở bên trong!

Tú Oa mặt ửng đỏ, đối với lúc vợ chồng thân thiết vẫn là thẹn thùng thật sự. Bị trọng phu ôm như vậy, tay nhỏ bé của nàng chạm vào sau gáy hắn, hai mắt lại không biết nên làm sao, chỉ có thể cúi đầu, cơ hồ rúc hẳn vào trong ngực của hắn.

「 lúc này tất cả đều là hàng thượng đẳng, nhưng vào thời điểm quay về, trừ ra Đông Phương gia nhờ bảo tiêu gì đó, xe còn có thể chở thêm được một chút. Không bằng, chúng ta liền vào kinh thành lấy hàng, tỷ như hương liệu phía nam, tơ lụa thượng đẳng, vận chuyển trở về, sau đó bán lại cho thương nhân biên quan phía bắc.」

Tay nhỏ bé bận rộn tiếp tục đánh đánh bàn tính. Nàng tiếp tục nói:「 bởi vậy, lợi nhuận sẽ nhiều hơn, nói không chừng ngay cả chi phí vận chuyển lần này, cũng có thể kiếm trở về.」

Tây Môn Quý như là đệ tử lắng nghe lời dạy dỗ, cho đến khi nàng nói hết một đoạn dài, mới mở miệng đặt câu hỏi:「 chi cần đem này nợ từ kinh thành mang về, là có thể kiếm tiền sao?」 đây là chuyện hắn chưa từng nghĩ tới.

「 ần.」 nàng gật gật đầu, mở to mắt đen láy.「 chúng ta ở đây có thứ này thứ nọ, ở kinh thành không có, sẽ thứ quý hiếm. Trong kinh thành có thứ hay, chúng ta ở đây cũng không nhất định đã có, cho nên có thể mua từ bọn họ đem về đây bán. Cùng một vật phẩm, ở địa phương khác nhau cũng sẽ có giá khác nhau. Huống hồ, kinh thành cách nơi này cũng khá xa, vận chuyển hàng hóa khó khăn, lại thường xuyên gặp phải thổ phi chặn đường cướp bóc —」 nói tới đây, Tú Oa xấu hổ ngừng lại một chút, vụng trộm hướng trọng phu liếc mắt một cái.

Ô ô, nàng thiếu chút nữa đã quên, nàng lúc này chính là đang ngồi trên đùi tiền nhiệm đầu lĩnh thổ phi.

Tây Môn Quý thật ra lại không ngại.

「 xem ra, làm buôn bán so với làm cường đạo dễ dàng hơn.」

Tú Oa ngẩng đầu lên, vui sướng cười.

Tuy rằng nói, thành lập tiêu cục thật là con đường quang minh, nhưng cũng khiến nàng tiêu phí không ít võ mồm. Nhưng thân là con của tộc trưởng, Tây Môn Quý áp lực chắc chắn so với nàng nặng nề hơn rất nhiều. Nếu không nhờ hắn toàn lực duy trì, đủ loại đề nghị của nàng có thể hoàn toàn không cần phải sử dụng đến.

Hắn đối với nàng sùng nịch, tuy rằng chưa bao giờ từng nói rõ, nhưng nàng lại luôn cảm nhận được rất rõ ràng.

Ngoài cửa sổ gió lạnh vù vù thổi, nhưng dưới ánh nến trong phòng, có trọng phu làm bạn cùng ôm ấp, nàng một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Tây Môn Quý ôm thê tử, lại nhìn nhìn sổ sách, nếu có chút dăm chiêu nói:「 thì ra Đông Phương gia chính nhờ như vậy nên mới càng lúc càng có tiền.」 hắn nhìn nàng, còn nói:「 khó trách ca ca nàng khi đó còn không nguyện ý để nàng gả tới đây.」

「 dĩ?」

Nguyên lai là hắn biết, nàng còn tưởng rằng, hắn căn bản không hiểu được.

Tây Môn Quý giờ lên mây rậm, thần bí cười.「 hắc hắc, ta cũng biết được cách xem sắc mặt người khác.」

「 lúc đó, ta cũng nghĩ chàng chắc chắn sẽ chọn tỷ tỷ.」 nàng nhỏ giọng nói, nhìn chăm chú vào con người của hắn, trong lòng lại như lúc đó bất an.

「 nhưng ta không có.」 nói thực ra, hắn đã không còn nhớ tỷ tỷ của nàng bộ dáng như thế nào nữa.

Hắn cúi đầu đến, đem thê tử trong lòng ôm chặt, sau đó mới ở bên tai nàng thận trọng nghiêm túc nói:

「 Tú Oa.」

「 ân?」 nàng ngẩng đầu lên.

「 ta thật cao hứng, người ta lấy là nàng.」

Có thư xác nhận từ Đông Phương gia, công việc Tây Môn tiêu cực dần dần đi vào quỹ đạo.

Nguyên bản tiếng gầm phản đối, trong thời gian rất ngắn, hoàn toàn chuyển thành ca ngợi. Nhắc tới Tú Oa, mỗi người đều là khen luôn miệng, một khi gặp phải cái gì phiền toái, cũng có thói quen trước hết mời nàng đến giải quyết. Đối vị thiếu phu nhân này, trong lòng bọn họ vừa kính lại yêu, đem nàng trở thành cứu tinh của Tây Môn Bảo.

Nhờ mọi người phối hợp, công việc tu sửa Tây Môn Bảo, tiến hành hết sức thuận lợi.

Tây Môn Quý bận rộn bảo tiêu cùng mua bán, Tú Oa lại tất bật chỉnh trang Tây Môn Bảo. Vợ chồng một trong một ngoài phối hợp vô cùng tốt, Tây Môn Bảo rách nát, rốt cục nhìn thấy một đường ánh rạng đông, tuy nói trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa có khả năng khôi phục vinh cảnh ngày xưa, nhưng ít nhất mọi người đều có thể an cư lạc nghiệp, cầu cái yên ổn.

Nhưng, tiêu cực làm ăn tốt, cũng đồng nghĩa với việc nàng cô chăm sóc miên man đêm trở nên nhiều hơn. Hơn nữa mỗi khi hắn chuyển hàng đến kinh thành, một chuyến đi cũng phải trên dưới mười ngày, không có hắn làm bạn, từng cái rét lạnh ban đêm, nàng đều cảm thấy thật sự cô đơn.

Ngay cả vào ngày đông chí, Tây Môn Quý cũng không có ở nhà.

Đi dạo quanh Tây Môn Bảo, nhìn từng nhà đều truyền đến tiếng cười vui vẻ, Tú Oa trong lòng phiền muộn càng nhiều. Tính từng ngày, chuyển tiêu hắn áp tải phải qua hai ngày nữa mới có thể trở về.....

「 nhị cô nương? Nhị cô nương?」 Thúy nhi nghiêng đầu, thật cẩn thận hỏi:「 người có khỏe không? Có thấy lạnh không, thân mình có thoải mái không?」 nàng vừa mới nghe thấy nhị cô nương hít một hơi rất sâu nha!

Tú Oa lắc đầu.「 ta không sao.」

「 nhưng là, nhị cô nương, thời tiết thật sự rất lạnh nha!」 Thúy nhi lạnh đến phát run.「 chúng ta trở về phòng đi, được không?」

「 không, ta còn muốn nhìn xem chút nữa.」 trong bảo còn rất nhiều nhà bỏ hoang, để đó không dùng trong nhiều năm. Mấy ngày trước đây nàng có phái người đến quét tước qua, nhân tiện nhìn xem còn có cái gì có thể sử dụng.「 còn có, Thúy nhi, đừng gọi ta là nhị cô nương, phải gọi là thiếu phu nhân.」 nàng nhắc nhở.

「 nha.」 nàng chính là quen miệng thôi! Thúy nhi giả trang cái mặt quỷ, thật sự là rất lạnh nha, nhưng nàng lại không dám khuyên Tú Oa lần nữa, chỉ có thể nói:「 nhị cô nương — ách, không phải, ta là nói, thiếu phu nhân, ta đây trở về thay người lấy kiện áo choàng đến.」

「 đi đi!」 Tú Oa phát phát tay.

Được chủ tử cho phép, Thúy nhi cao hứng xoay người, thùng thùng thùng nhắm thẳng Tây Môn gia chạy về.

Tú Oa một mình một người, tiếp tục đi đến phía trước, hướng tới khu nhà trống. Nàng bắt chập cái lạnh, mở cửa từng căn nhà, đánh giá tình trạng trong phòng.

Đây đều là phòng ở có chút cũ, giống mọi phòng ở khác, sau khi quét tước đã có thể thấy được vật liệu ban đầu xây dựng dùng là gỗ tốt nhất, có phòng thậm chí còn có cả cái bàn cùng giường còn dùng được.

Lúc trước chỉnh trang một lần đã tốn không ít ngân lượng, việc chỉnh đốn mấy căn phòng này cũng không cần gấp, trọng điểm trước mắt vẫn là cải thiện nơi mọi người ở đã.....

Ngoài phòng truyền đến tiếng vang, nàng còn tưởng rằng là Thúy nhi đã quay lại, xoay người rời khỏi căn nhà, hướng về phía truyền đến thanh âm kêu:「 Thúy nhi, ta ở đây —」 tiếng nói biến mất ở trong gió lạnh, nàng bỗng đột nhiên ngẩn ngẩn cả người.

Xuất hiện ở trước mắt không phải là Thúy nhi, mà là người lúc này vẫn còn đang trên đường, hai ngày sau mới có thể trở về, Tây Môn Quý.

Nhìn thấy thê tử, hắn gọn gàng xoay người xuống ngựa, cất bước hướng nàng đi tới, sải chân rất rộng, rất nhanh đã tiến đến gần.

「phu, phu quân?」 nàng vẫn còn khiếp sợ bên trong, 「người không phải. Không phải còn muốn tiếp qua.」 vòng ôm mãnh liệt đưa nàng vào lòng ngực rộng lớn kia, siết chặt khiến cho nàng cơ hồ không thể nói chuyện.

Khuôn mặt tuần tú tục tăng kia vùi vào mái tóc đen dày của nàng, dùng sức hít sâu, tham lam ngửi mùi thơm thảo nhiên chỉ thuộc về nàng kia.

「ta tách khỏi bọn họ chạy về trước, mới có thể trở về ngay ngày đông chí.」 Tây Môn Quý dùng cái mũi cọ xát da thịt nhuyển nộn kia, như là mãnh thú xác định bạn lữ. 「ta nhớ nàng.」 hắn không chút nào che giấu nói.

Nàng cũng nhớ hắn!

Mãi đến khi bị hắn ôm vào trong ngực, nàng mới biết được chính mình nhớ hắn biết bao nhiêu, nghĩ đến mức tim đã rất đau.

Thân hình hai người kề sát, nàng bị nhốt trong lòng ngực của hắn, cho dù cách một lớp xiêm y rất dày, cũng có thể cảm nhận được giữa hai chân hắn nóng cứng rắn, nàng rơi vào mê vông rất nhanh.

Hắn muốn tiến vào nàng, một lần lại một lần, càng lửa nóng, càng kích động, cặp con ngươi đen kia có lửa dục vọng nóng bỏng.

Tình dục động lại đã lâu cùng với nồng đậm tương tư, rốt cuộc không thể nhẫn nại. Hắn ôm chặt lấy thê tử, hướng về một gian nhà trống bước vào, một cước đem cửa đá văng, liền ôm nàng nhẹ nhàng đến giường đặt xuống, sau đó cởi đi áo khoác lông sói trên người.

Giường lạnh như băng, đem Tú Oa đông lạnh hoàn hồn, nàng hiểu được ý đồ của trượng phu, ở trong phòng u ám, kinh hoàng ngồi bật dậy, xoay người vội vàng hướng vách tường bỏ chạy.

Chính là, còn chưa có chạm đến vách tường, phía sau liền truyền đến tiếng bắt mẫn lắm lắm.

「trở về!」 hắn chụp lấy mắt cá chân của nàng, không cho nàng đào tẩu.

「không được, sẽ có người đến.」 nàng bất lực khẽ nói, chống cự không nổi bá đạo của hắn, thân hình kiều nhỏ lại lần nữa bị kéo về mép giường, nằm trên tấm áo khoác lông sói kia.

「vùng này đều là nhà hoang, sẽ không có người.」 hắn tê thanh gầm nhẹ, dùng một thân cứng rắn áp lên đường cong mềm mại của nàng. Mỗi một lần trở về, dục vọng của hắn luôn đặc biệt mãnh liệt, như là vĩnh viễn cũng muốn không đủ nàng, tiểu yêu tinh của riêng hắn.

Bàn tay to dày rộng hữu lực rất nhanh bỏ quần áo, hắn ngã đen trần trụi, như là nóng lòng muốn trở thành dã thú. Tay hắn tiến vào trong xiêm y của nàng, chạm đến trù khố, dùng ngón tay thô ráp tách nàng ra, lời nói bá đạo lại ôn nhu dỗ nàng ngọt ngào.

Mãnh liệt kích thích, làm cho nàng cong người lên, dưới tay của hắn run run.

Không chỉ như thế, hắn còn để vạt áo của nàng mở rộng, dùng lời lẽ nóng bỏng khiêu khích nàng mẫn cảm, đầu lưỡi linh hoạt, miêu tả hình dạng của nàng, nuốt lấy âm áp của nàng, nhấm nháp nàng như là nhấm nháp mật ngọt.

「phu, phu quân.」 nàng nằm trên lớp lông sói, thân mình không chịu nổi khổng chế đong đưa, bị đầu lưỡi hắn liên tục chạm đến mà phập phồng.

Ánh nắng theo cửa sổ căn phòng chiếu xuống, u ám trong ánh sáng phá lệ bắt mắt.

Ánh sáng dừng lại ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn mê loạn, chiếu rọi con ngươi của nàng lơ mơ mang lệ cùng đôi môi hồng nhuận. Áo choàng dày rộng bị mở ra, da thịt trắng nõn một tắc lại một tắc lộ ra.

Vứt áo khoác xuống đất, trên thân mình kiều nhỏ chỉ còn lại có cái yếm đơn bạc thêu hoa. Hắn cởi đi dây cột, dự định xóc lên lớp vải dệt chướng mắt kia, lại gặp phải chống cự ngoài ý muốn.

「không cần.」 nàng kiều nhuyển vô lực, tuy rằng một phần trong nàng đã chìm vào khoái cảm, nhưng vẫn cố chấp giữ lấy cái yếm, thân mình trên lớp lông sói xoay xoay, lộ ra lưng trơn bóng.

「vì sao không cho ta xem?」 thanh âm thấp trầm, tựa vào bên tai nàng nói nhỏ, còn thông thả hôn lấy lỗ tai của nàng, làm cho như lời từng chữ của hắn, đều thành chú ngữ dụ dỗ. 「Tú Oa, ta muốn xem.」

Nàng run run ngậm nhẹ, cảm giác được bàn tay to của hắn, sớm đã lặng lẽ từ phía sau tiến lên thử thăm dò ướt át của nàng.

「ta. Ta. Ta rất béo.」 khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lớp lông sói, theo ngón tay hắn ra vào sâu cạn, run rẩy than nhẹ.

Nàng vẫn để ý dáng người chính mình, nhất là trước ngực, cùng tỷ tỷ hoàn toàn tròn trịa hơn rất nhiều, lại là nơi mà nàng tự ti nhất. Thành thân đến nay, mỗi lần hoan ái, nàng luôn băn khoăn, hắn có phải hay không để ý trước ngực nàng quá mức tròn trịa bắt mắt.

Ban đêm hoặc là chỗ tối hoan ái, có thể có chút che lấp, nhưng ánh sáng trước mắt này, lại khiến nàng không có chỗ nào che giấu, khiến hắn nhìn không sót một cái gì.

Brà tay dày rộng nam tính ấn vào lớp lông sói cùng thân thể mềm mại, nắm bóp phần đầy đặn trắng nõn của nàng, dùng đầu ngón tay thô ráp đùa nụ

hoa nộn nộn của nàng, mãi đến khi nàng run rẩy không thôi.

「 này không phải béo.」 hắn còn thật sự nói cho nàng, liên tục khiêu khích, cho đến lúc nàng toàn thân run rẩy, rốt cuộc giữ không nổi dây cột. Hắn mới cắn lấy lớp vải dệt, giặt lấy cái yếm kia, đem nàng cuớp lại đây.

Nàng còn dùng hai tay miễn cưỡng muốn che lấp.「 nhưng là.....」

Không phải béo? Thật vậy chăng?

Tỷ tỷ luôn ghét bỏ nàng, cười nhạo nàng, nói trước ngực nàng đầy đặn đủ để dọa lui nam nhân. Mà trong lòng của nàng, từ nhỏ cũng chỉ có hắn tồn tại, nàng tất nhiên sợ hắn sẽ ghét bỏ, cho nên luôn đem chính mình giấu trong áo choàng rộng thùng thình.

「 ta rất thích.」 khuôn mặt tuấn tú vui vào phần nở nang nhuyễn nộn, hắn thành kính thưởng thức, cực độ mê luyến xúc cảm tốt đẹp này.「 nàng thật đẹp.」 hắn vừa nói vừa hôn.

Tú Oa nhẹ nhàng run run, vươn hai tay, ôm chặt cổ cường tráng của trượng phu. Nàng vẫn không biết là chính mình xinh đẹp, mãi đến khi chính mồm hắn nói ra những lời này, khúc mắc của nàng từ trước tới nay mới được giải khai.

Nàng chỉ hướng về hắn, khi hắn nói nàng xinh đẹp, nàng liền cảm thấy chính mình thật sự trở nên xinh đẹp.

Tay nhỏ bé trắng nõn, kéo cổ hắn xuống thấp, nàng chủ động vượt qua e lệ, đưa lên môi mềm đỏ mọng, chạm vào bạc môi nam tính nóng bỏng kia, dùng phương thức mà hắn dạy nàng, trúc trắc hôn hắn.

Kỹ xảo mới lạ mang đến kích thích to lớn, sự vui thích rít gào lẫn lộn ở trong ngực hắn. Hắn nâng lên đôi chân thon dài kia, đặt lên đầu vai, làm lộ ra đóa hoa ướt át, thân mình thật lớn, nhanh để vào nhuyễn nhuận của nàng, thứ nóng cứng rắn chậm rãi trong xâm nhập thân thể của nàng, làm phong phú toàn bộ của nàng.

Chân bó rắng nõn, bởi vì hắn đưa thân tiến lên, bắt lực ở trong không trung run run.

「 a..... Aha..... Aha..... Phu, phu quân, nha..... Ta..... Ta.....」 tiếng ngâm kiều mị, theo luật động mãnh liệt, phiêu đảng ở trong căn nhà. Hắn mạnh mẽ cùng nàng mềm mại, theo một lần một lần luật động, tiến đến chỗ sâu nhất trong nàng.

Không biết khi nào, phía chân trời bắt đầu bay xuống bông tuyết.

Bông tuyết theo mái ngói bay xuống, dừng ở trên vai hắn, chớp mắt đã bị nhiệt khí hòa tan.

Mà bông tuyết rơi ở trên người nàng, cũng là mãnh liệt kích thích, làm cho nàng không tự chủ được run rẩy, ướt át mềm mại, khiến hắn cường ngạnh luật động càng nhanh, cho đến khi hắn rốt cuộc chịu không nổi lớn tiếng rít gào.

Hắn cúi đầu xuống, thô bạo hôn lên bông tuyết trên da thịt trắng nõn, tay to đang cầm hông nàng mướt mà, tiến lên càng sâu càng nhanh hơn, lực lượng cường đại, phăng phát muốn xỏ xuyên qua mềm mại của nàng.

Niềm vui thích tràn đầy làm cho nàng cơ hồ không chịu nổi, thân mình nhuyễn nộn theo tốc độ hắn tiến lên. Hắn nóng bỏng, theo vài cái cuối cùng tiến lên, trở nên càng lớn, càng cứng rắn, nàng rên rỉ liên hồi, run run lại run run, chìm trong khoái cảm bao phủ.....

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhuyễn Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Bông tuyết bay tán loạn, càng gần đến cuối năm, trong kinh thành lại truyền đến tin xấu.

Tiêu cục hoạt động thuận lợi, trước lễ mừng năm mới đơn đặt hàng lại đặc biệt rất nhiều. Các nam nhân chia nhau chuyển hàng đi, sau đó sẽ trở về nhà hỗ trợ chuẩn bị lễ mừng năm mới.

Thân là con của tộc trưởng, Tây Môn Quý cùng Kim Bảo thống lĩnh một đội nhân mã, phụ trách chuyển hàng chuyển đi xa nhất cũng là chuyển hàng quý nhất, bảo tiêu hơn mười xe hàng, xuất phát đi kinh thành, dựa theo kế hoạch đã định trước, bọn họ tuyệt đối có đủ thời gian để trở về trước lễ mừng năm mới.

Tú Oa trái chờ phải mong, đợi mãi đến giữa trưa ngày hai mươi lăm tháng mười hai vẫn không thấy thân ảnh trượng phu. Nàng ngồi ở trong đại sảnh, si ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn hơn vài canh giờ không nhúc nhích tựa như bức tượng bằng bạch ngọc.

Thấy nàng lo lắng như vậy, ngồi ở ghế chủ vị, Tây Môn Tài đang chờ ăn cơm trưa nhìn không được mở miệng.「 Tú Oa à, con đừng lo lắng như vậy, a Quý bọn nó võ công tốt lắm, cho dù gặp cái gì phiền toái, cũng không làm khó được bọn nó đâu.」

Bạch Thu Lan cũng thở dài, đối với thân thủ đám con trai có mười phần tin tưởng.「 đúng vậy, chắc chắn là do tuyệt quá dày, hành trình trở về có khi lùi lại vài ngày.」

「 cảm ơn cha mẹ, ta đã biết.」 nàng miễn cưỡng tươi cười, trong lòng lại vẫn rất u ám.

Tuy rằng nói từ Tây Môn Bảo đến kinh thành đường xá xa xôi, ngày về trễ hơn dự định cũng không phải lần đầu tiên xảy ra, nhưng lúc này lại nghiêm trọng nhất, đến nay đã muộn năm ngày. Hơn nữa mấy ngày nay nàng luôn cảm thấy tâm thần không yên, cả ngày tâm hoảng ý loạn, thậm chí còn làm ra lỗi sai trước nay chưa từng có, tính sai hẳn vài trường mục.

Dự cảm điềm xấu, giống một khối đá lớn ép tới nàng cơ hồ không thở nổi.

Quả nhiên, hôm đó sau giữa trưa, vừa dùng xong cơm trưa, Ngân Bảo vội vàng chạy về Tây Môn gia, chẳng những thần sắc kinh hoàng, miệng còn hốt hoảng la lớn:「 không tốt, không tốt ! Việc lớn không tốt !」

Tú Oa bỗng nhiên rùng mình, vội vàng chạy ra đón.「 đã xảy ra chuyện gì?」 nàng vội vàng hỏi.

Lần này chuyển hàng Ngân Bảo không đi cùng, sáng nay khi bão tuyết ngừng rơi, Tú Oa mới nhờ hần đi đến thị trấn phụ cận mua thêm chút lương thực trở về. Ai ngờ đầu hần lĩnh ngân lượng ra ngoài, đến khi trở về không mang lương thực về theo, mà là về mặt kinh hoàng.

Hần thở hổn hển nửa ngày, thật vất vả mới lấy lại sức, lúc này mới có biện pháp mở miệng.

「 tàu tử, đại ca hần, bọn họ ở trong kinh, toàn bộ đều đã bị quan phủ bắt!」

Tú Oa sắc mặt chuyển thành trắng bệch.

Công công bà bà nghe thấy tin tức làm cho người ta sợ hãi này, cũng nhanh chóng chạy vội tới, vây quanh Ngân Bảo, hổn hển truy vấn.

「 bị bắt? đã xảy ra chuyện gì?」 Tây Môn Tài chụp lấy con mãnh liệt lắc.

Ngân Bảo bị lắc đến choáng váng đầu, thiếu chút nữa nói không ra lời.「 ách. Cha, người bình tĩnh một chút! Ta là nghe người ta nói, ở kinh thành có thương đội chết thảm, quan phủ nói bọn đại ca giết người cướp của, đem bọn họ tống vào đại lao !」

「 tin này là người ở đâu nghe được ?」 Tú Oa cố gắng chống đỡ tinh thần đặt câu hỏi, không ai phát hiện thân thể của nàng đang khẽ run rẩy.

「 là ở thị trấn bên cạnh a, ta vừa đến nơi đó, chợt nghe thấy tin tức này, trên đường mọi người ai cũng đều đem việc này ra mà bàn tán.」 lúc mới vừa nghe thấy tin tức này, hần đầu tiên là phấn nộ, còn tưởng rằng có tên nào vương bát đần hay nói giỡn, cho đến khi hần nhận ra việc này là thật, sợ tới mức thiếu chút nữa mềm nhũn tay chân, lập tức bỏ chạy về nhà thông báo.

Nghe thấy hai con bị bắt vào đại lao, Tây Môn Tài tức xanh cả mặt, bàn tay to vỗ cái bàn phát ra tiếng vang ầm ầm.「 Ngân Bảo, đem đao của ta lại đây!」

Ngân Bảo không dám chậm trễ, xoay người chạy đến sau ghế chủ vị, đem đại đao kia đã lâu không dùng đến rút ra, hai tay nâng đến dâng cho phụ thân.

「 cha, đao đây!」

「 hảo!」 Tây Môn Tài vung đại đao, vẻ mặt dữ tợn.「 ta đem thứ này lên kinh, tiến vào đại lao cứu bọn nó ra!」

Này còn dám?!「

Kinh hách cực độ ngược lại làm cho nàng phục hồi tinh thần lại. Mắt thấy công công vung đại đao, ngăn cũng ngăn không được, sắp hướng ra bên ngoài, nàng vội vàng kêu to:「 không thể!」

Đại đao đang vung khựng lại ở giữa không trung, hai nam nhân đồng thời quay đầu.

「 vì sao lại ngăn ta?」

「 đúng vậy, tàu tử, chúng ta đây là muốn đi cứu đại ca a!」

Nàng hít sâu một hơi, bức bản thân phải tỉnh táo lại, trong đầu suy nghĩ bay nhanh, nên xử lý chuyện tình khó giải quyết này như thế nào, miệng lại vội vàng thuyết phục hai nam nhân đã muốn hóa điên.「 không thể đi cướp ngục, đó là tội lớn mất đầu.」

「 vậy thì thế nào?」 Tây Môn Tài vỗ ngực.「 ta đây không sợ!」

「 tàu tử, hiện tại cũng không phải là thời điểm nhất gan a!」 Ngân Bảo cũng la hét.

Bình tĩnh!

Tú Oa ở trong lòng mặc niệm.

Nàng không thể dễ tâm loạn, nàng không thể kinh hoảng, nàng phải bảo trì bình tĩnh! Chỉ có bình tĩnh suy nghĩ, mới có cơ hội đưa nhóm người Tây Môn Quý từ trong lao cứu ra.

「cha, quan binh người đông thế mạnh, ngài cùng Ngân Bảo cho dù đi, chỉ sợ cũng cứu không nổi bọn họ.」 nàng giải thích, biết chuyện thứ nhất trước mắt, chính là phải ngăn lại công công.

「này.....」 Tây Môn Tài đỏ bừng mặt, khó xử quát:「chẳng lẽ, con muốn ta trở mặt nhìn hai đứa con bị chém đầu sao?」

「không, của ý của con là, không bằng để cho con lên kinh.」

「con đi?」 Tây Môn Tài sừng sốt, nhìn con dâu kiều kiều nho nhỏ, phảng phất như gió thổi lớn một chút sẽ bị bay đi.

Tú Oa kiên định gật đầu.

「đúng vậy.」

「con là một nữ nhân, đi thì có khả năng làm gì?」

「con ở trong kinh có người quen, có thể dễ dàng tìm hiểu, tra ra chuyện này đến tột cùng là làm sao.」 nàng trấn định nói, trong mắt to hiện ra quyết tâm. 「Tây Môn Bảo trước đây tuy rằng là thỏ phi, nhưng vẫn chưa từng giết người, huống chi tiêu cực hoạt động vẫn tốt, sao còn cần đi giết người cướp của? Con tin tưởng chuyện này nhất định có nhầm lẫn.」

Con dâu nói một phen, tuy rằng nói rất có lý, nhưng sự tình liên quan đến sinh tử của hai đứa con, Tây Môn Tài vẫn không yên lòng. Hắn nhìn mảy, còn muốn mở miệng nói cho con dâu bảo bối, vũ lực mới là biện pháp nhanh nhất, thế từ lại đưa tay chạm lên đầu vai hắn, ngăn hắn hành xử lỗ mãng.

「Tú Oa nói có lý.」 so với trạng thái xúc động, Bạch Thu Lan có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. 「việc này liên lụy đến quan phủ, chúng ta cho dù ra mặt, cũng chắc chắn sẽ chịu thiệt, không bằng để cho Tú Oa đi tìm hiểu đã.」

「này.....」 Tây Môn Tài trừng mắt nhìn bà. 「như thế nào ngay cả nàng cũng nói như vậy?」

Bạch Thu Lan quay đầu, ý bảo trạng thái nhìn lại.

「ngươi xem xem ánh mắt của nàng.」 bọn họ nhìn thấy con dâu sắc mặt tái nhợt, lại nắm chặt hai tay, biểu tình kiên định. Trong mắt của nàng tràn ngập quyết tâm, phảng phất như trên đời này hết thảy cũng không thể ngăn cản chuyện tình nàng sắp phải làm.

「ta tin tưởng, nàng nhất định có biện pháp giúp bọn nó bình an trở về.」

Ngay hôm nghe được tin tức, nàng liền mang theo Thúy Nhi, Ngân Bảo làm lái xe, ngày đêm chạy đến kinh thành, nhưng là đường xá xa xôi, bọn họ đi mất năm ngày mới đến, đang chuẩn bị đi đến lao thăm đám người Tây Môn Quý.

Thực đáng tiếc, nàng đã chậm một bước.

Vừa mới vào thành không lâu, Tú Oa chợt nghe thấy tin tức đám người Tây Môn Quý trốn ngục!

Buổi chiều ba mươi cuối năm, trên đường cái đám đông huyền ảo, trừ bỏ đám người thường chọn mua hàng tết, còn có đại đội quan binh, trang bị đao thương, thần sắc khẩn trương đi quanh.

Tin tức trốn ngục truyền ra ồn ào huyền ảo.

Nghe nói, Tây Môn Quý tấn công cai ngục, mang theo một đám người, từ trong lao một đường đánh ra, đã thương không ít quan binh. Ngay cả quân giáo đầu tiên đến hỗ trợ, định trấn áp, đều bị quyền cước của hắn đánh cho quỵ rạp trên mặt đất, đứng dậy không nổi.

Thừa dịp bọn quan binh đám bị đánh xỉu, đám thi bối rối, bọn họ phát huy công lực chạy trốn khi cướp bóc, trong nháy mắt bỏ chạy không thấy bóng người.

「nhị cô nương, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?」 Thúy Nhi thấy quan binh liên sợ tới mức phát run, vội vàng cầm lấy ống tay áo Tú Oa truy vấn:「chúng ta còn đi đại lao không? Hay là đi cửa hàng Đông Phương gia tìm người hỗ trợ?」

Tú Oa nghĩ nghĩ, một lát sau mới nghiêm túc lắc đầu.

「không được, tin tức hai phủ là thông gia, chắc chắn cũng đã truyền đến kinh thành. Sau khi phu quân trốn ngục, quan phủ nhất định trước tiên sẽ điều tra những địa điểm của Đông Phương gia ở kinh thành.」

「kia.....」Thúy nhi hoảng không biết như thế nào cho phải.

Ngân Bảo cũng gấp đến độ bối rối tay chân.

「tẩu tử, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?」

「chúng ta trước tiên đến hiệu bánh Phụng Tường」 Tú Oa nhỏ giọng nói.

「đi hiệu bánh?」 Ngân Bảo lắc đầu, ngay cả nóng vội, cũng không dám phát giận, chỉ phải đề nghị hỏi:「khi nào thì đi? mà đi đến hiệu bánh làm gì?」

Thúy nhi cũng bắt chước đề nghị hỏi, nhỏ giọng nói cho hân:「hiệu bánh kia là do nhị cô nương mở, hiện tại là Vân Tường đại tỉ quản lý.」 nàng hai mắt sáng ngời, lúc này mới hiểu được.「nhị cô nương, chúng ta muốn đi tìm Vân Tường đại tỉ hỗ trợ, đúng hay không?」

Tú Oa chính là gạt đầu, không nói nữa, bước nhanh dẫn hai người, trà trộn vào bên trong đám đông, hướng hiệu bánh Phụng Tường đi đến.

Nàng vốn có chút lo lắng, Ngân Bảo bình thường cao lớn tuấn mỹ, lại cùng Kim Bảo là huynh đệ song sinh, có thể khiến người bên ngoài chú ý. May mà hôm nay là trừ tịch, trên đường người đến người đi, không ít chủ quán đều vội vàng bán hàng, mọi người cũng vội vàng làm hàng tết, căn bản không rảnh chú ý bọn họ.

Dọc theo đường đi, cũng gặp quan binh vài lần, nhưng đều bị bọn họ né qua. Ba người ở kinh thành đi được một lúc lâu, thật vất vả mới quẹo vào một con đường khác, người mua hàng tết đầy đường, bước nửa bước cũng khó, phải dựa vào Ngân Bảo đi phía trước mở đường mới có thể đi tới.

Nhưng hiệu bánh Phụng Tường ngày thường đã rất đông đúc, đến lễ mừng năm mới, trước cửa lại người ra người vào tấp nập. Tú Oa chen lấn trong đám đông đã bị ép đến thở không nổi, nhưng ở phía trước mắt vẫn là tường người đen đặc.

Từ rất xa nàng đã nhìn thấy Vân Tường đại tỉ, đang muốn mở miệng la lên, một cánh tay trắng kiết lại không tiếng động từ phía sau tiến đến, lặng lẽ bịt chặt miệng của nàng, ngay sau đó mạnh mẽ kéo nàng đi.

「nhị cô nương, nhị cô nương!」

Nàng chỉ kịp nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng của Thúy nhi, thấy hai người lộ vẻ lo lắng. Nhưng hai khuôn mặt đó rất nhanh đã bị chìm lìm ở bên trong biển người.

Người nọ từ phía sau ôm lấy nàng, mạnh bạo kéo nàng vào một con ngõ nhỏ. Bàn tay dày rộng vẫn bịt chặt miệng của nàng, khiến cho nàng không thể kêu ra tiếng.

Tú Oa không có giấy dựa.

Thứ nhất là đối phương quá mức cường tráng, cho dù nàng có giấy dựa, cũng không có tác dụng.

Thứ hai, chỉ trong nháy mắt người nọ chạm đến nàng, nàng đã ngửi thấy hương vị quen thuộc kia, nhận ra thân phận của hân.

Cho nên khi người nọ ôm lấy nàng ở trong ngõ nhỏ âm u thô bạo và cuồng liệt hôn nàng, nàng chẳng những không có một chút sợ hãi, ngược lại là kích động cơ hồ hi cực mà khóc, vươn tay nhỏ bé run run, gắt gao ôm chặt nam nhân nàng yêu nhất.

Tay nhỏ bé mềm mại không xương thông thả mà cẩn thận sờ soạng trên thân thể cao lớn của hân.

Tấm lưng rộng lớn, lồng ngực ấm áp, cánh tay rắn chắc, hơi thở quen thuộc cùng với nụ hôn nồng cháy, đều là những thứ nàng ngày đêm nhớ mong. Nàng ôm chặt trượng phu, xác định trên người hân không có thương tổn gì, chẳng những đầu còn hoàn hảo ở trên cổ, thân thể cũng bình yên vô sự, ngay cả một sợi tóc cũng chưa thiếu.

Liên tục mấy ngày lo lắng, rốt cục đã gặp, nước mắt nàng tràn mi, cơ hồ sẽ rơi lệ.

Tây Môn Quý rời môi nàng thở dốc, tê thanh nói nhỏ.

「đáng chết, ngay từ đầu ta còn nghĩ ta nhìn lầm rồi.」 hân ngẩng đầu lên, chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, không dám tin trừng mắt nhìn nàng.「nàng làm sao có thể ở đây? Nàng hân là phải đang ở nhà a!」

「chàng đã xảy ra chuyện.」 nàng đơn giản trả lời, nói rất thân nhiên. Tay nhỏ bé vỗ về trong ngực hân, nàng ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào ánh mắt của hân.「ta lo lắng cho chàng, không thể nào không đến.」 hân là trượng phu của nàng a! Làm thế tử, làm sao có thể nào trơ mắt khoanh tay đứng nhìn trượng phu bị bỏ tù?

Hân nhắm mắt lại, thở một hơi thật mạnh.

「ta sớm nên đoán được.」 tiểu nữ nhân này tuyệt đối sẽ không bỏ mặc hân không để ý.

Tay nhỏ bé mềm mại cầm lấy vạt áo của hân. Cho dù hém nhỏ tới nhìn không thấy người, thanh âm của nàng cũng giảm đến nhỏ nhất, phá lệ cẩn thận.「

phu quân, Kim Bảo cùng những người khác đâu?」

Tây Môn Quý quay đầu, nhìn ra đám đông trên đường, con người đen bán mị.「 người ở đây nhiều, ngay cả quan binh cũng kiếm không hết, mọi người đã xen lẫn trong đám người.」 hần cũng đề thấp tiếng nói ở bên tai nàng nói nhỏ:「 hôm nay là trừ tịch, vệ binh thủ thành buổi tối so với bình thường ít hơn nhiều, chúng ta chuẩn bị chờ đến đêm, sau đó theo cổng bắc trốn ra.」

Kế hoạch tuy rằng gọn gàng dứt khoát, phù hợp phong cách hành sự của Tây Môn gia, lại dọa Tú Oa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, tay nhỏ bé vội vàng bắt lấy khuôn mặt tuấn tú của trượng phu, khăn trương mảnh liệt lắc đầu.

「 việc này quá nguy hiểm. Nghe ta, chàng nhớ ta từng nói qua về hiệu bánh Phụng Tường không?」

Hắn gật đầu.

「 chính là bởi vì nhớ rõ, ta mới có thể nghĩ đến, phố buôn bán này thật sự nhiều người, mới để cho mọi người trốn tới chỗ này.」

「 chàng tìm được cửa sau hiệu bánh không? Ở cuối hẻm này quẹo phải sau gian thứ năm, là cánh cửa màu đỏ kia.」 nàng lo lắng chỉ đường.

「 ần.」

Sợ hần nóng vội, một lòng đi mạo hiểm, nàng sốt ruột khuyên giải.

「 ở trên đường rất nguy hiểm. Ta đi mở cửa sau, chàng dẫn mọi người đến, trước ở hiệu bánh nghỉ một chút. Kinh lý tam giáo cứu lưu, Vân Tường đại tỉ đều quen biết, nàng nhất định có biện pháp an toàn hơn, đưa chúng ta rời thành.」

「 nàng chắc chắn?」

「 chắc chắn.」 nàng còn thật sự gật gật đầu, một giọt nước mắt lại rơi xuống má, tiết lộ lo lắng của nàng.

Tây Môn Quý nhìn chăm chú vào tiểu nữ nhân trong lòng, nàng cứ như vậy kiều nhỏ, thở ra hơi nào cũng đều đông lạnh thành khói trắng, trong mắt to đen láy còn ngân ngấn nước mắt.

Hắn tin tưởng nàng, cho nên cũng tin người mà nàng tin tưởng.

「 hảo.」 hần quyết định, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đã sắp đông lạnh trong giá rét, cúi đầu lại dùng lực hôn nàng một chút, dùng ngón cái lau đi nước mắt trong khóe mắt nàng, mới từ từ buông nàng ra, nhẹ nhàng nói:「 ta đến cửa sau chờ nàng.」

Nàng gật gật đầu, rời khỏi vòng ôm của trượng phu, lại lần nữa trở lại trên đường cái, ở đằng trước hiệu bánh tìm được hai người đang lo lắng không thôi là Ngân Bảo cùng Thúy nhi, sau đó thật vất vả chen chúc mới có thể bước chân vào cửa tiệm.

Bên trong cửa hàng, mới ra một lô bánh ngọt bát bảo còn hơi nước, vội vàng làm hàng tết một khắc cuối cùng, đám đông chen lấn trong cửa hàng đều có vẻ nhón nháo nhộn nhịp.

Ánh mắt Vân Tường đại tỉ sắc bén, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tú Oa, lập tức đem việc buôn bán giao cho người khác, tự mình dẫn ba người vào nhà, tiến vào trong sương phòng phía sau nghỉ tạm.

Bốn bề vắng lặng, Tú Oa dùng tốc độ nhanh nhất kể cho Vân Tường đại tỉ mọi chuyện, cũng dặn nàng cấm không cho bất luận kẻ nào đi vào hậu viện, sau đó mới tự mình ra hậu viện mở cửa.

Ngoài cửa, Tây Môn Quý mang theo đệ đệ cùng mọi người, sớm tất cả đều đến đông đủ, đến khi nàng mở cửa, một đám lập tức rón ra rón rén tiến vào. Ngân Bảo vừa nhìn thấy Kim Bảo, lập tức tiến ra đón, dùng sức ôm lấy huynh đệ, hai đại nam nhân giống như là hai con gấu bự, gắt gao ôm lấy đối phương.

Đợi cho mọi người toàn bộ đã vào phòng, Tú Oa dặn Thúy nhi cùng Vân Tường đại tỉ chuẩn bị trà nóng cùng bánh ngọt, đồng thời bung lên bàn. Mười nam nhân đang đói bụng, vừa nhìn thấy đồ ăn, liền mạnh mẽ ra tay, một miếng trà một miếng bánh cứ thế nhồi nhét.

Cho đến khi trượng phu uống xong trà, cũng đã ăn no bánh ngọt, Tú Oa thủy chung ngồi ở một bên, mới ôn nhu hỏi:「 đã xảy ra chuyện gì?」

Tây Môn Quý ninh mảy rậm, lại nhấp thêm một ngụm trà nóng, mới đem cái chén dâng thật mạnh xuống.

「 ta cũng không rõ ràng. Chỉ nhớ rõ ngày đó chúng ta mới giao hàng, ở trong thành ở một đêm, ngày hôm sau chuẩn bị rời đi, bọn quan binh tìm tới cửa nói đêm qua trong thành có hai thương đội bị cướp, còn nói chúng ta giết người, đoạt hàng hóa của đối phương.」

「 sau đó thì sao?」 nàng lại hỏi.

「 chúng ta đi theo quan binh đến nha môn, là muốn giải thích rõ ràng sự tình không phải chúng ta làm. Nhưng không ngờ những người đó căn bản không nghe ta giải thích!」 hần nắm chặt quyền, tức giận trừng lớn hai mắt.

Kim Bảo cũng nhin không được xen mồm.

「đúng vậy, tẩu tử, quan binh nói có nhân chứng tận mắt chứng kiến đám cướp của giết người đó mặc quần áo của Tây Môn tiêu cục chúng ta, tên cầm đầu còn mặc cái áo khoác lông sói trắng.»

「điều này sao có thể?» Ngân Bảo cũng kêu lên.「sói trắng không phải ở đâu cũng có! Tấm áo khoác kia của đại ca là lông của đám sói trắng hung hãn hay sấn thịt dê ở nhà chúng ta a!» toàn bộ phương bắc, có ai là không biết người mặc áo khoác lông sói trắng kia cũng chỉ có mình đại ca một người?

Kim Bảo nhún vai bất đắc dĩ thờ dài.「cho nên, quan phủ mới có thể một mực chắc chắn, đám giết người cùng cướp bóc nhất định là đại ca cùng chúng ta a!»

Tú Oa nghĩ nghĩ, sau một lúc lâu sau, mới lại hỏi:「manh mối chính xác quan phủ nắm giữ chỉ có áo khoác lông sói trắng kia sao?»

「còn có quần áo của Tây Môn tiêu cục.» Kim Bảo trả lời.

「xác định là quần áo của chúng ta?»

「xác định.» Kim Bảo gật đầu. Hắn tận mắt nhìn thấy, tại hiện trường giết người có lưu lại đúng thật là quần áo trong tiêu cục của bọn họ.

Tú Oa sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, một ý tưởng đáng sợ ở trong đầu nàng xuất hiện, theo từng sự kiện lại càng rõ nét hơn, sự việc rồi như tơ vò, dần dần từng khối từng khối xâu thành hình.

Chẳng lẽ –

Nàng vội vàng hỏi lại trượng phu.

「thế áo khoác lông sói trắng của chàng đâu?»

「bị quan phủ tịch thu làm chứng cứ.» nhớ tới mấy ngày nay gặp tai bay vạ gió, Tây Môn Quý trong lòng còn bức bối, hắn đập tay xuống bàn, lực đạo mạnh mẽ, cái bàn kêu răng rắc vài tiếng, cảm giận bất bình nói:「bất luận chúng ta giải thích như thế nào, quan phủ vẫn một mực chắc chắn chúng ta chính là hung thủ.»

「cho nên, chúng ta mới quyết định trốn ngục.» Kim Bảo bổ sung một câu.

Khi bọn hắn sau khi nói xong, Tú Oa đã muốn lung lay sắp đổ, gần như sắp té xỉu.

Nàng tin tưởng trượng phu chắc chắn không giết người, như vậy, mọi chuyện cũng chỉ còn lại một khả năng — có người đặt bẫy muốn hãm hại Tây Môn tiêu cục!

Bất luận là áo khoác lông sói trắng hoặc là quần áo Tây Môn tiêu cục, đều là bằng chứng khiến cho người ta hết đường chối cãi, hơn nữa ác danh 「đạo tặc」 của Tây Môn Bảo bên ngoài, sớm đã lưu lại ấn tượng sắc nét, đại sự giết người thế này, lại có nhân chứng vật chứng rõ ràng, đám người Tây Môn Quý đương nhiên toàn bộ sẽ bị tổng vào tù.

Là loại người nào muốn hãm hại Tây Môn tiêu cục?

Tú Oa khẽ cắn môi, cố gắng suy nghĩ.

Bất luận đối phương là ai, có thể xác định là, đây thật là một cái cạm bẫy kín đáo. Vì hãm hại Tây Môn tiêu cục, đối phương cố ý chọn lựa thời điểm đám người Tây Môn Quý đi vào kinh thành mới giết người phạm án, lại làm giả áo khoác lông sói trắng cùng quần áo của Tây Môn tiêu cục.

Một kế hoạch thật là tinh vi, khắp nơi đều muốn ép người đến chết, nói không chừng ngay cả hành động bọn họ vượt ngục đều ở trong tính toán của đối phương.

Đáng tiếc, thông tin đám người Tây Môn Quý có thể cung cấp còn rất mơ hồ, nếu muốn tra ra thủ phạm trốn ở phía sau màn là ai, nàng còn cần thêm nhiều manh mối.

Sau khi hạ quyết tâm, Tú Oa đứng dậy, nhẹ giọng phân phó.「mọi người ở lại chỗ này nghỉ ngơi, ta phải đi ra ngoài một chuyến.» nói xong, nàng xoay người nhẹ đi ra ngoài.

Đi chưa được vài bước, Tây Môn Quý lại chụp lấy tay nàng, thần sắc ngưng trọng trừng mắt nàng.「nàng muốn đi đâu?»

Biết trượng phu là lo lắng cho an nguy của nàng, Tú Oa thần sắc càng nhu hòa.

「tòa nhà của Đông Phương gia ở trong thành cách nơi này không xa, ta muốn đến đó nhìn xem một chút.» nàng nhìn chăm chú vào trượng phu, cẩn thận giải thích.「những chi nhánh của Đông Phương gia ở kinh thành đều là do đường ca Đông Phương Kiêu phụ trách. Hắn thông minh hơn người, việc lớn thế này, nói không chừng trong lòng hắn đã sớm đề ý đến.» chuyện trong kinh thành chắc chắn không trốn khỏi cặp mắt của Đông Phương Kiêu.

Tây Môn Quý nắm chặt tay nàng vẫn không chịu buông.

「ta với nàng cùng đi.」 hắn nói.

「không được, chàng hiện tại đang bị truy nã, quan binh hiện đang truy lùng khắp nơi.」 Tú Oa vỗ về khuôn mặt tuấn tú nhiều lo lắng của hắn, nhẹ giọng trấn an.「chàng yên tâm, tòa nhà của Đông Phương gia ở trong thành cách nơi này cũng không xa. Hơn nữa, Thúy Nhi cũng sẽ cùng ta đi, sẽ không có việc gì.」

Con người đen tinh lượng hiện lên thần sắc u ám. Hắn nhếch môi, sau một lúc lâu, mới gằn từng tiếng theo khước môi phát ra.

「ta hẳn là phải bảo vệ nàng.」 hắn hận chính mình bất lực, phải cần đến thể tử nhu nhược vì an nguy của hắn mà bỏn ba.

Mắt to đen láy tràn đầy ôn nhu cùng với cảm động.

Nàng tiến vào trong lòng trượng phu, khẽ sát ở trước ngực hắn, lắng nghe tiếng tim hắn đập mạnh mẽ mà hữu lực.「chàng còn nhớ không? Trước đây, chàng đã từng cứu ta.」

Tuy rằng, hắn không rõ nàng vì sao nhắc tới chuyện này, nhưng vẫn là gật gật đầu.

「lần trước là chàng cứu ta.」 Tú Oa nhìn lên trượng phu, nhẹ vỗ về mặt hắn, kiên định nói cho hắn.「lần này, nên đến lượt ta tới cứu chàng.」 hắn là trượng phu của nàng, là tình cảm chân thành nhất của nàng trong kiếp này, bất luận dùng biện pháp gì, nàng đều phải bảo đảm cho hắn bình an.

Biểu tình trên mặt hắn, so với một cái quyền hung ác càng có lực sát thương. Ngực Tây Môn Quý như là bị người đánh một quyền thật mạnh, trong ngực lúc đó xuất hiện loại cảm xúc mạnh mẽ trước nay chưa từng có. Hắn không biết cái cảm xúc này nên hình dung như thế nào, chỉ biết là tiểu nữ nhân trước mắt, trở thành thứ tồn tại không thể thiếu trong sinh mệnh của hắn.

Hắn nhắm chặt mắt, nắm chặt đôi tay nhỏ bé kia, trước mặt mọi người dùng sức hôn nàng, sau một hồi mới buông nàng ra, thận trọng dặn dò.

「nàng phải cẩn thận một chút.」

Nàng e lệ, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, ngoan ngoãn gật đầu.「ta sẽ.」

Tây Môn Quý cắn chặt răng, cho dù nếu không được tha tội, nếu không bình an, cũng chỉ có thể buông tay nhỏ bé của nàng ra, không lên tiếng nhìn nàng một lần nữa mặc thêm lớp áo lông cừu, rồi sau đó đi vào hậu viện phủ đầy tuyết trắng.

Cho dù mặc không ít quần áo, nhìn nàng vẫn kiêu nhỏ như vậy. Tuyết trắng phía chân trời bay xuống, dừng ở trên đầu của nàng, trên vai, phảng phất như lúc nào cũng có thể đem nàng bao phủ.

Hắn phải dùng hết tự chủ, mới có thể khắc chế xúc động muốn đuổi theo nàng.

Như là cảm ứng được suy nghĩ của hắn, Tú Oa đi tới cửa sau, trước lúc bước ra cửa, nàng nhẹ nhàng xoay người lại. Nàng nhìn chăm chú vào hắn, lộ ra nụ cười nhu hòa đẹp nhất.

Trong gió tuyết bay tán loạn, nụ cười của nàng, giống như hoa xuân nở rộ.

Nụ cười kia, ngăn hắn nhất thời xúc động.

Không biết như thế nào, Tây Môn Quý hiểu được nàng vì sao mỉm cười lúc này. Trong nụ cười của nàng có trấn an, có cam đoan, nàng sợ hắn đi theo nàng, nàng sợ hắn có thể bởi vậy mà bị quan phủ bắt.

Bởi vì hiểu được lo lắng của nàng, khổ tâm của nàng, cho nên Tây Môn Quý chỉ có thể bình tĩnh chờ ở đây, cố nén đau khổ, nhìn chăm chú vào bóng dáng nhỏ nhỏ kia biến mất trong gió tuyết mờ mịt.

Sau khi cùng Đông Phương Kiều nói chuyện xong, lúc Tú Oa rời khỏi Đông Phương gia đã là lúc chạng vạng.

Trên đường vắng vẻ, trong nhà nào cũng đều thấp đèn sáng. Đôi khi nàng cũng có thể nghe thấy trong nhà truyền đến thanh âm mọi người nói cười vui vẻ, giống như tất cả mọi người ở kinh thành, đều vây quanh ở trước bàn ăn bữa cơm đoàn viên.

Thời điểm nàng trở lại hiệu bánh, bước vào hậu viện, Tây Môn Quý lập tức đi lên đón.

「như thế nào lại đi lâu như vậy?」 hắn chụp lấy nàng, mạnh bạo hỏi. Trong khoảng thời gian nàng rời đi, hắn khó mà an tâm nổi, chỉ có thể ở trong phòng một lần lại một lần đi qua đi lại.

Tú Oa hít sâu một hơi, đối trượng phu mỉm cười, làm cho hắn an tâm.「sự tình có chút phức tạp, cho nên nói chuyện hơi lâu một chút.」

「đường ca của nàng nói như thế nào?」 Tây Môn Quý truy vấn, bàn tay to cầm lấy nàng không buông, chỉ sợ buông lỏng tay, nàng sẽ biến mất không tìm thấy được nữa.「hắn có nghe thấy tin tức gì không? Hắn có biết là ai đang làm trò quỷ gì không?」

「ân.」 Tú Oa gật gật đầu, nắm tay hắn, hai vợ chồng trở về sương phòng. Nàng đối mặt mọi người, nhất tịch giải thích nói:「đường ca của ta nói, tuy rằng hắn còn chưa chắc chắn lắm, nhưng phía sau màn độc thủ hẳn là Giang Vô Nhai.」

「Giang Vô Nhai?」 Tây Môn Quý nhìn mày, hoang mang hỏi:「 là ai vậy? Chúng ta từng cướp qua hán sao?」 hán nhìn đến những người khác.

Mọi người đều lắc đầu, đối với cái tên này toàn không có ấn tượng.

Tú Oa lúc này mới bồi thêm một câu.

「Giang Vô Nhai là phú thương ở kinh thành.」

「 người ở kinh thành? Vậy người này vì sao muốn hãm hại chúng ta?」 xác định đối phương không phải là nạn nhân từng bị bọn họ cướp bóc qua, Tây Môn Quý nháy mắt nổi trận lôi đình.「 ta chưa từng cướp qua hán! Cũng không hề biết hán!」 hán tức giận đến mức đỉnh đầu bốc hơi nước, quả thực muốn đem cái tên Giang Vô Nhai kia dùng đao chém thành mấy mảnh.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ hiện lên tràn đầy xin lỗi. Nàng cúi đầu, kéo kéo tay áo trượng phu, nhỏ nhỏ giọng gọi.

「 ách, phu quân.」

Hán cúi đầu xuống, con tức còn chưa tan.「 chuyện gì?」

「Giang Vô Nhai vu oan giá họa là vì Đông Phương gia.」

「 oa, như thế nào lại là Đông Phương gia!」 nói còn chưa nói xong, Ngân Bảo đã tức giận kêu lên.

Tú Oa xấu hổ co rúm lại một chút.

「 thực xin lỗi.」

Tây Môn Quý nhíu mày, trừng mắt nhìn tiểu đệ liếc một cái, sau đó mới nói:「 nàng nói rõ ràng một chút.」

Nàng nhìn trượng phu, gật gật đầu.

「Giang Vô Nhai đối với việc làm ăn của Đông Phương gia thêm nhỏ dãi đã lâu. Nay hai nhà trở thành thông gia, hán không muốn hai nhà hợp tác, thế lực phương bắc tái khởi, Đông Phương gia càng thêm lớn mạnh, bởi vì vậy mới lập kế hãm hại mọi người.」

「 cho nên nói, hán hãm hại chúng ta, bởi vì có thể liên lụy đến Đông Phương gia?」 Tây Môn Quý nghe ra trọng điểm.

「 đúng vậy.」

「 cái này thực dễ dàng !」 hán dùng lực vỗ cái bàn, hung tợn hỏi:「 cái tên họ Giang kia hiện tại đang ở nơi nào?」

「 a?」

「 nàng nói đi, ta xách đao đi làm thịt hán!」

「 không được.」 Tú Oa vội vàng bắt lấy tay trượng phu, vội vàng nói:「 phu quân, chàng nếu giết hán, sẽ không thể rửa sạch oan khuất của chúng ta.」

Khuôn mặt tuấn tú bởi vì tức giận, trở nên có chút vằn vẹo.「 nhưng là.」

「 còn có, hán trước đây muốn Phục Hổ Môn bắt cóc nương ta, kết quả ca ca ra giá cao hơn nhiều, muốn Phục Hổ Môn quay lại đuổi giết hán, cho nên Giang Vô Nhai đã trốn đi, hiện thời chúng ta cũng chưa tìm ra hán.」

Khốn cảnh trước mắt làm cho Tây Môn Quý giận tím mặt, gầm gừ như dã thú bị thương.「 này không thể, kia cũng không thể! Chẳng lẽ muốn chúng ta cứ như vậy trốn đi làm rùa đen rút đầu?」

Những người khác cũng xông vào lên.

「 đúng vậy!」

「 chẳng lẽ muốn chúng ta trốn cả đời sao?」

「 mẹ nó, cục tức này Lão Tử nuốt không trôi!」

「 đúng vậy!」

Tiếng các nam nhân rống giận ở trong phòng quanh quẩn. Cũng may Tú Oa sớm đã quen tính cách những người này táo bạo nóng giận, mau mau đứng lên trên ghế, vung hai tay, vãn hồi lực chú ý của mọi người.

「 đương nhiên không phải!」 nàng kéo cao giọng, trấn định hô.「 chẳng qua, hiện tại tiếng gió truyền nhanh, chúng ta cho dù ở lại trong kinh thành, cũng

khó hoạt động tự do. Chẳng tha đợi đến sáng mai, Vân Tường đại ti sẽ giúp chúng ta ra khỏi thành, trở về Tây Môn Bảo tạm thời tránh đầu sóng ngọn gió, trong khoảng thời gian này, người Đông Phurong gia sẽ dốc toàn lực tìm ra Giang Vô Nhai, giúp chúng ta sửa lại án xử sai.]

Vừa nghe đến trở về nhà, vẻ giận dữ trên mặt các nam nhân đều thoáng hòa hoãn chút ít. Chính là, có người trong lòng vẫn còn nghi ngờ, nhịn không được mở miệng hỏi.

「 thiếu phu nhân, Đông Phurong gia sẽ nguyện ý giúp chúng ta sao? 」

Nghĩ đến nụ cười của đường ca, trong lòng Tú Oa không hiểu sao cảm thấy hoảng hốt.

Chính là, nàng không có tiết lộ chút bất an nào, vẫn duy trì mỉm cười, dùng sức gặt đầu cam đoan.「 đương nhiên, chúng ta hiện tại là thân gia, giống như là ngồi trên cùng một chiếc thuyền a. 」

Tây Môn Quý cũng nhích lại gần, thấp giọng hỏi nàng:「 nàng xác định đường ca của nàng là người có thể tín nhiệm? 」

「 ta biết chàng lo lắng Đông Phurong gia nhớ kỹ thù cũ, cho nên, ta cũng không nói cho đường ca biết mọi người đang ở nơi nào. 」 nàng lộ ra tươi cười sáng lạn, nói thật rõ ràng cẩn thận, không có gì sơ hở.「 chuyện ra khỏi thành, Vân Tường đại ti cũng cam đoan với ta, ngày mai sẽ giúp mọi người xen lẫn trong đám người đưa bánh trong tiệm ra thành — 」

Bỗng dưng, trên cửa truyền đến gõ nhẹ.

Trong phòng lập tức rơi vào yên lặng, tầm mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia.

Cửa bị đẩy ra, một tên gia nhân dò xét tiến vào.「 nhị cô nương, Vân Tường đại ti nói, bữa tối đã chuẩn bị xong, có thể thỉnh cô gia cùng các vị đi dùng cơm. 」

「 đã biết, chúng ta lập tức đến. 」 Tú Oa tay nhỏ bé vỗ về ngực, xoay người nhìn mọi người, ôn nhu nói.「 hôm nay là đêm trừ tịch, ta nghĩ mọi người cũng đói bụng, cho nên thỉnh Vân Tường đại ti nấu một bàn cơm tất niên, thay mọi người đuổi đi vận xui. Đêm nay ăn no chút, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai mới có khí lực mà đi. 」

「 còn có cơm ăn sao? Ở đâu? Ở đâu? 」

「 khó trách ta vừa ngủ được hương vị thịt kho tàu. 」

「 thật tốt, ta còn nghĩ cơm tất niên năm nay chỉ có thể ăn bánh ngọt. 」

Vài đại nam nhân vui vẻ ồn ào, ngay cả Tây Môn Quý cũng nhịn không được con thèm ăn, nuốt nuốt nước miếng, nhưng hẳn còn có thể bảo trì trấn định, gọi lại vài nam nhân đang chuẩn bị lao đi.

「 các người đợi chút! 」 hẳn hét lớn một tiếng, xác định không có người nào dám chạy ra, mới quay đầu hỏi thê tử.「 hiện tại đi ra ngoài an toàn sao? 」

「 ần, nhóm nhân công đều đã về nhà nghỉ ngơi, mọi người có thể yên tâm đến nhà ăn dùng cơm. 」

Các nam nhân hoan hô ra tiếng, lại dọa ra nàng đổ một lớp mồ hôi lạnh.

Tú Oa vội vàng còn nói:「 nhưng mà mọi người phải nhỏ giọng chút, mọi nhà quanh đây đều đang nghỉ ngơi, nếu chúng ta quá lớn tiếng, sẽ khiến cho người bên ngoài chú ý. 」

「 có nghe hay không, nói chuyện nhỏ thôi! 」 Tây Môn Quý thấp giọng gầm gừ một tiếng, quay đầu nhìn thấy thê tử khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không có huyết sắc, còn tưởng rằng chính mình cũng kêu quá mức lớn tiếng, đành phải đem thanh âm áp đến mức thấp nhất, thật sự nói với nàng:「 đừng lo lắng, ta cũng sẽ chú ý nhỏ giọng. 」

Giọt nước khả nghi trong mắt to chột lóe rồi biến mất. Nàng vẫn cười ôn nhu như vậy, sáng lạn như vậy, tay nhỏ bé nhuỷ nộn thân mật hướng đến bàn tay to thô ráp, nắm lấy thật chặt.「 đi thôi, chúng ta đi ăn cơm! 」

Bị đồ ăn hấp dẫn, các nam nhân cước bộ thật sự mau lẹ, vội vàng tiến đến nhà ăn, cũng không cần người tiếp đón, liền tự động ngồi xuống, hưởng dụng đồ ăn cùng rượu ngon. Tuy rằng trước đó đã cảnh cáo nhưng trên bàn cơm không khí nhiệt liệt, lại có rượu ngon trợ hứng, mới ăn đến một nửa, còn có người thét to lên.

「 hắc, nếu tên họ Giang kia không phải đã trốn đi, không cần tới đại ca ra tay, Kim Bảo ta sẽ là người thứ nhất xách đao đi giết hắn, chém hắn thành bảy tám tám khối ! 」

「 tính ta một phần! 」

「 đừng quên ta, ta cũng phải đi! 」 Ngân Bảo kêu to.

「 thật không hiểu tên nào không có mắt, dám ở trên đầu Tây Môn Bảo chúng ta đi tiêu. 」

「 đi tiểu cái gì! Là hãm hại! 」

「 đúng vậy, chỉ có thiên tài như ngươi mới đi tiểu trên đầu! Ta cũng không bị người tát qua nước tiểu! 」

Nghe mọi người huyên náo, Tú Oa ngồi ở chủ vị, thủy chung yên lặng không nói gì, chính là thực hiện chức trách thê tử, vì trượng phu rót rượu, còn giúp hãm cất một khối chân dê béo nộn nướng giòn.

「 phu quân, đây, chàng ăn nhiều một chút. 」 chân dê nướng này là nàng đặc biệt thỉnh Vân Tường đại tì đi mua trở về chế biến.

Ngoài chân dê nướng, trên bàn tròn thật to, gà vịt cá, heo bò dê đều có đủ. Đây đều là nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, hơn nữa qua trù nghệ tuyệt diệu của Vân Tường đại tì, làm cho mọi người đều ăn vạn phần tận hưởng, muốn ngừng cũng không được.

Vài ngày khổ ải ở trong lao nhin đói nhin khát, thật vất vả mới có thể lại thấy ánh mặt trời, ăn được món ngon mỹ vị, các nam nhân rốt cục có thể trầm tĩnh lại, lại lần nữa nâng cốc hân hoan.

Nhưng thật ra Tây Môn Quý vừa ăn cơm uống rượu, cũng không quên chú ý đến kiêu thê ăn uống, thấy nàng hưởng món ngon mỹ vị trên bàn, đều gấp vào bát hân, hân ninh này, một bên đem dao nhỏ rút ra, cắt chút thịt đưa nàng.

「 nàng cũng ăn chút đi, đừng lại để đói bụng. 」

「 chàng ăn đi. 」 nàng ôn nhu cười, đem thịt thả lại trong bát hân. 「 vài ngày không thấy, chàng gầy đi không ít. Ta mỗi ngày bên ngoài đều ăn thịt cá, không thấy đói đâu. 」

Lời nói dối này không còn có thể lừa gạt Tây Môn Quý được nữa. Hân đã hỏi qua Ngân Bảo, biết nàng yêu cầu ngày đêm gấp rút đi chuyển, dọc theo đường đi hầu như cái gì cũng chưa ăn, cho dù có ăn, tất cả cũng bởi vì say xe, đã sớm bị nàng nôn hết.

Khó trách, trong bữa cơm tất niên, nhìn nàng tiều tụy như vậy.

「 đừng gạt ta, người gầy mới là nàng! 」 hân nhìn thẳng nàng, âm thầm thề, tuyệt đối phải đem nàng dưỡng béo chút, thật lo khi thấy bộ dáng nàng tiều tụy như vậy.

「 như vậy, ta ăn, chàng cũng ăn, được không? 」 Tú Oa bài trừ tươi cười.

「 hảo. 」

Tây Môn Quý thế này mới gạt đầu, lại được nàng hầu hạ, uống thêm không ít rượu, ăn không ít đồ ăn.

Sau một lát, các nam nhân cơm rượu đã no nê, chuẩn bị muốn đứng dậy trở về phòng, không ngờ phát hiện tình huống thật không thích hợp.

Quái, như thế nào sau bữa ăn, ai cũng cảm thấy choáng váng.

「 sao lại thế này? 」

「 ta..... Ta buồn ngủ..... 」

「 uy, tỉnh tỉnh! 」

「 không được, ta chóng đờ không được..... 」

Mất thấy các huynh đệ, một người lại một người tất cả đều ngã rạp trên mặt đất. Kim Bảo miễn cưỡng nhớ tới thân, lại phát hiện hai chân bản thân như nhũn ra, choáng váng, căn bản không thể nhúc nhích.

「 không tốt..... Đại ca, trong đồ ăn có độc..... Chúng ta..... 」 nói còn chưa nói xong, hân đã ngất đi, rầm một tiếng, té trên mặt đất.

Tây Môn Quý dùng tay chống, lo lắng quay đầu nhìn về phía thê tử, lại phát hiện tất cả nam nhân đã ngã xuống mà Tú Oa lại vẫn bình yên vô sự, còn có thể duy trì thanh tỉnh.

「 nàng..... 」

「 yên tâm, kia không phải độc, mà là dược. 」 thanh âm nàng nhuần ngọt, như là từ nơi rất xa nhẹ nhàng bay lại đây. 「 hảo hảo ngủ đi! 」

Hân trừng lớn mắt, nhìn thê tử không thể tin được, lại choáng váng không thể xác định, cái bóng nào trước mắt mới chính là nàng.

Ngủ?

Tây Môn Quý há mồm muốn chất vấn nàng, lại chỉ có thể phát ra thanh âm hàm hồ mỏng manh, tay chân hân như nặng ngàn cân, cho dù hao hết khí lực, cũng nhắc lên không nổi.

Đầu óc choáng váng, hần mơ hồ thấy nàng không tiếng động rơi lệ. Nhưng nháy mắt tiếp theo, khuôn mặt nhỏ nhắn trương lệ ảm ướt kia, toàn bộ đều xoay chuyển, hần ngã xuống thật mạnh trên mặt đất.

Trước khi mất đi ý thức, Tây Môn Quý chỉ kịp nói ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhuyễn Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Đường đất, song sắt, tường đá u ám câu bản.

Mới vừa mở mắt, Tây Môn Quý đầu đau mãnh liệt, liền thấy cảnh tượng quen thuộc.

Đáng chết, hần lại trở lại đại lao !

Bổn nữ nhân kia rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Hần thật vất vả mới trốn ra, nàng lại đem hần quăng lại trong lao. Cái biện pháp mà trong óc nhỏ kia có thể nghĩ ra được chính là thứ này?

Mờ mịt rên rĩ trong lao, Tây Môn Quý lại thêm xem thường, lại lần nữa mắng vài câu.

Không chỉ là một mình hần! Tiểu nữ nhân to gan lớn mật kia dám đem mọi người quay lại trong lao! Kế hoạch bọn họ lần trốn cứ thế bị hủy ở trong tay một nữ nhân.

「đáng chết!」

「làm cái gì?!」

「nơi này là chỗ nào?」

「trong lao.」

「cái gì? Chúng ta ở trong lao sao?」

「chúng ta không phải đã trốn ra sao?」

「không thể nào! Có lầm hay không?」

Thanh âm oán giận cùng rít gào từng đợt vang lên, trong tiếng quát tháo kinh hoàng của các nam nhân, Tây Môn Quý dùng tốc độ chậm nhất ngồi xuống, con ngươi đen lợi hại nhìn quanh bốn phía.

Tuy rằng cũng từng bị nhốt tại nhà lao, nhưng tình huống trước mắt có chút sai biệt. Lần này, tay chân hần bị xích bằng loại xiềng xích chắc chắn nhất, hạn chế phạm vi hành động của hần. Chuyện này thực hiện nhiên là vì lần trước hần dễ dàng có thể phá cả phòng, trong lòng nhóm ngục tốt còn sợ hãi, mới có thể đối với hần tăng mạnh kiểm chế.

Hần không kiên nhẫn kéo kéo, thí nghiệm độ vững chắc của dây xích, xiềng xích bằng sắt tuy rằng nặng vô cùng, nhưng là đến trong tay hần, vẫn bị đá lanh canh leng keng, thậm chí còn bị đánh lên tường, phát ra tiếng đổ vỡ ầm ầm.

Thanh âm thật lớn này khiến cho mọi người chú ý, các nam nhân đang lúc bối rối, đều quay đầu, vừa nhìn thấy Tây Môn Quý kia sắc mặt khó coi, nháy mắt đều im lặng hết.

「gia —」

「câm miệng!」

「đại ca —」

「câm miệng!」

Hần rống lên mấy tiếng, lãnh khốc cự tuyệt các huynh đệ an ủi. Hần không cần đồng tình, lòng bàn tay hần ngứa ngáy, cực độ khát vọng tự tay bóp chết tiểu nữ nhân kia, hoặc là đánh bất tỉnh chính mình.

Tất cả bọn họ đều biết, người hạ được là thê tử của hắn, là lão bà của hắn.

Tất cả bọn họ đều bị nàng phản bội! Bao gồm cả hắn!

Nàng dùng chiêu số rất cao minh, đơn giản liền đánh trúng nhược điểm của bọn họ, lợi dụng thời điểm bọn họ lơ lửng, mới ở trong đồ ăn hạ được — không đúng, đồ ăn nàng cũng ăn mấy miếng — hắn hí hửng nghĩ nghĩ, mới nhớ tới lúc nàng dùng cơm, tuy rằng ân cần mời rượu nhưng nàng cũng không uống giọt.

Xem ra được là hạ trong rượu. Có rượu cộng hưởng, cho nên được lực mới có thể phát tác nhanh như vậy.

Bên trong đại lao, một mảnh yên tĩnh.

Một thứ cảm giác khó chịu vắng vẻ, tràn ngập ở trong không khí.

Mỗi người đều dựa vào tường ngồi, thỉnh thoảng thấp rủa vài câu, còn lại thì ngai ngùng trộm nhìn Tây Môn Quý kia đơn độc ngồi trong góc, gặm nhấm nỗi bức tức vì bị lão bà phản bội.

Trong góc truyền đến tiếng vang, một con chuột phát ra tiếng kêu léo nhéo, không chút nào sợ hãi chạy ngang qua.

Kim Bảo nhìn thấy con chuột kia, nhất thời cảm khái trong bụng, nhìn không được lắm bấm ra tiếng 「ai, chuột trong kinh thành, tất cả đều là đại đại phi, lúc nào cũng được ăn no, không giống ở chỗ chúng ta tất cả đều gầy đến thừa da bọc xương.」

Người ngồi ở bên cạnh, gãi gãi đầu, thật ra lại không nghĩ vậy.

「nhưng mà đạo này trong nhà chuột mập lên nhiều, liền ngay cả mèo cũng vì thế mà mập theo.」

「kia cũng là sau khi thiếu phu nhân gả sang đây mới mập lên.」cũng nhờ thiếu phu nhân cải thiện ẩm thực của bọn họ, hoàn cảnh của bọn họ.

Nhưng lúc này, ba từ 「thiếu phu nhân」 lại trở thành thiên đại cấm kỵ. Hắn vừa mở miệng, nhận lấy ánh mắt mọi người chia sang đâm chém, lúc này mới biết thân biết phận câm miệng.

Chẳng qua, im lặng cũng không tồn tại lâu, một lúc sau, một người khác cũng nhìn không được áp lực, ai oán khó hiểu đặt câu hỏi.

「lại nói, thiếu phu nhân vì sao phải làm như vậy?」trong lòng mỗi người, đều có nghi vấn giống nhau.

Có nam nhân nhảy dựng lên, nổi giận đùng đùng la hét:「ta nghĩ hết thấy sự tình này chắc chắn đều là mưu kế của Đông Phương gia!」

「nhưng, việc này không có đạo lý a!」Kim Bảo cau mày, gãi gãi đầu.「tẩu tử cũng nói, chúng ta đều là thân gia, chúng ta tốt, Đông Phương gia mới có thể tốt theo, bằng không làm chi mà tẩu tử gả cho đại ca? Còn đưa tới tiền nhiều như vậy làm đồ cưới?」

「cho nên ta mới nói, đây là mưu kế a! Đông Phương gia bày ra công phu nhiều như vậy, là muốn thả lỏng cảnh giác của chúng ta.」lại thêm một nam nhân nhảy dựng lên, căm giận bất bình mắng 「nhìn đi, chúng ta lúc này, không phải tất cả đều bị nữ nhân Đông Phương gia kia lừa sao, tất cả đều bị tổng vào đại lao?」

Lời này vừa nói ra, những người khác cũng đi theo xôn xao lên.

「này không phải chính là mỹ nhân kế sao?」

「người ta không phải nói, anh hùng không qua nổi ái mỹ nhân!」

「mẹ nó, người nói đủ chưa?」

「ta nói là sự thật a!」

Các nam nhân ai giữ ý nấy, dù sao bị nhốt tại trong lao, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, trừ bỏ cãi nhau giết thời gian, chuyện gì bọn họ cũng không thể làm.

Cổ tình dùng nội dung này tranh cãi âm ỉ, làm cho Tây Môn Quý càng nghe càng khó chịu. Hắn đang phiền lòng, việc các nam nhân đang tranh luận không thể nghĩ ngờ chính là lừa cháy đồ thêm dầu.

Bỗng dưng, một chưởng đánh ra mặt tường, cùng với tiếng gầm gừ điếc tai vang lên.「tất cả đều câm miệng cho ta! Các người đã âm ỷ đủ chưa? Tên nào lại lẩm miệng, ta liền nhổ lưỡi hắn!」

Các nam nhân nháy mắt đều yên tĩnh, vì bảo hộ đầu lưỡi quý giá, còn không quên lấy tay ra hiệu im miệng.

Chính là khi bọn họ im lặng, bên ngoài lại truyền đến thanh âm. Ngực tốt cầm trong tay trường thương, cách rất xa đánh vào cửa lao, hiển nhiên đối Tây Môn Quý vẫn có điều cổ kị.

「 ư, có người đến gặp các người! 」 ngực tốt hô.

Nghe thấy có người đến thăm tù, nhiều người đều ngẩng đầu lên hướng ngoài cửa lao nhìn xem. Bất quá khi vừa nhìn lên, lại làm cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm, ai cũng mở lớn mắt, thiếu chút nữa ngay cả tròng mắt cũng rớt ra ngoài.

Người từ hướng cửa lao đi tới lại chính là Tú Oa.

Nàng mặc áo khoác lông cáo, chậm rãi tiêu sái bước đến, khuôn mặt nhỏ nhắn bị vòng lông bao quanh nhìn tái nhợt, ngay cả cánh môi cũng không có chút huyết sắc, chỉ có cặp ánh mắt kia, bởi vì liên tục khóc mà đỏ bừng, ngay cả đôi lông mi dài, lúc này vẫn còn ẩm ướt.

「 nói ngắn gọn, không cần dông dài vô nghĩa! 」 ngực tốt thông báo xong, sau khi hừ lạnh một tiếng liền xoay người lại bỏ đi, để một mình Tú Oa đứng lại đàng trước cửa lao.

Nàng đứng ở chỗ cũ, vẫn chưa quay đầu nhìn nhưng vẫn có thể cảm nhận được, tầm mắt các nam nhân bên kia song sát tựa như tên bắn, thùng thùng thùng phóng tới, cơ hồ muốn xé rách thân thể của nàng.

Tuy rằng trong lòng bồn chồn lo lắng, nhưng nàng vẫn thờ sâu, chậm rãi xoay người lại, tự mình đối mặt những người bị chính nàng tự tay kê thuốc mê, lại lần nữa bị đưa đến quan phủ, tống vào lao. Con người vẫn còn đắm nước mắt đảo qua đảo lại trong lao, tìm kiếm thân ảnh nàng yêu nhất.

Tây Môn Quý không biết khi nào thì đã đứng lên. Thân hình hắn cao tráng khổng lồ, cơ hồ chạm đến phía trên phòng giam, cho dù cách một loạt song sắt, toàn thân hắn cao thấp tản mát ra cảm giác áp bách, mãnh liệt như trước làm cho người ta không dám lướt qua.

Nàng nhìn chăm chú vào hắn, không thể dời tầm mắt.

Cách cả một đêm, khuôn mặt tuấn tú kia như hốc hác hẳn đi. Hắn mân môi, hí mắt giận trừng nàng, đôi con ngươi lợi hại kia bởi vì rượu cùng thuốc mê mà đỏ lên, trên tay chân còn có gông xiềng nặng nề.

Nam nhân trước mắt giống như là một con thú hoang đại bị người bắt trói bởi tầng tầng lớp lớp dây xích.

Cho dù trong lòng đều biết, biết chính mình sẽ bị trách cứ, Tú Oa vẫn là dừng cảm ngẩng đầu, cách lớp song sắt, ôn nhu gọi.

「 phu quân. 」

「 người tới nơi này làm gì? 」 hắn hỏi trực tiếp. Trong thanh âm thấp trầm tràn ngập trách cứ, quanh quẩn ở trong đại lao, từng tiếng từng tiếng gần lên, nghe âm vang không dứt.

Nàng trong lòng căng thẳng, đôi mắt càng đỏ, cơ hồ muốn rơi lệ. 「 ta..... Chẳng hãy nghe ta nói, ta..... 」

Tú Oa muốn giải thích, nhưng các nam nhân vừa thấy nàng đến liền buồn bực sắp phát điên, căn bản không cho nàng cơ hội, oán khí đọng lại đã lâu, lúc này toàn bộ bùng nổ, toàn bộ phát tiết lên người nàng.

「 đúng vậy, người nữ nhân này, còn tới nơi này làm gì? 」

「 đồ nữ nhân ác độc, dám hãm hại chúng ta, lại còn có lá gan đến! 」

「 người Đồng Phương gia, quả nhiên tâm địa độc ác như nhau! 」

「 người rút cuộc cũng lộ ra chân diện thật ! 」

「 nếu không phải vì tiền, gia lúc trước chắc chắn sẽ không thú người đâu! 」

「 chuyện này hết thảy đều là quỷ kế của người! 」

「 đúng là độc nhất là lòng dạ đàn bà, chính là nói đến loại nữ nhân như người đó! 」

Thanh âm chỉ trích, một câu lại thêm một câu, như thủy triều mà đến. Nàng chỉ có thể cắn chặt môi, không thể mở miệng cũng vô phương đáp lại, một mình đối mặt thanh âm rít gào cùng tức giận mắng chửi.

Trước khi bước vào đại lao, nàng sớm đoán được sẽ bị nhiều người trách cứ. Chính là, mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng đến khi chân chính chính tai nghe thấy những lời tức giận mắng chửi đáng sợ, nàng vẫn là đau lòng không thôi.

Bất quá, điều làm cho nàng khổ sở nhất, cũng là Tây Môn Quý lặng yên.

Trừ bỏ câu chất vấn lúc đầu kia, hắn cũng không mở miệng thêm lần nào nữa, ở thời điểm mọi người mắng chửi nàng, một mình hắn lẳng lặng đứng trong góc, dùng con ngươi đen tinh lạng lạng nhìn nàng.

Ở chung lâu như vậy, nàng đương nhiên biết được tính tình trọng phụ. Những khi hắn tức giận bình thường, thường thường liền trực tiếp rít gào rống to, nàng chưa bao giờ từng gặp qua bộ dáng hắn tức giận như thế, thậm chí giận đến mức không chịu mở miệng.

Nàng đến trong lao, vốn là muốn giải thích rõ ràng, nói cho bọn họ nàng vì sao muốn hạ thuốc ngủ bọn họ, vì sao đem bọn họ tổng lại vào lao. Nhưng mà thái độ của Tây Môn Quý, làm cho nàng quên hết những lời muốn nói, khi nàng mở miệng chỉ thốt nổi một câu.

「 thực xin lỗi.」

「 Ngân Bảo đâu?」

「 hần. Hần còn tại hiệu bánh.」 nàng miễn cưỡng mở miệng. 「 hần thực an toàn.」

「 người ở trong tay ngươi có thể an toàn sao?」 từ trong lao có người cao giọng chất vấn.

Ở trong thanh âm những tiếng gầm trách cứ, nước mắt nàng chảy xuống hai má, nàng biết vô luận có nói cái gì nữa, đều đã là vô dụng. Vì thế, nàng nhón chân, nhẹ nhàng vươn tay, lướt qua song sắt, chạm đến gương mặt của Tây Môn Quý, lúc hần vẫn còn kinh ngạc, in lại nụ hôn của nàng.

「 xin chàng. Xin chàng tin tưởng ta.」 lệ nóng tuôn tràn, theo tay nhỏ bé run run của nàng dính ướt lên khuôn mặt tuấn tú của hần.

Nước mắt của nàng nóng bỏng làm cho trong lòng Tây Môn Quý phát đau.

Nhưng chính bởi vì trận đau lòng kia, hần ngược lại càng thêm phần nộ, hần cảm tức thấp rủa, ý đồ bắt lấy nàng, nhưng xiềng xích lại gây trở ngại động tác của hần, tay hần vươn ra được đến song sắt, lại chụp không được nàng.

「 đáng chết!」

Hần tức giận mắng, cố sức đập tan đám xiềng xích, mãnh lực kia gần như lay động cả tòa nhà. Cùng với thanh âm đánh đập là tiếng hần rít gào.

「 ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?」 hần trừng mắt nhìn nàng.

Tú Oa nước mắt rơi như mưa, đau thương nhìn chăm chú vào hần lắc lắc đầu, từ từ lùi ra cửa lao, cũng là rời khỏi hần đang tức giận.

「 thực xin lỗi. Thực xin lỗi. Làm ơn tha thứ cho ta.」 nàng lại nói lần nữa, rốt cục quá thương tâm. Lệ nóng cuộn cuộn chảy, nàng che cái miệng nhỏ nhắn khóc ra tiếng, lao đảo xoay người rời đi, rất nhanh bỏ chạy ra khỏi đại lao, không còn nhìn thấy nữa.

「 ngươi muốn đi đâu? Ngươi trở về cho ta!」

Tây Môn Quý vẫn cảm lấy xiềng xích, dùng sức giật tung, hần tức giận rít gào, cũng không thể làm cho tiểu nữ nhân đang khóc kia quay đầu.

「 Đông Phương Tú!」

Một tiếng rống lên thật lớn, nhấn chìm hết những tạp âm khác, quanh quần ở bên trong lao, thậm chí đuổi theo nàng, một đường chạy ra khỏi địa lao, còn quanh quần trong đầu nàng, thật lâu không tiêu tan.

Ở bên ngoài đại lao, Thúy nhi đang đứng chờ.

Ở bên cạnh Thúy nhi, còn có một cỗ kiệu hoa lệ ảm áp cùng đứng ở trên tuyết chờ Tú Oa bước lên.

Tuyết trắng bay bay, đem kính thành nhuộm thành một mảnh trắng bạc.

Tú Oa ngồi vào bên trong kiệu, màn kiệu hạ xuống ngăn cách bên ngoài gió lạnh tuyết lớn, lại che lấp không được thanh âm khóc nức nở kia không ngừng từ trong kiệu truyền ra, làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Có mấy lần, nàng cũng thử ngừng khóc. Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến trượng phu, nàng liền nhịn không được lại khóc thút thít.

Từ cửa đại lao đến tòa nhà của Đông Phương gia, chỉ là lộ trình ngắn ngủn mà nàng đã không biết rơi bao nhiêu giọt nước mắt.

Ấm kiệu vốn là từ Đông Phương gia đưa đến, lúc này trở lại trước đại môn màu son, kiệu phu cùng người gác cổng nói đơn giản vài câu, đem kiệu nâng vào bên trong.

Đinh thự Đông Phương gia ở kinh, vừa rộng lại vừa thâm sâu. Kiệu phu đi một thời gian, mãi đến khi ấm kiệu được khiêng đến đằng trước thiên đình, lúc này mới đem ấm kiệu thật cẩn thận hạ xuống.

「 nhị cô nương, đã đến.」 Thúy nhi nhỏ giọng nói, cuốn màn kiệu lên.

「 ta đã biết.」 trong ấm kiệu truyền đến tiếng nói hơi khàn khàn. 「 ngươi trước tiên lui xuống đi.」

「 vâng.」

Tiếng bước chân Thúy nhi dần dần rời xa, Tú Oa hít sâu một hơi, từ chỗ sâu trong ấm kiệu lấy ra hộp gỗ nhỏ sáng nay trước lúc xuất môn đã chuẩn bị

tốt, gắt gao ôm vào trong ngực. Nàng lại ngồi trong chốc lát, lau khô nước mắt, sau đó mới đi ra khỏi kiệu, đi vào cửa đại sảnh.

Gia nhân nhìn thấy nàng, cung kính tiến đến, thay nàng mở cửa, sau đó mới xoay người thông báo.

「 gia, nhị cô nương đến đây. 」

「 nha. 」 trong đại sảnh truyền đến thanh âm

Chỉ thấy một nam nhân tuấn tú, tư thái tao nhã, một thân văn nhã mặc y phục thêu màu tím cao quý thanh lịch. Tay hắn cầm lấy ấm trà, đang phao trà nóng, khiêu khởi chân dài giữ, bên cạnh còn có ẩm lộ.

Nghe thấy gia nhân thông báo, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tú Oa, liền lộ ra nụ cười ôn nhu.

「 không nghĩ tới, muội sớm như vậy đã tới rồi. 」 hắn nâng tay lên, cuộn lên tay áo rộng thùng thình, ý bảo nàng ngồi xuống. 「 ngồi đi, đừng khách sáo, đợi Kiều ca pha trà ngon cho muội uống. 」

「 chúng ta không cần lãng phí thời gian. 」 nàng nhìn nam nhân trước mắt nói.

「 chắc chắn, uống trà của ta có khi nào lại tính là lãng phí thời gian? 」 hắn lộ ra biểu tình thương tâm, vẫn thay nàng rót một chén trà nóng.

Tú Oa ngay cả chạm cũng không chạm vào, đối với trà nóng làm như không thấy, ngược lại thận trọng xuất ra hộp gỗ nhỏ, đặt trên bàn lớn khắc hoa.

「 những thứ huynh muốn đều ở trong này. 」 nàng hít sâu một hơi, nhìn hộp nhỏ kia nhiều năm vẫn mang theo bên người, nhưng không có vẻ gì là nuối tiếc.

Bên trong hộp chứa đầy ngân phiếu. Trước khi nàng rời khỏi Tây Môn Bảo, chỉ biết sự tình có thể phải lên quan phủ, muốn thông qua các mối quan hệ, có thể cần số ngân lượng không nhỏ, cho nên đã mang theo tất cả số ngân lượng đặt trong hộp nhỏ.

Vì cứu trạng phu ra, nàng sớm có dự định tiêu hết số ngân phiếu chuẩn bị, nhưng lại vụn vụn không nghĩ tới, người nhận lấy số ngân phiếu này, lại là đường ca của nàng — Đông Phương Kiều!

Đông Phương Kiều không có đưa tay tiếp lấy, ngược lại nâng chén đến bên môi, nhấp một ngụm, mới chậm rãi hỏi: 「 bao gồm Phương Tường phòng khế, khế đất cùng hiệp ước với Vân Tường đại tì? 」

「 tất cả ở bên trong. 」 nàng gật gật đầu, mở hộp gỗ ra, chỉ thấy bên trong tràn đầy tất cả đều những tờ ngân phiếu. 「 số ngân phiếu này là từ ngân hàng tư nhân của vương gia trong kinh, cam đoan khi đổi đề không dấu vết, huynh có thể yên tâm. Về phần những thứ khác, đợi sau bán đi, ta sẽ lập tức đem đến. 」

Đông Phương Kiều cũng không nhìn đến số ngân phiếu này, chỉ chăm chăm nhìn nàng, uống một ngụm trà nóng.

Tú Oa cắn cắn môi, hít một hơi thật sâu, có chút lo lắng. 「 ta đem tiền cho huynh, huynh có thể tìm được Giang Vô Nhai, thay trạng phu của ta sửa lại án xử sai? 」

Hôm qua, sau khi giải thích đầy đủ sự kiện, Đông Phương Kiều đưa ra đề nghị, hắn có năng lực, cũng nguyện ý thay nàng tìm ra Giang Vô Nhai, cứu Tây Môn Quý. Nhưng là, muốn hắn ra tay, nàng phải trả giá bằng tất cả số tài sản mà nàng đang có.

Sốt ruột cứu chồng, nàng thậm chí không chút lo lắng, lập tức đáp ứng.

Đông Phương Kiều lạnh nhạt cười.

「 đúng vậy, ta nếu dám cùng muội cam đoan, chắc chắn sẽ có khả năng bắt được tên Giang Vô Nhai này. 」 Đông Phương Kiều mảy kiếm vì chọn, bụng trà nóng, xem xét nàng, khóe miệng vì câu. 「 dù sao, ta cùng Giang Vô Nhai, coi như cũng có chút 『 giao tình 』. 」

「 phải nhanh! 」 nàng cường điệu.

「 đi. 」 hắn vươn tay, tười cười ma mị động lòng người. 「 hãm hại Tây Môn gia, từ đó bôi xấu Đông Phương Dục, là mưu kế của Giang Vô Nhai, ta một chút hứng thú đều không có. 」

Vì cướp đoạt việc làm ăn của Đông Phương gia, Giang Vô Nhai mấy lần đối với Đông Phương gia ra tay, muốn hãm hại Đông Phương Dục, lần này muốn vu oan cho Tây Môn gia, cũng bởi vì người đề nghị hai phủ làm thông gia chính là Đông Phương Dục.

Tây Môn gia nếu bị kết tội, cũng đại biểu cho Đông Phương Dục quyết sách sai lầm, làm cho Đông Phương gia rơi vào hổ thẹn, kể từ đó tiếng phản đối trong tộc có thể khiến Đông Phương Dục mất ghế tộc trưởng, sau đó Đông Phương Kiều có thể trở thành Đông Phương gia tân tộc trưởng.

Giang Vô Nhai thủy chung nghĩ đến, chỉ cần làm như vậy, chính mình có thể đạt được lợi ích lớn nhất, mà không hề biết Đông Phương Kiều mới là loại người khó đối phó nhất.

So với Đông Phương Dục trực lai trực vãng, Đông Phương Kiều tiểu lý tàng đao, mới là chân chính đáng sợ.

Tú Oa trong lòng vẫn hiểu được, Đông Phương Kiêu thủ đoạn rất cao minh, hẳn vốn không muốn tranh ghế chủ vị trong nhà, nếu không vị trí tộc trưởng này, nhất định sẽ không đến lượt ca ca ngồi. Chính là, Đông Phương Kiêu tuy rằng bí hiểm, nhưng đối với nàng luôn luôn thật sự ôn nhu, chưa bao giờ lừa gạt nàng.

Hắn đối với toàn bộ kế hoạch, có thể nói là nhất thanh nhị sở. Bởi vì, hắn cũng là nhân vật mấu chốt trong kế hoạch này.

Sau khi hiểu được quỷ kế của Giang Vô Nhai, Tú Oa mới có thể kiên trì hạ thuốc, đem đám người của trưởng phu toàn bộ đưa trở lại vào lao. Ngoài lao chẳng những có quan binh đuổi bắt, còn có nhân mã của Giang Vô Nhai, dự định ám toán đuổi giết, cho dù có thể rời khỏi kinh thành, cũng có nguy cơ rất cao.

Trong lao canh gác nghiêm ngặt, mới có thể đủ bảo hộ bọn họ!

Nhìn hộp gỗ nhỏ, Đông Phương Kiêu ngẩng đầu lên, dùng thanh âm ôn nhu nhất hỏi:

「bất quá, Tú Oa, muội thực không hối hận? Số tiền tài này là thứ mà muội nhiều năm qua tần tần khổ khổ mới kiếm được. Vì một người nam nhân, đáng giá sao?」

「đáng giá.」nàng hai tròng mắt tỏa sáng, không chút do dự gật đầu.「đương nhiên đáng giá. Số tiền tài này vốn chính là vì hắn mà tồn tại.」

Đông Phương Kiêu thờ dài một hơi, vị trà ngon, nhưng lại trở nên có chút đắng. Hắn biết, từ nhỏ đến lớn, trong lòng nàng chỉ có Tây Môn Quý, rốt cuộc không chứa nổi những người khác. Hắn biết. Hắn vẫn biết điều đó.

Sau một lúc lâu sau, hắn buông trà nóng trong tay, thông dong đứng dậy, đi đến bên người Tú Oa, từ tay nàng cầm lấy số ngân phiếu.

「tất cả là ở đây?」hắn hỏi.

Tú Oa gật đầu.「là tất cả.」

「ta đây sẽ không khách khí.」Đông Phương Kiêu nói.

「Kiêu ca ca.」nàng gọi, có chút khấn trương.

「ân?」

「xin huynh nói được thì làm được.」

「đương nhiên.」hắn từ vừa nói nói, tiếp theo cúi đầu xuống, bắt ngờ ở trên môi nhuyển nộn đỏ mọng của nàng ấn lên một nụ hôn ngắn ngủi.

Sau, hắn để lại Tú Oa đang kinh ngạc, cầm lấy toàn bộ số ngân phiếu, bước vào bên trong đại tuyết, bước đi không quay đầu lại.

Bên trong đại lao, lại lần nữa có người đến thăm, đã là chuyện của năm ngày sau.

Từ lúc Tú Oa rời đi, Tây Môn Quý rất tức giận, chẳng những đem dây xích giắt đứt, còn đá văng cửa, cũng may trên tay hắn còn mang còng tay, chân còn có xiềng chân, muốn chạy cũng khó.

Nhiều người cũng hiểu được lần này thật sự muốn chạy cũng không được, nhưng Tây Môn Quý lại tức giận đến lý trí hoàn toàn biến mất, ngay cả khi ngục tốt dùng đao đặt trên cổ hắn, hắn vẫn không ngừng phản kháng.

Lo lắng chủ tử bị chặt đầu, vài đại nam nhân Tây Môn gia, rất nhanh có cùng suy nghĩ, nhất trí ép đến trên người Tây Môn Quý, che ở trước đao của ngục tốt, lúc này mới giúp cho đầu của hắn không bị chém.

Nhưng là bởi vì như thế, Tây Môn Quý bị nhốt một mình ở gian tận cùng bên trong, số xích sắt trên người càng nhiều hơn, canh gác càng nghiêm ngặt, ngay cả dây xích sắt cũng đổi thành loại thô to hơn nhiều.

Tây Môn Quý phát giận, hiểu được lúc này khó có thể thoát thân, cả ngày liền đối mặt với bức tường, một mình buồn rầu ngủ nhiều.

Vốn, hắn là muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi cho lần sau ngục tốt vào thăm tra hắn, lại giờ trò cũ, tìm cơ hội đánh ngã đối phương chạy trốn.

Tuy nhiên bây giờ đang là lễ mừng năm mới, quan lại ai nấy đều lo mừng lễ, không có người đến thăm án, chỉ còn những tên ngục tốt trông coi phạm nhân, đương nhiên sớm biết rằng hắn rất nguy hiểm, lại từng thoát ngục một lần, trừ bỏ đưa cơm, căn bản không muốn tới gần hắn.

Buồn ngủ đến ngày thứ năm, lại có tiếng bước chân từ từ hướng nơi này đi tới.

Bên ngoài lao truyền đến thanh âm.

「Kiêu gia, đến.」

Kiêu gia?

Tây Môn Quý mạnh bạo bật dậy, quay đầu nhìn về phía bên ngoài cửa lao, thấy nam nhân mà ngực tốt đang cung kính.

Nam nhân đó môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, mặc quần áo đẹp đẽ quý giá, tay cầm quạt xếp tinh xảo, mặc tử y, những hình thêu xinh đẹp đa dạng trên ống tay áo rộng thùng thình tung bay.

Người nọ dùng con ngươi u ám, từ trên xuống dưới đánh giá trong chốc lát, bực môi gọi lên một chút cười.

「nguyên lai, ngươi chính là Tây Môn Quý?」

Khẩu khí rất đáng ghét !

Tây Môn Quý ninh mày rậm, không gật đầu cũng không trả lời, chính là dùng ánh mắt hung ác, trừng mắt nhìn tên gầy yếu ngoài cửa lao.

Đối phương lại nở nụ cười, nhẹ nhàng đem cây quạt bỏ xuống, xem quanh hoàn cảnh nhà tù, lại liếc mắt nhìn hắn.「không ngờ ngươi cùng địa phương quý quái này lại rất hòa hợp.」hắn thở dài một hơi.「thật không biết, ngươi đời trước tích bao nhiêu đức, mới có thể thú được bảo bối chân chính của Đông Phương gia chúng ta.」

Tây Môn Quý nheo lại ánh mắt.

「ngươi là người Đông Phương gia?」

Người nọ cao cao tại thượng nhìn lại hắn, mi hơi hơi khép, lại không trả lời.

Thái độ cao ngạo kia cùng khiêu khích nghiêm trọng. Tây Môn Quý nắm chặt quyền, không kiên nhẫn quát:「lão bà của ta ở đâu? Kêu nàng tới gặp ta!」hắn có nhiều sự tình muốn hỏi cho rõ ràng.

Đông Phương Kiều lại cười lạnh hai tiếng.

「kêu nàng?」hắn đem cây quạt xếp lại, khẩu khí mang theo châm chọc, thân nhiên nói:「muốn kêu nàng, vậy nàng phải còn tại kinh thành mới kêu được nha!」

Nghe được câu trả lời như thế thế, Tây Môn Quý không chịu nổi, vội vàng nhảy dựng lên, bàn tay to cầm lấy song sắt, lòng nóng như lửa đốt truy vấn:「lời này của ngươi là chỉ ý gì?」

Hắn lo lắng dò hỏi nhưng tên kia chỉ cười cười, cái gì cũng chưa nói, lại xoay người bước đi.

Tây Môn Quý tức giận đến mức gân xanh nổi lên, tức giận rít gào.

「uy! Họ Đông Phương kia, ngươi đi đâu? Lão bà của ta không ở kinh thành, vậy nàng đã chạy đi đâu? Ngươi trở về cho ta! Nói cho rõ ràng a.....」

Tiếng quý rống quý kêu này không làm cho đối phương quay đầu, nhưng lại làm kinh động các huynh đệ khác đang nhốt tại căn khác, mọi người đứng lên, tò mò ghé vào cửa lao nhìn sang.

「đại ca, làm sao vậy?」

「đã xảy ra chuyện gì?」

「gia, ngươi gặp ác mộng sao?」

Tây Môn Quý đối với câu hỏi của các huynh đệ hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục hướng tới Đông Phương Kiều càng đi càng xa, phát ra một câu rống giận.

「con mẹ nó, người Đông Phương gia các ngươi, tất cả đều là đầu lừa dối hay sao? Nói chuyện mà nói không minh bạch ! Uy! Ngươi trở về cho ta a! Họ Đông Phương vương bát đần..... Ngươi không có can đảm rõ là tên nhát gan.....」

Đông Phương Kiều lúc này mới xoay người lại, nhìn nam nhân lực đại vô cùng kia đang cầm lấy song sắt mãnh liệt lay động, lại lần nữa lắc đầu thở dài.

Tử Oa như thế nào lại coi trọng loại nam nhân này?

Đây vẫn là nghi vấn lớn nhất trong lòng hắn.

Cõi lòng đầy cảm khái cùng hoài nghi, hắn từ từ mở miệng, dùng thanh âm ôn nhu nhất cảnh cáo.「Tây Môn Quý a Tây Môn Quý, ngươi tốt nhất nên biết hảo hảo quý trọng bảo bối trong tay a. Nếu không, ta cũng không để cho nàng ở lại Tây Môn gia, bị loại người như ngươi đập hư.」

「cái gì?!」Tây Môn Quý giận tím mặt, còn muốn mắng nữa, lại nghe đến thanh âm nam nhân kia, lại lãnh lạnh vang lên.

「Hình Bộ đại nhân, làm phiền ngài đem tên này thả ra, tránh cho hắn phá hỏng đại lao, lại phải bỏ thêm công quỹ ra tu sửa.」

Mãi đến lúc này Tây Môn Quý mới phát hiện, bên người Đông Phương Kiều còn một người đang đứng đầu đội mũ cánh chuồn, là quan lớn.

「đương nhiên, đương nhiên, lúc này thật đúng là ít nhiều cũng nhờ Kiều gia ngài ra tay tương trợ, nếu không, chúng ta chỉ sợ phá không được án, tóm không được thủ phạm giết người chân chính.」 Hình Bộ đại nhân khâm phục nói xong, sau đó quay đầu, hướng ngực tốt vung tay lên.

「 người tới a, đem mọi người Tây Môn tiêu cực thả ra.」

「 đại nhân ngài khách khí rồi.」 Đông Phương Kiều mỉm cười mà chống đỡ.

Tây Môn Quý nghe rõ ràng tất cả nhưng đầu đầy mờ mịt, vẫn mãnh liệt bám lấy cửa lao, phát điên hô to:「 uy, họ Đông Phương, người có can đảm thì chờ đi! Chờ ta ra rồi nói rõ ràng!」

Đông Phương Kiều biểu tình tựa tiểu phi tiểu, chỉ liếc mắt nhìn hắn, lại không thèm để ý tới, cùng với Hình Bộ đại nhân cùng nhau đi ra khỏi nhà lao.

「 họ Đông Phương !」

Kim Bảo vẻ mặt buồn bực, cũng cầm lấy song sắt, hướng tới đại ca kêu:「 làm sao vậy? người Đông Phương gia đến sao?」

Đại ca không có trả lời, nhưng ngực tốt đã đi tới, đem đến một chuỗi dài chìa khóa, mở cửa ra đứng ngoài la hét.「 đứng lên đứng lên, Tây Môn gia, tất cả đều đi ra ngoài, các người vô tội, được thả!」

Kim Bảo trừng lớn mắt, còn tưởng rằng chính mình còn đang nằm mơ.「 đây là có chuyện gì?」

「 hung phạm giết người Giang Vô Nhai bị bắt, sáng nay chính mồm hắn ở Hình Bộ nhận tội. Các người thoải mái ở trong lao hết ăn lại ngủ, vị Kiều gia kia vừa mới đi a, mới phải làm việc thật sự, nếu không phải có hắn chung quanh bên tả, các người chắc chắn tất cả đều bị chém đầu.」

「 cái gì Kiều gia?」

「 là Đông Phương Kiều a!」 ngực tốt nhìn hắn một cái.「 như thế nào, các người không phải quan hệ thông gia sao?」

Kim Bảo miệng trương thật to, nguyên bản còn muốn hỏi nữa, lại nghe thấy một tiếng rống quen thuộc, lại lần nữa như sấm bên tai.

「 Kim Bảo, người còn cùng hắn dài dòng cái gì? Mau gọi hắn lại đây thả ta ra!」

「 nha! Biết rồi!」 hắn lúc này mới phục hồi tinh thần lại.「 mau, người nhanh đi thả đại ca của ta.」

Gông xiềng nặng nề cùng với xích sắt từng cái bị cởi bỏ, Tây Môn Quý vừa lấy được tự do, dường như hóa thân thành mãnh thú, đập đổ những thứ chặn đường. Hắn lao ra khỏi đại lao, thật vất vả mới được thấy lại ánh mặt trời, liền vội vàng nhìn xung quanh, muốn bắt lấy Đông Phương Kiều để hỏi rõ ràng.

Nhưng, bên ngoài đại lao, trên tuyết vết bánh xe hỗn độn, sớm phân không rõ chiếc xe là từ nơi nào mà đến, lại hướng nơi nào mà đi, chỗ đập vào mắt tất nhiên không thấy nam nhân mặc tử y kia.

Đông Phương Kiều đã biến mất không còn bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhuyễn Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Một đóa mai trắng noãn nở rộ ở trong tuyết .

Ngồi ở trong khuê phòng trước đây của mình, Tú Oa dựa vào cửa sổ khắc hoa nhìn cảnh tuyết bên ngoài. Đông Phương gia phú quý đã lâu, đối với chỗ ở đều hết mực chú ý, đình viện trong nhà lúc nào cũng tinh tế đẹp đẽ, khắp nơi đều là cảnh đẹp.

Nhưng là, Tú Oa lại thấy chung không yên lòng.

Nàng tuy rằng nhìn cảnh trí thanh lịch trước mặt, trong lòng lại luôn nhớ tới khung cảnh bên ngoài của Tây Môn Bảo, Thương Mang thẳng về phía chân trời cùng với cánh đồng bát ngát, cảnh tượng phu giục ngựa qua thảo nguyên kia với tư thế oai hùng.

Lại nghĩ đến sau này chắc sẽ không còn khả năng gặp lại Tây Môn Quý nữa, đôi mắt to lại lần nữa rơi nước mắt, tí tách tí tách từng giọt rơi xuống.

Tuy rằng đã qua nhiều ngày, nhưng mỗi khi nhớ đến trượng phu, nàng vẫn là đau thương không thôi.

Hành động tự tiện của nàng tuy rằng đều là vì cứu Tây Môn Quý, nhưng lại thật sự quá mức kinh thế hãi tục. Ngẫm lại, trên đời này làm gì có ai làm thế tử lại có lá gan lớn như vậy, chẳng những hạ thuốc mê trượng phu, còn đem hán giao lại cho quan phủ, làm hại hán lại bị bỏ tù lần nữa.

Nghĩ đến trượng phu ngày ấy ở trong lao biều tình cùng với ngôn từ đều là trách cứ, nàng liền khóc càng thương tâm.

Nam nhân nào gặp phải loại sự tình này, chắc chắn sẽ rất phẫn nộ, sẽ không dung thứ cho thế tử chuyên quyền độc đoán như vậy. Huống hồ, Tây Môn Quý tính tình vốn là táo bạo xúc động, gặp chuyện như vậy, hán chắc chắn nộ khí xung thiên!

Ngày ấy, sau khi chắc chắn Đông Phương Kiêu đã bắt được Giang Vô Nhai và giao cho quan phủ, Tú Oa liền 「chạy án」, rồi cùng Thúy nhi lên kiệu của Đông Phương gia, rời khỏi kinh thành, trở lại nhà mẹ đẻ.

Mấy ngày nay, nàng không ngừng nhớ tới Tây Môn Quý.

Nếu trên tay quan phủ có hung phạm, vậy hán chắc chắn đã được thả.

Hán sẽ rất tức giận, nơi nơi tìm nàng, tức giận đến mức muốn bóp chết nàng sao?

Hán sẽ găm gờn nguyên rùa, hối hận vì đã cưới nàng sao?

Hán. Hán. Hán sẽ cho rằng, nàng là kẻ lừa đảo miệng đầy lời nói dối, đồng thời sẽ may mắn vì đã thoát khỏi nàng sao?

Nước mắt lại lần nữa rơi xuống. Tú Oa nắm chặt khăn cheu, cố gắng đè nén để không lên tiếng khóc lớn. Tuy rằng, nàng làm ra chuyện đáng sợ như vậy, nhưng nàng một chút cũng không hối hận, nàng đối với hán là thâm tình.

Đối với nàng mà nói, mấy tháng cùng Tây Môn Quý thành thân này, tựa như một cái mộng đẹp. Nàng thương hán như vậy, yêu hán cười sáng sủa, hào khí ồn ào, vòng ôm cường tráng ấm áp, bàn tay to dày rộng thô ráp, thậm chí còn có vẻ mặt hán giận dữ rít gào.

Khăn cheu dần dần ướt đầm, Thúy nhi lại kích động chạy vào, miệng la hét.

「nhị cô nương, nhị cô nương, đã xảy ra chuyện!」

「làm sao vậy?」 Tú Oa ngừng đầu lên, nước mắt còn đọng bên khóe mắt.

「cô gia, cô gia hán. Hán.」 Thúy nhi thở gấp mãi mới nói được vài từ, tay nhỏ bé chỉ chỉ ra bên ngoài liên hồi.

Nghe được hai chữ 「cô gia」, Tú Oa vốn đang khóc sụt sùi, lập tức nhảy dựng lên, khăn trương bắt lấy nha hoàn truy vấn.

「đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ, Kiêu ca ca không cứu hán ra sao?」

「a, cái kia.」

「hay là Giang Vô Nhai chạy thoát?」

「không.」

「quan phủ không thả bọn họ ra sao?」 Tú Oa gấp đến độ xoay quanh, xóc áo vấy hương ra bên ngoài, vội vã đi cứu trượng phu.

Thúy nhi vội vàng bắt lấy nàng.

「không phải, cái gì cũng không phải.」 Thúy nhi lắc lắc đầu, thở hổn hển một hồi lâu sau mới có khả năng mở miệng nói tiếp. 「cô gia hán, hán mang theo đại đội nhân mã, đến chặn trước cửa Đông Phương gia!」

Tú Oa đã bước một chân ra khỏi cửa lại cứng người lại, ngậy ngần cả người.

「cái gì?」 nàng trừng mắt nhìn nha hoàn, hoài nghi chính bản thân nghe lầm. 「hán đến đây?」

「đúng vậy, đang ở ngoài cửa lớn làm ầm ĩ rất to!」 Thúy nhi liên tục gật đầu, sợ tới mức run rẩy liên hồi. 「từ rất xa ta đã nghe thấy, thanh âm cô gia rống thật lớn, luôn la hét muốn gia cùng Nguyên Bảo phu nhân đem người giao ra, tiếng rống rất hung dữ, nghe rất dọa người!」

Tú Oa sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Chẳng lẽ, là bọn hán không cam lòng chịu nhục, đặc biệt đến tận cửa đòi người, muốn lấy lại công đạo?

「nhị cô nương, hiện tại gia cùng Nguyên Bảo phu nhân đang ở đằng trước chống đỡ. Ta nghĩ chúng ta nên từ cửa sau trốn đi đến biệt viện, trước trốn khoảng hai ngày, chờ cô gia hết giận rồi nói sau!」 Thúy nhi nói, nhanh nhẹn lấy chút xiêm y và vài thứ linh tinh, sau đó kéo nàng vẫn còn đang bản thân đi

theo.

Nhưng vừa mới ra khỏi cửa phòng, đi vào trong viện, Tú Oa lại rút tay về.

「nhị cô nương?」 Thúy nhi quay đầu mờ mịt hỏi.

「không được, ta không thể trốn được.」 Tú Oa hít sâu một hơi, chậm rãi lắc đầu. Nàng có dũng khí ra tay, nên có dũng khí đối mặt hẳn.

「nhưng là, cô gia hiện tại đang nổi nóng a!」

「ta biết.」 thân mình kiều nhỏ vì khiếp đảm mà run rẩy, nhưng trong mắt to lại tràn ngập kiên quyết.「 là chuyện chính ta làm, chính ta phải gánh hậu quả, bằng không đại ca cùng tẩu tử cũng rất khó ăn nói với người ta. Phu quân cho dù rất giận dữ, chỉ cần ta đi ra, hẳn cũng không sẽ không giận chó đánh mèo với người không liên quan.」

Vô luận như thế nào, hẳn vẫn là người mà nàng yêu.

Tú Oa đứng thẳng người, để lại nha hoàn kinh hãi run rẩy, từng bước từng bước tiến đến đại môn.

Trước đại môn Đông Phương, hai bên nhân mã đang đối địch.

Tây Môn Quý ngồi ở trên cao, nắm chặt dây cương, trừng mắt nhìn thẳng, rống giận.「 Đông Phương Dục, hãy bớt sàm ngôn đi, mau đưa lão bà của ta giao ra đây!」

「 Tây Môn huynh, huynh đừng quá nóng nảy, ta đã cho người đi thỉnh Tú Oa ra rồi.」 Đông Phương Dục mỉm cười, nói đến chuyện khác.「 ngày kia mới vừa qua nguyên tiêu, lúc này vẫn là lễ mừng năm mới, huynh từ thật xa tới đây nhất định rất vất vả, trước sao không xuống ngựa, vào nhà ăn bữa cơm, nghỉ ngơi một chút rồi nói sau?」

Vừa nói đến ăn cơm, người Tây Môn Bảo tất cả đều lộ ra sắc mặt vui mừng, ngay cả Tây Môn Nguyên Bảo đã gả cho Đông Phương Dục, cũng liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, duy chỉ có Tây Môn Quý vẻ mặt nhăn nhó, đối với đồ ăn không có hứng thú.

「 kêu nàng đi ra!」 tiếng hô lại lần nữa truyền khắp bốn phía.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ hé ra, lặng lẽ lại gần đại môn, khăn trương đánh giá tình huống, vừa nghe thấy thanh âm rống giận kia, lập tức rút lui cổ, nhanh chóng trốn trở về.

Tây Môn Quý ánh mắt tinh nhanh, con người đen lợi hại đảo qua, tầm mắt hai người vừa lúc gặp nhau.

Không xong!

Tú Oa tìm đập thỉnh thịch, hoá tốc trốn vào phía sau cửa.

Lần này, tiếng rống giận dữ oanh động lỗ tai mọi người, cơ hồ đều sắp điếc.

「 Đông Phương Tú!」 Tây Môn Quý hô to một tiếng, khí thế chạy chồm lên, lửa giận cuồng nhiên gầm rú.「 nàng còn trốn? Mau lại đây cho ta!」

Mọi người ngoài cửa, vô luận là người Đông Phương gia hoặc Tây Môn gia, tất cả đều cùng nhau quay đầu lại, nhìn về phía phiến cửa bên kia của đại môn.

「 đi ra!」 lại thêm một tiếng rống nữa.

Tú Oa sợ tới mức hai chân như nhũn ra, chậm chạp bần rùn bước ra.

Đám người tự động tránh ra, nhìn chăm chú vào nàng đi xuống cầu thang. Nàng kiên trì, sợ hãi hướng tới Tây Môn Quý, bộ dáng đáng thương hề hề kia, quả thực như là phạm nhân tử hình sắp lên pháp trường.

Thật vất vả mới đến trước mặt trượng phu, nàng lại bất an ngừng lại, vụng trộm nhìn hẳn, thanh âm nho nhỏ nói một câu.

「 phu, phu quân.」

「nàng còn biết ta là phu quân của nàng?!」 trên trán hẳn gân xanh nổi lên, từng tiếng rống tiếng sau so với tiếng trước đều to hơn.「nàng hạ thuốc ta, còn đem ta trở lại đại lao, chuyện gì cũng đều gạt ta không nói! Ở trong mắt nàng, còn có người trượng phu này không?」

「 ta. Ta.」 từ nhỏ đến lớn, Tú Oa chưa từng bị mắng qua như vậy. Nàng cúi đầu nhìn mười ngón tay ngọc xanh xao lồng vào nhau, nước mắt lại lần nữa rơi xuống.

「 còn có!」 Tây Môn Quý hét lớn một tiếng, trừng mắt nhìn tiểu nữ nhân kia chột dạ.「 cái tên kỳ quái trong kinh thành, cũng là họ Đông Phương, để lại lời nhắn nói nàng đã trở về nhà. Nhưng khi ta từ thật xa gấp trở về, lại phát hiện nàng lại trở về Đông Phương gia, đây là có chuyện gì?」

「 ách? 」 nàng hoang mang trừng mắt nhìn.

「 bốn nữ nhân, nàng đã xuất giá ! Nhà nàng không phải nơi này, mà là Tây Môn Bảo! Nếu nói muốn về nhà, sẽ là về Tây Môn Bảo a! 」

「 đi? 」 Tú Oa ngây người ngẩn ngơ, ngẩng đầu lên, nước mắt còn đang rơi không ngừng.

Nhìn thấy những giọt nước mắt này, trong lồng ngực Tây Môn Quý căng thẳng, tâm tình càng ác liệt. Hắn hừ một tiếng, thấp rủa nói:

「 khóc cái gì mà khóc! Còn không mau lại đây! 」

Nàng lại còn sùng sờ ở tại chỗ.

「 chàng..... chàng là đến mang ta trở về? 」

Hắn bĩu môi, không kiên nhẫn tới cực điểm. 「 vô nghĩa! Bằng không sao ta lại không ở nhà ngủ, chạy tới nơi này làm chi? 」

Tú Oa thanh âm rất nhỏ rất nhỏ. 「 ta nghĩ đến, chàng là đến hưu ta..... 」

「 gì? 」 hắn nhìn mặt nhăn mày rậm, trừng mắt nàng hỏi: 「 ta bị cái gì mà hưu nàng? 」

「 bởi vì..... Bởi vì ta đối với mọi người làm ra những chuyện rất khó tha thứ a..... 」 bởi vì chột dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng cúi càng thấp.

「 ta cũng không phải ngu ngốc! 」 hắn rủa một tiếng. 「 ta đương nhiên biết nàng phải làm như vậy, là vì an toàn của chúng ta! 」

Đương nhiên biết?

Đông Phương Dục Ở một bên, không tiếng động nâng nâng mày rậm, thật sự là không ngờ, Tây Môn Quý nổi tiếng là ý nghĩ đơn giản nhưng lại cũng có thể suy nghĩ được như vậy. Vì hành động này, hắn đúng là nên đánh giá lại vị muội phu kiêm đại cứu tử này một lần nữa.

Tú Oa lại không nghĩ nhiều như vậy, kinh hãi đến rơi nước mắt.

「 thật vậy chăng? 」 nàng đảo mắt, môi đỏ mọng run rẩy. 「 phu quân người không trách ta? 」

「 ta đương nhiên trách nàng a! Nhưng là ta khoan hồng độ lượng, không với nàng so đo. 」 hắn trừng mắt nhìn thê tử liếc mắt một cái. 「 bắt quá, chỉ làm một lần này thôi, lần sau không được viện dẫn lễ này nữa, nàng có nghe hay không? 」

「 nghe được. 」 nàng liên tục gật đầu, kích động không thôi, chỉ cảm thấy tâm tình lo lắng mấy ngày liền, như là rơi xuống địa ngục, mãi đến khi hắn mở miệng, nàng mới lần nữa trở lại nhân gian.

「 nếu nghe được..... 」 Tây Môn Quý nâng cằm lên, lại ra lệnh. 「 sao còn không mau lại đây, chúng ta về nhà ! 」

Về nhà.

Thật là một chuyện tốt đến cỡ nào!

Tú Oa Vui sướng, đang muốn chạy lên, nhưng vừa bước ra một bước, nàng lại nhớ tới một sự kiện, cả người như là bị hắt chậu nước lạnh, tinh thần như hoa nở trong mùa xuân lại lập tức rơi vào tuyết lạnh.

「 ách, phu quân, nhưng là..... Nhưng là..... 」 nàng vận hai tay nhỏ bé, nhất gan nhìn hắn một cái lại cúi đầu, hàm răng khê cắn phần môi, nước mắt lại lần nữa ở hốc mắt đảo quanh.

Tây Môn Quý đã vươn tay, chuẩn bị ôm thê tử lên ngựa, thấy nàng vẫn đứng ở chỗ cũ, khó xử nhăn nhăn, bộ dáng muốn nói lại thôi, nhịn không được giận dữ rống to: 「 lại là chuyện gì? Nàng lại bày ra chuyện gì? Nói ra suy nghĩ của mình, một lần nói cho rõ ràng a! 」

Xem đại ca rống lớn tiếng như vậy, Kim Bảo thật sự không chịu nổi, chỉ sợ tẩu tử bị rống sợ, vội vàng thấp giọng nhắc nhở.

「 đại ca, không được nói như vậy, đừng nể nàng a, nhờ đâu tẩu tử sợ hãi, không chịu cùng chúng ta trở về thì sao? 」

Ngân Bảo cũng cướp lời, đối với đại ca thô lỗ cảm thấy rất bất mãn. 「 đúng vậy, đại ca, trước khi xuất môn, chúng ta không phải đã thảo luận tốt lắm sao, bây giờ ngươi lại hò hét nàng a. 」

Tây Môn Quý híp mắt, đang suy nghĩ có nên mỗi tay chụp lấy hai đầu của đệ đệ rồi đập vào nhau cho bọn nó choáng váng đến cảm miệng không, Kim Bảo lại ngồi thẳng người, lộ ra tươi cười trấn an, đối với Tú Oa hô: 「 tẩu tử, người đừng khóc, đại ca có chuyện muốn cùng tẩu nói. 」

Đáng chết, hắn không nên tính toán phiền phức như vậy, từ lúc này đã nên động thủ rồi mới đúng, đỡ cho hai tên này ở bên cạnh huyên não nói lung tung.

Hắn dùng ánh mắt hung ác nhất, trừng mắt nhìn hai đệ đệ đang cười meo meo. Kim Bảo một chút cũng không sợ, còn lớn gan đẩy đẩy hắn, thúc giục hắn mau mau mở miệng.

「 mau a, mau a, mau cùng nàng nói, nói xong sẽ hảo a.」

「 đúng vậy, đại ca, ngươi nói mau a, giống như cái buổi sáng chúng ta nói cho ngươi, ngươi còn nhớ rõ không?」 Ngân Bảo đối với hắn nháy nháy mắt mãnh liệt.

Nghe trọng phu cùng hai tiểu thúc đối thoại, Tú Oa ngẩng đầu lên, mắt to ướt át tràn ngập hoang mang, thẳng tắp nhìn đến trọng phu đang trên lưng ngựa.

Hắn muốn cùng nàng nói cái gì?

Không chỉ là Tú Oa, ở đây mọi người, trong mắt đều tràn ngập tò mò, toàn bộ nhìn Tây Môn Quý chờ hắn mở miệng.

Rốt cục, sau một lúc lâu, Tây Môn Quý mở miệng.

「 ta.....」

Sau đó thì sao?

Mọi người trừng lớn ánh mắt, kéo dài cổ, muốn nghe phần tiếp theo.

「 đại ca, đừng khẩn trương, ráng lên, chỉ một câu thôi.」 Kim Bảo nhỏ giọng cổ vũ.

Chỉ thấy Tây Môn Quý vốn hung ác táo bạo lại không được tự nhiên lẩm bẩm vài tiếng, lại lần nữa hít vào, há mồm nói:「 ta.....」

Nhìn hắn giương miệng rộng, mọi người cũng theo âm điệu dương cao kia kéo dài thật là dài.

Nhưng cũng giống như lần trước, trừ bỏ từ 「 ta 」 đầu tiên, phần tiếp theo bọn họ cái gì cũng không nghe thấy.

「 phu quân?」

Tú Oa ngẩng mặt si ngốc chờ, biểu tình có ba phần nghi hoặc cùng bảy phần chờ đợi, mắt to đen thui nhìn trọng phu, ngay cả chớp mắt cũng không dám.

Tây Môn Quý âm thầm mắng một tiếng.

Đáng chết!

Ở đây ngoài hắn ra, còn có người Tây Môn gia cùng Đông Phương gia, tùy tiện đếm qua, ít nhất cũng có hơn mấy chục người, mọi người đang chăm chăm nhìn vào hắn, hắn làm thế nào có thể nói ra miệng?

Mấy độ cố gắng sau, Tây Môn Quý cứ 「 ta 」 nửa ngày, vẫn không nói nổi nửa câu sau, bỗng kẹp chặt hai chân, ra roi thúc ngựa chạy lên, uốn lưng, duỗi tay ra, nhanh như chớp chụp lấy thể tử, trực tiếp cướp đi.

Đây rõ ràng là hành vi thô phi đoạt của bỏ chạy, làm cho những người đứng xem đều bị dọa ngây người, nhất thời tất cả đều không kịp phản ứng, Tú Oa bị cướp lấy, vội vàng ôm chặt trọng phu, ở trong lòng hắn kinh hô ra tiếng.

「 a?! Phu, phu quân, chúng ta đi đâu?」

Hắn thẹn quá thành giận, đối với khuôn mặt nhỏ nhắn kia, rống ra đáp án.

「 về nhà!」

Tuần mã bốn vó phi nhanh, chạy vội qua cánh đồng tuyết trắng xóa, bắn tung tóe lên từng phiến tuyết trắng, Đông Phương gia hào trạch rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt.

Tuyết đọng thật dày trên thảo nguyên trước đây, phóng mắt nhìn chung quanh chỉ nhìn thấy tuyết trắng mênh mông, không có bất kì vết chân nào.

Không biết là trọng phu cưỡi ngựa rất giỏi, giục ngựa trên đường không có người theo kịp, hay là mọi người cố ý muốn cho hai vợ chồng bọn họ ở riêng một chỗ, tóm lại, bất luận là Tây Môn gia hay là Đông Phương gia, hai bên vẫn chưa có người đuổi theo.

Thời điểm ngựa vừa phóng đi, Tú Oa chỉ kịp vội vàng thoáng nhìn, lại thấy đại ca thông dong nhàn nhã, còn mỉm cười với nàng vẫy tay nói lời từ biệt.

Trong lòng nàng hoảng loạn, tay nhỏ bé nhanh cầm lấy vạt áo phu quân, cảm giác từng trận gió lạnh liên tục xé rách hắn cùng nàng.

Đại khái là sợ nàng lạnh, hắn tay bắt nàng lên ngựa, lấy áo choàng thật dày đem nàng bao vào trong ngực, nhưng thân mình nàng tuy rằng ấm, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra bên ngoài vẫn bị gió lạnh làm đông lạnh hồng hồng.

Ai, nhưng đây là hân ôm ấp nàng nha!

Tú Oa cắn cánh môi, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực trượng phu ấm áp, nghe tiếng tim đập hữu lực kia, cảm thấy trong ngực vừa ấm lại nóng.

Nguyên lai, hân không có muốn hưu nàng a!

Nàng chôn ở trong ngực hân, run run thở ra một hơi.

Từ một khắc kia quyết định hạ thuốc hân, nàng nghĩ hân sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng. Nhưng không có nghĩ đến, hân còn có thể chạy đến Đông Phương gia, kiên trì muốn nàng theo trở về, tiếp tục làm thê tử của hân.

Bất quá, trong lòng của nàng, vẫn vì một cái bí mật nhỏ nhỏ có thể vãn hồi kia mà bất an tới cực điểm. Nếu hân phát hiện. Phát hiện nàng đã.

Ngay lúc nàng miên man suy nghĩ, Tây Môn Quý đã để cho con ngựa thả chậm tốc độ, đang chạy cực nhanh trên đường, biến thành chạy chậm từng bước, sau đó ở trên cánh đồng bát ngát tuyết trắng, xả cương ngừng lại.

Tú Oa khản trương trái tim đập bịch bịch, không rõ trượng phu vì sao ở đây dừng lại. Hân không phải muốn dẫn nàng về nhà sao?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ là hân hỏi hận ?

「 cái kia. 」

Trên đỉnh đầu nàng, truyền đến thanh âm hân thấp trầm khàn khàn.

Cái gì?

Thấy trượng phu lại không nói nữa, Tú Oa bất an chực khóc, nàng buông tay xuống nắm lấy vạt áo của hân, bàn tay nhỏ bé không tự chủ nín thật chặt.

「 đáng giận! 」

Tây Môn Quý trầm mặc một tiếng, nắm chặt dây cương, khụ hai tiếng, một lần nữa hít vào một hơi, sau đó mới có thể mở miệng nói chuyện.

「 cái kia. Ta cũng không phải cố ý muốn hung dữ với nàng. 」

Di?

Lời nói của trượng phu làm cho Tú Oa sững sốt. Trừ chuyện đó ra, nàng còn đột nhiên phát hiện, tiếng tim đập dồn dập trong lồng ngực rộng lớn kia thật mau giống như nàng.

Hân cũng thực khản trương sao?

Tò mò lại không yên, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy Tây Môn Quý hai mắt nhìn thẳng về phía trước, hé ra khuôn mặt tuần tú ngăm đen không rõ nguyên nhân mà đỏ lên. Bộ môi mấy lần mở ra lại đóng lại, lặp đi lặp lại lại không biết bao nhiêu lần.

「 phu quân? 」

「 trước để cho ta nói xong đã! 」

Nàng nhu thuận gật đầu. 「 vâng. 」

Tây Môn Quý lại lần nữa hít sâu một hơi, trộm nhìn nàng liếc mắt một cái, lại nhanh chóng dời đi. Máu hồng khả nghi dần dần lan tràn trên khuôn mặt tuần tú ngăm đen, còn hướng đến hai bên tai.

「 ta. 」

Ta?

Hân là muốn nói gì?

Tiếng tim trong ngực đập càng lúc càng mau, Tú Oa bất tri bất giác hoàn toàn không còn bất an. Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, tay nhỏ bé buông lỏng vạt áo hân ra, dán người trong ngực cường tráng của hân, tràn ngập chờ mong nhìn trượng phu.

Rất cực, hân mở miệng.

「 ta yêu. 」

Một chữ cuối cùng trôi theo làn gió.

Cái gì? Cái gì?

Nàng nghe thấy được cái gì? Hấn nói cái gì đó?

Tú Oa cả người ngây ngốc, không thể tin được những gì mới nghe từ miệng hấn, nhìn không được bật thốt lên truy vấn:「 phu quân? Chàng nói cái gì? Ta không có nghe rõ ràng.」 nha, ông trời, nàng nghe thấy cái gì?

Tây Môn Quý nhấn mày rậm, cúi đầu tức giận trừng mắt nhìn nàng, khó chịu quát:「 cái gì?! Ta thật vất vả mới nói ra được, nàng làm sao lại có thể không có nghe được?」

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn toàn bộ đã đỏ hồng, mở to mắt to đen kịt liếng, tim đập càng mau, mong ngóng chờ đợi không thôi nhìn lên khuôn mặt tuần tú tục tăng kia, vừa hoảng vừa vội khẩn cầu.

「 nhưng là..... Nhưng là..... Nhưng là ta không có nghe rõ ràng a..... Chàng, chàng lặp lại một lần nữa thôi!」

Dưới bàn tay nhỏ bé, nhịp tim đập hữu lực kia thẳng thắn xuyên qua lồng ngực truyền ra, so với của nàng đập còn nhanh hơn nhiều.

Tây Môn Quý vờ mặt đỏ bừng, nghiêng đầu qua một bên.

Này, này..... Chẳng lẽ, hấn là đang xấu hổ sao?

「 phu quân?」 nàng khẩn trương gọi, thật muốn biết chính mình có phải hay không nghĩ sai rồi, nghe lầm rồi, hay là hấn vừa mới nói thật là câu nói nàng tha thiết ước mơ kia.

Tây Môn Quý cắn răng rên rỉ.

Hấn không nghĩ đến việc nói lại lần nữa, nói ra câu nói kia đã giống như là lấy mạng của hấn rồi. Nhưng là, thanh âm nàng cơ hồ như muốn khóc, làm cho hấn cảm thấy trong tim giống như là bị khoét một lỗ thật khó chịu. Hấn phút chốc cúi đầu, trừng mắt nhìn tiểu nữ nhân trong lòng, đỏ mặt quát:「 đáng chết! Tóm lại, ta là thực yêu nàng! Hiểu hay không?」

Tú Oa hít một hơi, nhìn xuống ngực, quả thực không thể tin, nước mắt cơ hồ muốn tràn mi.

Nguyên lai là nàng không có nghe sai sao? Vừa mới rồi hấn đã thật sự nói ra câu nói kia? Không phải là nàng nghe lầm? Không phải nàng đang nằm mơ?

Khó mà tin được, mộng đẹp có thể trở thành sự thật, môi nàng phát run, nhỏ nhỏ thanh hỏi:「 thật sự?」

「 vô nghĩa! Nàng là muốn ta nói mấy lần?」 Tây Môn Quý khó chịu thấp rửa, nhưng tay lại vì nàng lau lệ, động tác này lại thập phần ôn nhu.「 đừng khóc ! Nàng như thế nào lại thích khóc như vậy a!」

「 người ta thật, thật là cao hứng.....」 nàng khóc càng lợi hại hơn.「 nhưng là, nhưng là, ta đã không còn tiền..... Tất cả tiền của ta đều đã đưa cho đường ca, hấn mới nguyện ý cứu người.....」

「 không có tiền thì sao chứ? Lại kiếm tiền là tốt rồi ! Nàng so với tiền còn quan trọng hơn!」 hấn nắm lấy áo choàng, một bên thay nàng lau lệ, một bên hỏi:「 huống chi, chúng ta còn có đồ cưới của nàng, tiêu cực hiện tại cũng đang kiếm được tiền a.」 hấn dừng một chút, nheo mắt lại.「 chẳng lẽ việc đó nàng cũng gạt ta sao ?」

Tú Oa vội vàng lắc đầu.「 không có, ta không có lừa chàng, tiêu cực thật sự kiếm được tiền!」

「 kia không phải sao!」 hấn hừ một tiếng.「 ta mấy tháng này vất vả làm việc, cũng không phải là giả.」

「 kia..... Vậy chàng thật sự không ngại ta không có tiền ?」

「 nàng không có tiền thì như thế nào?」 hấn trừng mắt, đúng lý hợp tình nói.「 ta sẽ nuôi nàng a! Nàng là thê tử của ta thôi!」

Nàng cảm động thân mình run rẩy.

「 phu quân!」 thân mình kiều nhỏ một lần nữa nhào vào lồng ngực rộng lớn kia, nước mắt lập tức lại chảy ra.

「 tốt lắm, tốt lắm, đừng khóc, xem nàng khóc đến cái mũi cũng hồng.」 miệng hấn mãi nhắc đi nhắc lại, hai tay ôm chặt kiều thê kiều nhỏ nhu nhược lại to gan lớn mật này, hận không thể đem nàng nhập vào người. Ngày đó lo lắng cho nàng nhưng mãi đến giờ này khắc này mới thoáng được thư giãn.

Nghĩ đến lúc trước nàng làm những chuyện như vậy, Tây Môn Quý hít một hơi thật sâu, nhìn không được lại nói.

「 về sau, không cho phép nàng lại hạ thuốc với ta, không cho phép nàng đem ta ném vào lao, nghe hiểu không?」

「 ần, ần.」 nàng lui ở trong lòng trượng phu, khóc nức nở dùng sức găt đầu.

「 bất luận có chuyện gì, đều phải trước tiên cùng ta thương lượng, không thể lại một mình gánh vác, có biết hay không?」

「 ần, ần.」 nàng sụt sịt cái mũi, lại găt đầu.

「 bà vai của ta to hơn nàng a! Nàng xem nàng gầy như vậy, nếu cứ gánh việc vào người, nàng có thể chống đỡ bao lâu? Lập tức sẽ bị suy sụp, đúng hay không?」

「 ần, ần.」

「 còn có, không được lại cùng cái tên cái gì Kiều lui tới.」 nhắc tới tên kia, trong lòng hắn vẫn còn bức.「 cho dù hắn là đường ca của nàng, ta cũng không cho!」

「 ần.」

「 ta xem cặp mắt hắn kia là biết hắn không phải người tốt!」

「 ần.」 nàng một bên găt đầu, cảm thấy may mắn, trượng phu cũng không biết, Kiều ca ca ngoài việc lấy đi của cải nàng tích tụ nhiều năm, còn trộm đi một cái hôn của nàng.

Vì hòa bình hai tộc, bí mật này nàng sẽ vĩnh viễn đặt ở trong lòng, tuyệt đối không nói ra.

Bên trong trượng phu nhắc đi nhắc lại, nàng găt gao ôm trượng phu, liên tục roi lệ, một bên găt đầu, mặc kệ hắn nói cái gì, nàng tất cả đều ngoan ngoãn găt đầu.

Con ngựa ở trên tuyết, chậm rãi trở về Tây Môn Bảo, mà nàng trốn ở trong lòng trượng phu, lắng nghe tiếng tim đập của hắn, cảm thụ nhiệt độ cơ thể hắn, cho dù nước mắt chưa khô, khóe miệng cũng đã nhếch lên mỉm cười.

Nàng đã tìm được tình cảm chân thành kiếp này của mình, còn trở thành ái ân của hắn, đây là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời của nàng.

Cảm tạ ông trời!

Trong tuyết, trên lưng ngựa, vợ chồng găt gao ôm nhau, không bao giờ tách ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhuyễn Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Kết thúc

Tháng tư, mưa xuân kéo dài.

「 lão bà, lão bà!」

Tây Môn Quý vừa về đến nhà, mới vừa xuống ngựa, liền hướng thư phòng mà đi.

Trước đó vài ngày, Tú Oa mới cùng hắn đem một cái phòng sửa sang lại thành thư phòng, đem thư tịch của nàng mang theo từ nhà mẹ đẻ chuyển hết vào, sau này, chỉ cần không có việc gì, nàng sẽ ở trong thư phòng, chuyên tâm tính toán sổ sách.

Quả nhiên, nàng đang ở đẳng kia, cúi đầu đánh đánh bàn tính.

「 phu quân?」 thấy trượng phu trở về, Tú Oa vui vẻ ngẩng đầu, đứng dậy nghênh đón hắn.「 chàng sao đã trở lại? Ta còn nghĩ chàng ngày mai mới có thể về đến.」

Tây Môn Quý ôm cổ kiều thể, lẩm bẫm vài câu.「 một chuyến tiêu này bất quá chỉ là đến thành bên mà thôi, giường trong thành ta ngủ không quen, liền găt trở về.」 ôm ấp thể từ ẩm áp nhỏ nhỏ, hắn thả lỏng khẩu khí than thở.

Từ sau khi cưới lão bà, buổi tối ngủ, chỉ cần không có nàng trong ngực, toàn thân hắn sẽ không thoải mái, chính là cảm thấy giống như có chỗ nào là lạ.

「 xem người chàng kia, đều đã ướt hết.」 thấy trên người hắn dính mưa, Tú Oa vuốt khuôn mặt tuần tú lạnh như băng kia, lo lắng hỏi.「 vài ngày qua mưa nhiều, mọi người trên đường có khỏe không?」

「hoàn hảo.」

「ta đi đun nước ấm cho chàng tắm.」 sợ trượng phu nhiễm phong hàn, Tú Oa từ trong lòng hắt chui ra, hướng ra ngoài cửa mà đi.

Chính là, nàng còn chưa đi được hai bước, Tây Môn Quý liền đem nàng nhấc lên đặt trên bàn, thân thể cao lớn chặn nàng lại.

「không cần, ta không lạnh.」khí lực cường tráng nhiệt nung, áp lên thân thể mềm mại, chứng minh lời nói vừa rồi không phải giả.

Tú Oa lập tức hiểu được, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến đỏ hồng, hai tay vội vàng áp lên ngực trượng phu chặn lại.「phu quân, không được, bây giờ còn là ban ngày ban mặt.」

Tây Môn Quý lại không thèm để ý, bàn tay to lạnh như băng, lặng lẽ luồn dưới làn váy của nàng. Vừa hữu hiệu ngăn cản thể tử kháng nghị, còn khiến nàng xấu hổ cùng quần thỏ hồng hèn một tiếng, không khỏi kẹp chặt hai chân, cắn một ngụm trên đầu vai hấn.

「phu quân.」

Giữa hai chân nàng nhu nhuận làm cho đôi mắt hấn càng sâu thẳm, nhin không được liếm hôn vành tai của nàng, khàn khàn cười nói:「nguyên lai, nàng cũng rất muốn ta thôi!」

「ta.」nàng xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, muốn nói gì đó, nhưng ngón tay trượng phu lại càng tiến vào, nàng nhin không được co rúm lại thờ gấp.「a. Không thể. rất lạnh.」

Hấn nhếch mày rậm, khàn khàn đề nghị.「ta có thể cho nóng lên một chút.」

Tú Oa xấu hổ đến không biết nên nói cái gì, tay nhỏ bé đang đẩy hấn ra lại thành cào từng vết trên đầu vai hấn, dưới khiêu khích của hấn, toàn thân bắt đầu run run như nhũn ra.

Hấn cúi đầu hôn nàng, lời lẽ nóng bỏng mang đến một trận khoái cảm khác, nàng có thể cảm giác được, phần nam tính cứng rắn nhiệt nung của trượng phu chỉ còn cách nàng một lớp vải.

Không biết khi nào, nàng đã toàn thân vô lực tê liệt ngã xuống ở trên bàn, một cái chân nhỏ đặt trên đầu vai hấn. Bên ngoài trời nắng chói chang, khiến thân trí nàng tỉnh lại một chút, nàng bắt lực rên rỉ.

「phu quân. không được. Sẽ có người đến.」

Tây Môn Quý làm sao nghe vào, vẫn cắn cắn hôn nhẹ lên gáy trắng tuyết của thể tử, cái cảm khéo léo, đôi môi phẫn nộ, nhẹ nhàng lẩm bầm「sẽ không.」

Mới vừa nói xong, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Sau đó không bao lâu, Kim Bảo liền bạch bạch xông vào.

「tẩu tử, tẩu tử! Con bò kia —」

「a!」Tú Oa kêu lên sợ hãi.

「đi ra ngoài!」Tây Môn Quý rít gào.

「a, thực xin lỗi!」Kim Bảo vội vàng nói nhanh, lật đặt chạy khỏi cửa, ai ngờ sau lưng lại đụng phải một người khác cũng đang đi vào.

「tẩu tử, tẩu tử, đại phu nói —」

「oa! Ngân Bảo!」

「ngươi làm cái gì?!」

Hai huynh đệ song sinh ở cửa té ngã trên đất, Ngân Bảo kêu đau oai oái nhấc người lên, vừa ngẩng đầu liền thấy đại ca đang ở đây, còn ngây ngốc đặt câu hỏi.「đại ca? Ngươi sao ở trong này? Ta còn nghĩ là — di? Đó là có phải là chân tẩu tử không?」

Tú Oa xấu hổ đến không thể nói chuyện, chỉ có thể hết sức thu nhỏ thân mình, tránh ở phía sau phu quân.

Bị làm gián đoạn chuyện tốt, Tây Môn Quý tức giận quát to:「cút ra ngoài cho ta!」

Giống như là muốn cùng hấn đối nghịch, hai tên kia còn chưa có đi, Tây Môn Tài đã tiến vào.「a Quý, ban ngày ban mặt con quý rống quý kêu gì? Kim Bảo, Ngân Bảo, các con làm sao lại nằm trên mặt đất? Con đâu ta đâu? Ta có việc muốn hỏi —」hấn không để ý đến tình huống trong phòng, lớn giọng hỏi.

Không khí xấu hổ lặng lẽ lan tràn.

May mà, Tây Môn Tài đã quen gặp sóng to gió lớn rất nhanh đã phản ứng lại, hấn cao hứng cười ha ha.「thật có lỗi, thật có lỗi, các con tiếp tục, tiếp tục.」hắn mỗi tay xách cổ một thằng con trai tha ra ngoài, trước lúc đóng cửa còn không quên phân phó.「a Quý, cố gắng thêm sức! Nương con đang chờ ôm hôn từ đó!」

Tú Oa nằm ở trên bàn, xấu hổ đem hai tay che mặt, dán tại bên tai trượng phu, ngượng ngùng oán giận.

「mới nói với chàng là sẽ có người đến mà.」

Tây Môn Quý ngẩng đầu lên bày ra biểu tình thống khổ, thật mạnh thở hổn hển một hơi. Mấy ngày nay, loại 「thảm kịch」 này luôn xảy ra ừn ừn.

Bên trong Tây Môn Bảo đã bỏ hoang lâu lắm, lúc này có nhiều việc cần làm ngay, khiến nàng bận tới mảy tới mảy. Mà bất luận là người trong nhà hay là người trong tộc, đều ý lại vào nàng, này mấy tháng qua, bất luận việc lớn hay nhỏ, tất cả đều chạy tới hỏi nàng.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người bị quấy rầy !

「đi? Mọi người như thế nào đều ở chỗ này?」Thúy Nhi không biết có gì cũng xông đến.「nhị cô nương đâu? Dực gia cùng Nguyên Bảo phu nhân đã trở lại, lúc này đang ở tiền đình chờ.」

Thấy số người quấy rầy càng lúc càng nhiều, Tây Môn Quý rốt cục rốt cuộc không thể chịu đựng được. Hắn tạm thời rời đi kiêu thế mê người, bước đến cạnh cửa, mạnh mẽ đem cửa mở ra, sau đó dùng hết sức rống to:「kêu hắn rút trở về cho ta! Chờ ta sinh con xong rồi hãy đến!」

Tú Oa vừa thẹn lại quẫn, tiếng cười mềm nhẹ lại nhin không được bật ra khỏi môi đỏ mọng.

Tiếng gầm gừ lại lần nữa truyền đến.

「các ngươi cũng vậy!」hắn đối với người nhà rống giận.「từ giờ trở đi, ai còn dám không gõ cửa liền xông vào, ngày đó cũng đừng ăn cơm!」

Nghe thấy hắn hạ lệnh「cấm cơm」, người ngoài cửa vội vàng kháng nghị, lại ầm ỹ thành một đoàn.

「cái gì? Không được ăn cơm?」

「bao gồm cả ta sao? Ta là cha ngươi nha!」

「đại ca, đừng như vậy!」

「này quá độc ác!」

Mặc kệ người nhà vẫn đang kháng nghị, Tây Môn Quý dùng sức đóng sầm cửa, còn khóa lại, sau khi xác định rốt cuộc không có người nào có khả năng đến quấy rầy「chuyện tốt」của hai người, hắn mới trở lại bên cạnh bàn.

Nằm trên bàn, Tú Oa vẫn như trước cười không ngừng.

Tây Môn Quý nheo lại hai mắt, ôm lấy thê tử kiêu nhỏ, cúi đầu hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận kia, chẳng những ngăn chặn tiếng cười của nàng, cũng thành công đem lực chú ý của nàng một lần nữa quay lại trên người chính mình.

Ngoài cửa sổ, mưa ngừng rơi, phía chân trời lộ ra ánh nắng chói mắt. Mà trong cửa sổ lại là cảnh xuân vô hạn, ân ái tình nồng.

Lần này, sẽ không có người đến quấy rầy bọn họ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhuyễn Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.